

СПЕЦИАЛНА
КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ
РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ
КЛАСАЦИИ

С Е Р И Я
ЧЕЛДЖЕ

ВСИЧКИ ПРАВА
НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ
СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО
АТИКА

ФАВОРИТ

ДИК ФРАНСИС

АТИКА

ДИК ФРАНСИС ФАВОРИТ

Превод: Петър Герасимов

chitanka.info

ПОСЛЕДЕН СКОК

(в. „Дейли Мейл“)

На пистата в Мейдънхед най-добрият състезателен кон в Англия Адмирал падна и премаза жокея си — майор Бил Дейвидсън, който почина по-късно болницата.

УБИЙ ФАВОРИТА!

(Из разпит на свидетел)

— Злополуката е била нагласена.

— Защо мислите така? Това е изключително несигурен начин да убиеш някого.

— Целта е била да му попречат да спечели...

ИСКАМ ГО МЪРТЪВ!

(До всички радиотаксита)

— Той е някъде там, в гората. Търсете го! Стреляйте по коня. Мъжът не трябва да бъде открит с куршуми в тялото. Обърнете колите към гората и осветете терена.

Ако не го намерите, с нас е свършено...

ВСИЧКО ТОВА — В НОВИЯ РОМАН НА ДИК ФРАНСИС „ФАВОРИТ“

ПЪРВА ГЛАВА

Смесен мирис на потен, разгорещен кон и студена речна мъгла ме удари в носа. Наоколо се разнасяше само плясък на камшици, тропот от копита и от време на време — металното чаткане на конски подкови, удрящи се една в друга. Зад гърба ми препускаха колона мъже, облечени като мен с бели копринени бричове и разноцветни куртки, а отпред — една фигура, открояваща се ярко в зелено и червено на фона на сивата мъгла — самотен ездач, стегнал силно юздите на коня си, за да прескочи преградата от брезови трупи, издигаща се на пътя му.

Всичко вървеше според предвижданията. Бил Дейвидсън беше на път да спечели деветдесет и седмата си гонка с препятствия, червеникавокафявият Адмирал за пореден път доказваше, че е най-добрият състезателен кон в кралството и аз, както често преди това, от няколко минути съзерцавах слетите силуети на гърбовете им.

Пред мен мощната задница на коня се напрегна и се стегна. Адмирал прескочи преградата с лекота като истински състезател от класа. И при това спечели още две дължини преднина, както установих, докато препусках подире му.

Бяхме в далечния край на хиподрума в Мейдънхед, на около осемстотин метра от финиша. Не можех и да се надявам, че ще ги догоня.

Февруарската мъгла се сгъсти. Ставаше все по-трудно да се вижда по-далеч от следващото препятствие, а притихналата обгръщаща ни белота още по-плътно ни затваряше — всеки ездач бе потънал в своя самотен кръг от ада. Скоростта беше единствена реалност. Финишът, тълпите, трибуните и разпоредителите, останали някъде назад в мъглата и едновременно с това очакващи пи невидими отпред, изглеждаха някак си нереални на тази пустинна отсечка, дълга повече от два километра.

В този тайнствен, откъснат от действителността свят всичко би могло да се случи. И то се случи.

Взехме първата част от завоя в далечната част на хиподрума и се приготвихме да прескочим поредната преграда. Бил се носеше на поне десет дължини пред мен почти без да полага усилие — обикновено рядко му се налагаше да се бори за победата.

Служител от хиподрума се запъти отвън към преградата и прекрачи вътре на пистата, потупвайки с ръка по брезовите трупи, после се измъкна обратно под перилата. Бил погледна през рамо към мен и зъбите му се белнаха в усмивка, когато с удоволствие установи колко съм изостанал. После се обърна напред към препятствието и премери на око разстоянието.

Адмирал прескочи без грешка преградата — вдигна се, за да покаже, че полетът не е само за птиците.

И падна.

С ужас видях как във въздуха панически ритат кафеникави конски крака. Конят се превъртя през глава, мярна ми се ярко облечената фигура на Бил, който изхвърча от най-високата точка на траекторията с главата напред, и Адмирал се сгромоляса отгоре му.

Без да мисля, автоматически свих наядсно и пришпорих коня си. Докато прелитахме над преградата, се опитах да зърна Бил. Той лежеше на земята с протегнатата ръка. Очите му бяха затворени. Адмирал се беше стоварил по гръб върху корема му и се въртеше напред-назад в трескави опити да се изправи на крака.

Стори ми се, че видях нещо под тях — нещо нелепо, което не би трябвало да се намира там, — само че се движех твърде бързо и не можах да огледам добре.

Докато конят ми се отдалечаваше от преградата, стомахът ми се сви, сякаш ме сритаха. Това падане някак си твърде много приличаше на някакъв вид хитроумно убийство.

Огледах се през рамо. Адмирал най-после се изправи на крака и избяга, а служителят от хиподрума се приближи и се наведе над неподвижното тяло на Бил. Вниманието ми отново бе привлечено от състезанието. Бях излязъл начело и трябваше да задържа позицията си. Покрай мен откъм насрещното препятствие, където бе чакал, притича човек, облечен в черна униформа с бял колан — медикът от „Бърза помощ“. Отиваше да помогне на Бил.

Преведох коня си през следващите три препятствия без особена стръв и когато тълпата ме посрещна със смесени възгласи на изненада

и разочарование, приех това за достатъчно приветствие към победителя. Прекосих финиша, потупах коня си по шията и огледах трибуните. Повечето глави бяха обърнати към последното препятствие и безуспешно търсеха в непроницаемата мъгла фаворита — Адмирал, коня, който не бе губил състезание през последните две години.

Даже симпатичната дама, чийто кон яздех, ме посрещна с въпрос:

— Какво се е случило с Адмирал?

— Падна.

— Излезе ни късметът — засмя се доволно госпожа Мървин.

Тя хвана юздите на коня и го поведе към навеса за разседлаване. Все още замаян от шока, се спуснах на земята и свалих коланите на седлото, без да усещам пръстите си. Тя потупа животното и оживено започна да ми разказва колко се радва, че е спечелила, как не го е очаквала и как все пак ни е провървяло, че поне веднъж и Адмирал се е препънал, въпреки че, разбира се, от друга страна, е много жалко.

Кимах и се усмихвах, без да ѝ отговарям, защото отворех ли си устата, щях да изрека груби и жестоки думи. Реших да я оставя да се порадва — толкова рядко се случва. А и Бил можеше да оцелее.

Свалих седлото на коня, оставих цъфтящата от радост госпожа Мървин да приема поздравления и си проправих път към стаята с теглилките. Претеглиха ме — теглото ми беше наред, — отидох в съблекалнята и оставих ездитния си костюм и конските такъми на скамейката.

Пристигна Клем, прислужникът от хиподрума, който отговаряше за вещите ми — пъргав възрастен човечец, с обветрено лице и изпъкнали вени по ръцете.

Той взе седлото и прокара грижовно ръка по кожата. Този жест сигурно му беше навик от дългите години, прекарани в поддържане на меки, добре обработени кожи. Чувствителните му пръсти го галеха така, както друг би опипвал меката, свежа бузка на млада красавица.

— Честито — поздрави ме не особено зарадвано той.

Не ми беше до поздравления, затова го пресякох:

— Адмирал трябваше да спечели.

— Какво, падна ли? — попита загрижено Клем.

— Да — потвърдих и се замислих. Нещо не разбирах.

— Ас майор Дейвидсън какво стана? — поинтересува се Клем, който прислужваше и на двама ни. Известно ми бе, че в неговите очи Бил е почти бог.

— Не знам. — Само че много добре ми бе известно, че твърдата част на седлото го бе ударила право в корема заедно с цялата тежест на коня, препускащ с шейсет километра в час. Господ да му е на помощ, помислих си аз.

Облякох набързо якето си от овча кожа и се запътих към стаята на „Бърза помощ“. Бяла като платно, пред нея разтреперана чакаше съпругата на Бил, Сила, и се опитваше да събере цялата си смелост. Дребната ѝ фигурка беше облечена в жизнерадостно розови дрехи, а на бухналите ѝ тъмни къдрици бе кацнала предизвикателно шапка от норка — дрехи, предназначени за успех, а не за тъга.

— Алън! — облекчено изпъшка тя, когато ме видя. — В момента го преглеждат. Докторът ме помоли да изчакам тук. Според теб как е? Много ли е зле? — Молеше ме за утеха, а аз нямаше как да ѝ я вдъхна. Прегърнах я през рамената.

Разпита ме за падането. Отговорих ѝ, че от това, което съм видял, Бил вероятно е паднал на главата си и може би има леко сътресение.

Вратата се отвори и излезе висок, слаб, добре облечен мъж — лекарят.

— Вие ли сте госпожа Дейвидсън? — Сила кимна.

— За съжаление съпругът ви трябва да бъде откаран в болница. Не бива да го връщаме вкъщи, без да му направят рентгенова снимка.

Той се усмихна ободрително и Сила видимо се отпусна.

— Мога ли да го видя? — попита тя.

Докторът се поколеба, но накрая каза:

— Добре. Само че той е още в безсъзнание. Ударил си е главата. Не се опитвайте да го събудите.

Понечих да тръгна след Сила към болничната стая, но лекарят ме възпря.

— Вие май бяхте господин Йорк — сети се той. Беше ме преглеждал вчера след едно леко падане.

— Да.

— Познавате ли добре тези хора?

— Да. Общо взето, прекарвам с тях повечето време.

Лекарят присви замислено устни, а после каза:

— Нещата не отиват на добре. Проблемът не е в сътресението — има вътрешен кръвоизлив, разкъсан му е далакът. Обадих се в болницата да го приемат като спешен случай веднага щом стигнем.

Преди да е свършил, пристигна линейката. Наизскачаха хора, отвориха задната врата, извадиха носилката и я вкараха в стаята. Докторът влезе с тях. Скоро изнесоха Бил, придружен от Сила — с ясно изписани на лицето й дълбока тревога и опасения.

Мургавото, иначе усмихнато лице на Бил бе оросено от пот и изглеждаше безжизнено и посивяло. Поемаше си въздух на пресекулки, а ръцете му конвулсивно мачкаха одеялото. Най-зловещото беше, че все още бе облечен в шарения си екип в червено и зелено.

— Отивам с линейката. Ще дойдеш ли? — попита Сила.

— Участвам в последното надбягване. Ще дойда веднага щом приключа. Не се тревожи, ще се оправи.

Не бях убеден, тя също.

Линейката замина. Заобиколих сградата с теглилките, прекосих паркинга и се озовах на брега на реката. Темза бушуваше, придошла от наскоро разтопилия се сняг, песъчливо кафява, с петна от белезникава пяна. Водата извираше от мъглата на около стотина метра вдясно от мен, завиваше и с клокочене отново се скриваше в бялата пелена — неспокойна, разлюляна, без ясна посока, точно като мен.

В злополуката с Бил просто имаше нещо съмнително.

Преди време в Бъфало, когато още ходех на училище, учителят ми по математика загуби доста време (повече, отколкото ни се искаше тогава) да ни научи как да си вадим правилни заключения от наличните факти. И тъй като дедукцията му беше не само професия, но и хоби, понякога ни се удаваше да го подмамим и вместо с алгебрични или геометрични задачи да се занимаваме със загадките на Шерлок Холмс. Години наред благодарение на уроците му от училището излизаха випуски наблюдателни момчета, които със зорко око отбелязваха износените върхове на обувките на чистачката или викария, мазолите по пръстите на арфиста и печелеха всички състезания по математика.

И ето сега, седем години по-късно, на хиляди километри от онази обляна в слънце класна стая, зъзнейки в английската мъгла, си спомних за моя учител и направих равносметка на фактите.

И така, фактите... Адмирал, великолепният скачач, се засилва в прескок и се сгромолясва без абсолютно никаква видима причина. Служителят от хиподрума прекосява пистата и минава зад преградата от брезови трупи, докато ние с Бил препускаме към нея, но в това няма нищо необичайно. Аз прескачам препятствието и докато се опитвам да зърна Бил, в полезрението ми проблясва смътно някакъв метален сив предмет. Дълго премислях тези неща.

ЗаклЮчението бе логично и направо трудно за вярване. Трябваше да се убедя обаче дали съм прав.

Върнах се да си прибера чантата и да се претегля за последната гонка, но докато наглася плоските парчета олово, определени от съдията да балансират теглото ми, по уредбата съобщиха, че състезанието се отлага поради сгъстяващата се мъгла.

Всички се втурнаха към съблекалните и започнаха да омитат безмилостно чая и кекса. Хапнах набързо няколко сандвича, докато се преобличах — от закуската беше минало доста време. Уговорих се с Клем да изпрати вещите ми в Плъмптън, където щях да се състезавам след четири дни, и се отпавих на немного приятна разходка. Искан да огледам добре мястото на злополуката с Бил.

Разстоянието от трибуните до отсрещния край на хиподрума в Мейдънхед е доста голямо, ако вървиш пеша, и докато стигна, обувките, чорапите и крачолите ми подгизнаха от мократа трева. Беше студено и мрачно. Наоколо нямаше жива душа.

Препятствието — безобидно, лесно за прескок, направено от меки почернели брезови клони и около деветдесет сантиметра дебело при основата, се стесняваше почти наполовина при върха. Нямаше и десетина сантиметра на ширина. Просто най-обикновена, лека преграда.

Огледах земята наоколо — и там нищо особено. Пак се върнах при мястото за отскок. Нищо. Разгледах и участъка, насочващ коня към препятствието — онзи, откъм вътрешната страна на пистата, там, където Бил падна. Отново не открих нищо особено.

Само че намерих това, което търсех, под оградата от външната страна. Лежеше си почти незабележимо сред дългите стръкове трева, покрита със ситни капки роса, свито на кълбо, смъртоносно.

Метална жица.

Навита на руло, голямо около трийсетина сантиметра в диаметър, затисната с парче дърво, дълга сребристосива жица. Единият край бе увит здраво около маркиращия страничен стълб на пистата на височина около шестдесет сантиметра над препятствието толкова здраво, че не успях да го развържа с голи ръце.

Отново отидох до вътрешната страна на пистата и внимателно разгледах другия ограничителен стълб до преградата. На около шестдесет сантиметра над препятствието върху дървото се забелязваше дълбок белег. Някога стълбът бе боядисван в бяло и скорошната следа личеше ясно.

Не изпитвах никакво съмнение кой може да е вързал жицата над препятствието. Служителят от хиподрома. Човекът, когото със собствените си очи бях видял да преминава през полето зад препятствието. Същият, на когото разчитах да помогне на Бил, когато отминавах.

Хиподрумът на Мейдънхед е с дължина около пет километра. Състезателите минават два пъти по един и същ маршрут. При първата обиколка не бяха възникнали никакви проблеми при тази преграда. Деветте коня я прескочиха безпрепятствено, Адмирал се задържаше на трета позиция и изчакваше, а аз яздех редом с Бил и му обяснявах, че никак не си падам по климата в Англия.

При втората обиколка Адмирал вече водеше с няколко дължини. Очевидно, щом го е видял, че преодолява предишното препятствие, работникът е опънал жицата до вътрешния страничен стълб и здраво я е увил. Почти невидима, на шейсетина сантиметра над брезовите трупи, изпъната като струна, вероятно се е оказала точно пред гърдите на засиления за скок Адмирал.

Хладната пресметливост, с която бе извършено това злодеяние, ме изпълни с ярост. Не знаех, че това тежко чувство ще ме преследва седмици наред.

Когато се е блъснал в жицата, конят може би я е скъсал или пък тя се е развързала — нямаше как да узная със сигурност. Но ако се съдеше по факта, че се е навила на кълбо и няма откъснати парчета, можеше да се предположи, че при падането си конят е повлякъл похлабаво вързания край със себе си. Зад мен имаше още седем коня и никой от тях не пострада. Очевидно и те като мен бяха прескочили благополучно останките от заложения капан.

Напълно възможно бе да се приеме, че служителят по поддържането е абсолютно откачен — не беше съвсем изключено, — но в противен случай единственият логичен извод бе, че срещу коня и ездача му е извършено покушение. В този участък на Бил — точно според предвижданията бе излязъл начело — понякога му се случваше да води и с двайсет дължини, а зеленият и червеният цвят на екипа му лесно се различаваха дори и в мъглив ден като този.

Когато стигнах до тези заключения, тръгнах обратно. Започваше да се стъмва. Не бях усетил как минава времето. Възнамерявах да уведомя отговорника по надбягванията за откритието си, но когато най-после се добрах до централната сграда, всички с изключение на пазача си бяха заминали.

Пазачът — възрастен, кисел човек, който непрекъснато примляскваше с устни — ме уведоми, че не знае къде мога да открия отговорника по гонките. Видял управителя на хиподрума да потегля с колата си към града преди пет минути. Но не знаел къде отива, нито кога ще се появи отново. Затова пък имал да се грижи за цели пет отоплителни котлета, плюс централното, а пък мъглата влошавала бронхита му. И с тези думи пазачът се отправи бавно, но решително към потъналата в тъмнина централна трибуна.

Не знаех какво да правя. Смятах, че съм длъжен да разкажа на някое от длъжностните лица за откритието си. Но на кого по-точно? Разпоредителите, които присъстваха на днешните състезания, пъплека някъде с колите си в мъглата на път за дома. Управителят си бе заминал, стаята на надзираващия гонките бе заключена. Сигурно щяха да минат часове, докато издиря някого и го убедя да се върне на хиподрума, да отиде по неравния терен до мястото на произшествието... После естествено щеше да има всякакви спорове, повторения, изявления. Изобщо нямаше да успея да се измъкна оттук.

А пък в момента Бил се бореше със смъртта в болницата на Мейдънхед и горях от желание да разбера дали ще спечели битката. Сила, на която бях обещал да отида там възможно най-скоро, я очакваха тягостни часове на мъчителна неизвестност. Вече бях закъснял достатъчно. Жицата, скрита в мъглата и здраво вързана за брезовия стълб, можеше да почака до утре. Бил обаче може би нямаше да ме дочака.

Ягуарът на Бил стоеше самотен на паркинга. Качих се в колата, включих светлините и фаровете срещу мъгла и потеглих. Завих вляво при входа, предпазливо изминах пет километра по шосето, отново свих вляво при реката, покриволичих из еднопосочните улици на Мейдънхед и най-после пристигнах в болницата.

В ярко осветеното преддверие щъкаха какви ли не хора, но никъде не открих Сила. Попитах портиера.

— Аа, госпожа Дейвидсън ли? Съпругата на жокея? Потърсете я в чакалнята. Четвъртата врата вдясно.

Така и направих. Първо забелязах огромните ѝ очи и тъмните сенки, които се бяха появили под тях. По измъченото ѝ лице не бе останала капчица кръв. Беше си махнала и кокетната шапчица.

— Как е той?

— Не знам. Единственото, което ми казват, е да не съм се тревожела. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Седнах до нея и хванах ръката ѝ.

— Толкова ми олекна, като дойде, Алън — благодари ми тя.

Малко след това се появи млад лекар с увиснали на врата му слушалки.

— Вие сте госпожа Дейвидсън, нали... — поколеба се той. — Влезте при съпруга си.

— Как е той?

— Не е... много добре. Правим всичко възможно. Вие роднина ли сте? — обърна се към мен той.

— Приятел. Изчаквам да откарам госпожа Дейвидсън у дома.

— Аха. Ако искате, вместо да стоите тук, можете да се върнете. По-късно през нощта.

В думите му, внимателно подбрани и съвсем банални, имаше някакъв скрит подтекст. Вгледах се внимателно в лицето му и разбрах, че Бил си отива.

— Ще изчакам тук.

— Добре.

През следващите четири часа успях да изуча с най-големи подробности шарките на пердетата и драскотините по кафявия балатум. И през цялото време жицата не ми излизаше от ума.

Най-после се появи млада, красива, сериозна сестра.

— Моите съболезнования... Майор Дейвидсън почина.

Госпожа Дейвидсън искала да отида при него. Сестрата щяла да ме заведе при тях. Последвах я по дългите коридори, а после се озовах в неголяма бяла стая, където Сила седеше до някакво легло.

Тя ме погледна. Не беше в състояние да проговори.

Бил лежеше в леглото безжизнен, посивял и притихнал. Моят най-добър приятел. Бил.

ВТОРА ГЛАВА

Рано сутринта откарах Сила в дома ѝ в Котсуолдс — изтощена от бдението край тялото на Бил, до което бе настояла да остане през цялата нощ, и замаяна от силните успокоителни. Децата я посрещнаха на стъпалата печални, с широко ококорени очи. Зад тях стоеше Джоан — пъргавото, умно момиче, което ги гледаше. Бях и съобщил лошите вести по телефона предната вечер.

Сила седна на стъпалата и се разплака. Децата приклекнаха около нея, прегърнаха я и се опитаха да ѝ дарят утеха в скръбта ѝ, въпреки че бяха твърде малки, за да разберат целия ужас на случилото се.

След като се наплака. Сила се качи в стаята и си легна. Дръпнах пердетата, завих я и я целунах по бузата. Изглеждаше много изтощена, сякаш едва държи очите си отворени. Надявах се сънят ѝ да продължи дълго.

Отидох в стаята си, преоблякох се и слязох в кухнята. Джоан тъкмо слагаше кафе, яйца с бекон и топли кифлички на масата за мен. Раздадох на децата шоколадчетата, които им бях купил предишната сутрин (колко отдавна ми се виждаше сега това), и те ги изядоха с мен, докато закусвах, а Джоан пиеше кафе.

— Алън? — обърна се към мен най-малкият, петгодишният Уилям. Никога не довършваше репликата си, ако не му отговориш с „Да?“, за да е сигурен, че го слушаш.

— Да?

— Какво е станало с татко?

Разказах им цялата история, без да споменавам за жицата. Те запазиха мълчание известно време след края ѝ, а после едва осемгодишният Хенри попита най-хладнокръвно:

— Ще го погребат ли, или ще го изгорят?

Докато се окопиха, двамата със сестра му Поли вече оживено и с изненадваща осведоменост водеха спор за съответните предимства на полагането в гроб и кремацията. Испитах ужас, но едновременно с

това и облекчение. Спогледахме се с Джоан, която едва се въздържаше да не прихне.

Благодарение на тази невинна демонстрация на детския прагматизъм потеглих към Мейдънхед в много по-добро настроение. Прибрах колата на Бил в гаража и подкарах своя тъмносин „Лотос“. Мъглата се беше вдигнала, но аз се движех с необичайно ниска за мен скорост — размишлявах как да постъпя.

Първо се отбих в болницата. Прибрах дрехите на Бил, подписах съответните документи, уредих всички формалности. Назначиха аутопсията за следващия ден.

Когато пристигнах на хиподрума, вратите бяха заключени — неделя беше. В канцеларията на отговорника по гонките също нямаше никой и беше затворено. Обадох се в дома му, но и там никой не вдигаше.

След известно колебание реших да се обърна направо към най-висшето началство — главния надзорник на Националния комитет за конни надбягвания. Икономът на сър Кресуел Стамп ме уведоми, че ще провери дали господарят му може да се обади.

Казах му, че разговорът е абсолютно наложителен. Малко след това чух гласа му по телефона.

— Дано наистина се обаждате по много важен повод, господин Йорк. Вдигате ме от масата, а съм поканил гости на обяд.

— Сър, знаете ли, че майор Дейвидсън почина вчера вечерта?

— Да. Искрено съжалявам. Наистина много тъжен случай.

Той замълча. Поех си дълбоко въздух.

— Падането му не е злополука — заявих аз.

— Какво искате да кажете?

— Конят на майор Дейвидсън е бил препънат с жица — поясних. Разказах му за резултатите от огледа при препятствието.

— Уведомихте ли господин Дейс за откритието си? — Господин Дейс беше комендант на гонките.

Обясних, че не съм успял да се свържа с него.

— И затова ми се обаждате. Ясно. — Той помълча. — Добре, господин Йорк, ако сте прав, случаят е прекалено сериозен и не засяга само Националния комитет за конни надбягвания. Трябва незабавно да уведомите полицията в Мейдънхед. Непременно ми се обадете

вечерта, за да ми кажете какво е станало, а аз ще потърся господин Дейс.

Затворих. Топката бе подадена. Представях си като на живо как говеждото изстива в чинията на сър Кресуел, докато той подгрива жиците.

Полицейският участък се издигаше тъмен, пращен и неприветлив на опустялата в неделния ден улица. Вътре имаше гише и три бюра зад него. Едното от бюрата бе заето от полицай, който четеше вестник с немного прилично съдържание. Ами да, нали полицията не трябва да изостава от престъпниците, помислих си аз.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита ме той и се изправи.

— Тук има ли някой друг? Някой по-главен? — поясних аз. — Става въпрос за... смъртен случай.

— Момент, господине.

Той се скри зад някаква врата в дъното. После се върна и ме покани:

— Заповядайте, влезте.

Заведе ме до някаква вътрешна стая и затвори вратата зад мен.

Мъжът, който стана да ме посрещне, беше нисичък за полицай, набит и леко мургав. Наближаваше четирийсетте. Приличаше по-скоро на боксьор, отколкото на велик мислител, но по-късно се убедих, че мозъкът и физиката му са еднакво добре развити. Бюрото му бе осеяно с книжа и тежки томчета със закони и разпоредби. В стаята бе уютно топло от газовата печка, а пепелникът бе отрупан от фасове. И той очевидно прекарваше неделния следобед в занимания с престъпността.

— Добър ден. Инспектор Лодж — представи се той. Покани ме с ръка да седна на стола пред бюрото му. Той също седна отново и започна да подрежда книжата пред себе си на купчинки.

— Казаха сте, че става въпрос за смъртен случай. — От неговата уста собствените ми думи прозвучаха някак глупаво, но тонът му беше съвсем делови.

— Отнася се за майор Дейвидсън... — подхванах аз.

— А, да. Получихме доклад по случая. Починал нощес в болницата след злополучно падане по време на надбягването.

Той учтиво ме изчака да продължа.

— Злополуката е била нагласена — директно заявих аз.

Инспектор Лодж ме изгледа продължително, после извади лист хартия от чекмеджето, разви капачката на писалката си и доколкото видях от мястото си, си записа най-отгоре датата и часа на срещата ни. Методичен човек.

— Най-добре ще бъде да започнем отначало. Вашето име?

— Алън Йорк.

— Възраст?

— Двадесет и четири годишен.

— Адрес?

Издиктувах му адреса, обясних чий е и че през по-голяма част от времето пребивавам там.

— А къде се намира постоянният ви дом?

— В Южна Родезия — отвърнах аз. — В животновъдна ферма близо до селце, което се казва Индуна, на около петдесетина километра от Булавайо.

— Професия?

— Представител съм на баща си в лондонската му кантора.

— Ас какво се занимава баща ви?

— Търговска компания „Бейли Йорк“.

— И с какво търгува вашата компания? — попита Лодж.

— Мед, олово, добитък. Какво ли не. Основната дейност е предимно превозване на различни товари.

Инспекторът си записа отговорите ми с бърз, четлив почерк.

— А сега — той остави писалката, — разкажете ми за случая.

— Не знам какъв е случаят, но ето какво стана.

Разказах му всичко. Той ме изслуша, без да ме прекъсва, и накрая попита:

— Какво ви накара да се усъмните, че в падането е имало нещо нередно?

— Адмирал е най-сигурният скачач на света. Абсолютно безпогрешен в крачките си, като котка. Никога не греша.

От любезно-недоверчивото изражение, изписано по лицето му, долових, че почти нищо не разбира от конни надбягвания и смята, че няма кон, който да е застрахован от падания.

Опитах се пак да му обясня:

— Адмирал преодолява перфектно препятствията. Просто няма как да му се случи такова нещо — да се препъне и да падне, особено

при подобна лесна преграда, която прескача спокойно, без да го пришпорват. Засилването му беше идеално — видях го. Имаше нещо неестествено в падането му. Останах с усещането, че нещо го е препънало. Мина ми през ум, че може да е жица, и затова се върнах да огледам. Това е всичко.

— Хмм — замислено произнесе Лодж. — Имаше ли шанс да спечели?

— Абсолютно.

— А кой стана победител?

— Аз.

Лодж млъкна и задъвка крайчеца на писалката си.

— Кой назначава служителите на хиподрума? — попита накрая той.

— Всъщност не знам. Наемат ги временно за състезанието, струва ми се — отвърнах.

— А защо му е притрябвало на този човек да навреди на майор Дейвидсън? — попита той привидно наивно.

— Да не смятате, че си измислям? — наежих се аз.

— Не — въздъхна Лодж. — Може би по-скоро се питах доколко би било трудно за някой, който иска да навреди на майор Дейвидсън, да си уреди работа на хиподрума.

— Много е лесно.

— Ще трябва да проверим. — Той се замисли. — Изключително несигурен начин да убиеш някого.

— Този, който го е организирал, не е имал намерение да го убие — заявих аз.

— Защо?

— Отначало нямаше никакви изгледи, че падането ще се окаже смъртоносно. Мисля, че целта е била да му попречат да спечели.

— А защо смятате, че смъртта му не е била планирана? — попита Лодж. — Така както я описахте, на мен случката ми се видя доста опасна.

— Смятали са, предполагам, че само ще се нарани. Обикновено, когато конят се носи с всичка сила към препятствието и неочаквано за ездача си се блъсне в него, човек изхвърква напред от седлото като куршум. Прелита във въздуха и пада далеч от мястото, където се стоварва конят. Случва се доста да пострада, но рядко се стига до

фатален изход. Само че Бил Дейвидсън не изхвърча от седлото през главата на Адмирал. Може би пръстите му са запънали в стремето, но всъщност е по-вероятно жицата да го е ударила през крака и да го е отблъснала назад. Каквото и да е станало, той се свлече на земята, а конят се строполи отгоре му. Но дори и при това положение фактът, че твърдият ръб на седлото се заби в стомаха на Бил, беше също чиста случайност. Убиецът трябва да е луд да разчита на подобен план.

— Ясно. Изглежда, доста сте размишлявали върху случая.

— Да. — Шарките на пердетата в чакалнята мигновено изникнаха в паметта ми.

— Сецате ли се за някой, който би имал причина да иска да навреди на майор Дейвидсън? — попита Лодж.

— Не. Всички го харесваха.

Лодж стана и се протегна.

— Хайде да отидем да я видим тази жица.

Надникна през вратата и нареди:

— Райт, отиди и виж — ако Хокинс е там, му кажи, че ми трябва кола, стига да има някоя свободна.

Оказа се, че има. Хокинс (или поне така реших аз) седна зад волана, а ние се Лодж се наместихме на задната седалка. Централният вход на хиподрума още беше затворен, но както открих, за всичко си има начини. Полицейският шперц ни отвори една по-невзрачна портичка в дървената ограда.

— Служи при пожар — поясни Лодж, като забележа многозначителния ми поглед.

В сградата на хиподрума не намерихме никого — управителят беше излязъл. Хокинс подкара колата през пистите и се отправи по тревата към най-отдалеченото препятствие. Автомобилът подскачаше и се клатушкаше по неравния терен. Спряхме близо до вътрешната страна на пистата и ние с Лодж излязохме.

Поведох инспектора покрай препятствието към външния му край.

— Жицата е ето тук — казах аз.

Само че грешах.

Вертикалният стълб, пистата, високата трева, брезовите трупи на преградата си бяха на мястото. Ала не и рулото жица.

— Да не бъркате препятствието? — попита Лодж.

— Не, това е.

Стояхме и гледахме пистите, които се простираха пред нас. Намирахме се в най-отдалечения край, откъдето трибуните изглеждат като голямо неясно петно в далечината. Препятствието до нас беше единственото на правата отсечка между два завоя, а най-близкото се падаше на около триста метра вляво от нас, при един лек завой.

— След като прескочите онова там — поясних аз и го посочих, — се пускате по доста дълга отсечка и стигате, както виждате, до това. — Потупах препятствието, до което стояхме. — На двайсетина метра след като го прескочим, следва доста остър ляв завой към правата. Следващата преграда е малко по-нататък на правата. Така даваме възможност на конете да стъпят добре на краката си след завоя, преди да им се наложи отново да скачат. Маршрутът е много добър.

— Дали не сте се объркали в мъглата?

— Не. На това препятствие беше.

Лодж въздъхна.

— Е, добре тогава, да огледаме.

Нямаше кой знае какво за гледане — само вдлъбнатината по олющената бяла боя на вътрешния стълб и по-дълбоката резка, оставена от жицата по външния. И двете едва се забелязваха и ако човек не се вгледа специално, не би ги забелязал. И двете се намираха на еднакво разстояние от земята — на около седемдесет и пет сантиметра височина.

— Доста слаби доказателства — каза Лодж.

Върнахме се в Мейданхед, без да говорим повече. Чувствах се отвратително глупаво. Осъзнавах, че макар и да не бях намерил човек от ръководството, след като открих жицата, е трябвало да издира който и да е — даже някой от пазачите — и да го заведе да я види с очите си. Щях поне да разполагам със свидетел, нищо че беше тъмно и мъгливо или той нямаше да може със сигурност да потвърди, че я е видял точно при това препятствие. Все щеше да е по-добре от нищо. Опитвах се да се утеша с мисълта, че е напълно възможно служителят да се е върнал и да е прерязал жицата още докато съм се връщал към сградата на хиподрума, и дори да бях завел свидетел, е щяло да бъде твърде късно.

От полицейския участък в Мейдънхед се обадох на сър Кресуел Стамп. Този път, както ме уведоми, го прекъснах, докато си хапвал

препечени кифлички. Новината, че жицата е изчезнала, също не му поправи настроението.

— Трябваше веднага да извикате някой да я види. Или пък да я снимате, да я вземете със себе си... Не можем да предприемем нищо без доказателства. Не мога да си обясня защо не сте проявили малко здрав разум и да действате по-бързо. Проявили сте голяма безотговорност, господин Йорк.

И с тези мили думи ми затвори телефона.

Подкарах унило към къщи. Надникнах в стаята на Сила. В тъмното се чуваше само равномерно й дишане. Все още беше потънала в дълбок сън.

Долу Джоан и децата седяха пред приятния огън в камината и играеха покер. Бях ги научил през един дъждовен ден, когато им беше омръзнало да играят на Черен Петър и Джин Руми и започнаха да безобразничат, да крещят, да се карат и да лазят по нервите на всички. Покерът — мистериозната дотогава игра на каубоите от уестърните — имаше магически резултат.

За няколко седмици Хенри стана такъв изпечен покерджия, че човек трябваше да си отваря очите на четири, когато играе с него. Острият му като бръснач мозък на математик изчисляваше с абсолютна точност вероятностите коя карта ще бъде обърната, визуалната му памет беше изключителна, а леко озадаченото му изражение беше вкарало не един нищо неподозиращ възрастен право в заложения капан. Възхищавах се на Хенри. Той беше в състояние да блъфира успешно даже ако насреща му седи Господ.

Поли също играеше сравнително добре — поне можех да бъда сигурен, че няма непрекъснато да губи в обикновена компания — и дори Уилям разпознаваше кога има флош и фул.

Изглежда, играеха от доста време. Купчината с чипове пред Хенри както винаги беше три пъти по-голяма от тези на останалите.

— Хенри вече веднъж ни обра всичките чипове — уведоми ме Поли, — затова си ги раздадохме пак и започнахме отначало.

Взех си десет от чиповете на Хенри и седнах да играя с тях. Джоан раздаде картите. Паднаха ми се чифт петици, а после изтеглих още една. Хенри изчисти и си взе само две карти. Като че ли му харесаха.

Другите се отказаха при следващите две разигравания. Аз смело побутнах още два чипа към двата, които вече лежаха в центъра на масата.

— Качвам два, Хенри — обявих.

Той ме погледна, за да се увери, че го гледам, после разигра страхотна сценка на нерешителност — започна да барабани с пръсти и да въздиша. Познавах номерата му, когато блъфира, и подозирах, че държи страхотни карти и крои планове как да ме отърве от повечко чипове.

— Качвам още един — най-накрая произнесе той.

Тъкмо се канех смело да кача с още два, но изведнъж се спрях и казах:

— А, не, Хенри, този път няма да мине. — Хвърлих картите си и побутнах четирите чипа към него. — Получаваш само тези четирите и нито един повече.

— Какви карти имаше, Алън? — Поли ги обърна и видя трите петици.

Хенри се ухили и не направи никакъв опит да попречи на Поли да разгледа и неговите карти. Имаше чифт полове. Нищо и никакъв чифт.

— Този път те преметнах, нали, Алън? — щастливо попита той.

Поли и Уилям изстенаха.

Играта продължи. Успях да си възвърна репутацията и прибрах значителна част от чиповете на Хенри. Когато стана време децата да си лягат, се качих при Сила.

Тя се беше събудила, но лежеше, без да светва лампите.

— Влез, Алън.

Отидох до леглото ѝ и светнах нощната лампа. Първоначалният шок беше преминал. Изглеждаше притихнала и спокойна.

— Гладна ли си? — попитах я, защото не беше хапвала нищо след вчерашния обяд.

— Знаеш ли, Алън, май наистина съм гладна. — Каза го, сякаш това я изненада.

Слязох в кухнята при Джоан и приготвихме нещо. Качих се с подноса и хапнах с нея. Облегната на възглавниците, съвсем сама в голямото легло, тя ми разказа как са се запознали с Бил, какви преживелици и весели моменти са имали заедно. Щастливите спомени

съживиха погледа ѝ. Тя продължи да ми разказва какво ли не още за Бил и аз я спрях чак когато устните ѝ започнаха да треперят. В този момент ѝ разказах за Хенри и чифта попове. Тя се усмихна и отново се поуспокои.

Много ми се искаше да я попитам дали Бил е имал неприятности и дали не са му се случили някакви инциденти през последните няколко седмици, но моментът не беше подходящ. Накарах я да изпие успокоителните, които ми бяха дали от болницата, загасих лампата и ѝ пожелах лека нощ.

Докато се събличах в стаята си, умората изведнъж ме повали. Не бях спал от почти две денонощия, много от часовете през които изминаха доста бурно. Тръшнах се на леглото. В моменти като този заспиването е истинско удоволствие, което съзнателно си доставяш.

След около половин час ме събудиха — Джоан, облечена в халат, ме разтърсваше за рамената.

— За бога, Алън, събуди се. Чукам от векове на вратата ти.

— Какво има?

— Търсят те по телефона. По личен въпрос.

Изпъшках тежко. Имах чувството, че е късно след полунощ.

Погледнах часовника си — единадесет часа.

Слязох как да е долу с подпухнали за сън очи.

— Ало?

— Господин Алън Йорк?

— Да.

— Изчакайте така, моля. — В слушалката се чува няколко изщраквания. Прозях се.

— Господин Йорк? Имаме съобщение за вас от инспектор Лодж. Той иска да дойдете утре тук, в участъка на Мейдънхед, в четири часа следобед.

— Добре — съгласих се аз. Затворих, върнах се в леглото и потънах в дълбок сън.

Лодж ме очакваше. Той стана от стола си, ръкува се с мен и ми посочи да седна. Този път бюрото му беше разчистено — пред инспектора имаше само една спретната папка. На малка масичка в

ъгъла зад мен седеше полицаи с молив и стенографски бележник в ръка.

— Тук разполагам с някои показания — Лодж почука с пръст папката, — с които искам да ви запозная. После бих искал да ви задам няколко въпроса. — Той отвори папката и извади два закачени един за друг листа. — Това са показанията на господин Л. Дж. Дейс, отговорник за гонките на хиподрума в Мейдънхед. Той твърди, че винаги наемат девет помощници да стоят край препятствията, в случай че се наложи да поправят нещо по време на състезанието. Трима от тях били нови.

Лодж остави показанията му настрана и взе следващия документ.

— Това пък са показанията на Джордж Уоткинс — един от постоянните служители. Той твърди, че теглят жребий, за да определят кой при кое препятствие ще отиде. На някои от препятствията обикновено имало по двама. В петък както винаги теглили жребий, но в събота един от новите предложил сам да отиде на най-далечното препятствие. Никой не обичал да работи там според Уоткинс, тъй като им се налага да се разкарват повече в паузата между надбягванията, ако искат да заложат нещичко. Ето защо с удоволствие оставили непознатия да поеме препятствието и теглили жребий само за останалите.

— Разполагате ли с външно описание? — попитах аз.

— Вие самият сте го видели — каза Лодж.

— Всъщност почти не съм. Видях просто някакъв мъж, но не съм го разглеждал истински. На всяко препятствие има по един. Ако ги видя пак, няма да ги позная.

— Уоткинс смята, че би го разпознал, но не може да го опише. Бил съвсем обикновен на вид. Немного висок и немного нисък. На средна възраст. Носел кепе, стар сив костюм и широк шлифер.

— Всичките изглеждат така — мрачно потвърдих аз.

— Представил се с името Томас Кук — продължи Лодж. — Казал, че е останал без работа — имал някакъв ангажимент чак другата седмица — и искал да си запълни времето. Напълно приемливо обяснение и според Уоткинс нямало нищо странно у него. Само дето говорел с лондонски акцент.

Лодж остави документа и взе друг.

— Това са показанията на Джон Ръсел от екипа за бърза помощ в болницата „Свети Джон“. Каза, че стоял при първото препятствие и наблюдавал конете, които вземали завоя в другия край на хиподрума. Поради мъглата виждал добре само три от препятствията — това, до което се намирал, следващото по-нататък по правата и най-далечното, където паднал майор Дейвидсън. По-предишното препятствие — онова, което се е намирало право срещу него, на другия край на пистата — му се мержелеело само като някакво петно. Видял как майор Дейвидсън изниква от мъглата, след като го прескочил. И веднага след това го видял, че пада. Майорът не се изправил, въпреки че конят му станал на крака без ездача и избягал. Ръсел се запътил към мястото на произшествието, а когато вие сте го подминали, оглеждайки се назад, се затичал. Намерил пострадалия на земята.

— Видял ли е жицата? — попитах нетърпеливо аз.

— Не. Попитах го дали е забелязал нещо необичайно, но той не спомена за нея. Каза, че нямало нищо особено.

— Видял ли е работника да я навива, докато е тичал към него?

— Попитах го дали майор Дейвидсън или работникът са били в полезрението му, докато е тичал към тях. Ръсел отвърна, че поради острия завой и оградите ги е видял едва когато приближил. Доколкото разбрах, заобиколил е по пистата, вместо да тръгне направо, тъй като тревата е висока и гъста и било доста мокро.

— Разбирам — отчаяно казах аз. — А какво е правел служителят, когато Ръсел е пристигнал?

— Стоял изправен до майор Дейвидсън и го гледал. Изглеждал уплашен. Това се сторило странно на Ръсел, защото въпреки падането нямало признаци за сериозни наранявания. Ръсел помахал с бялото флагче, колегата му от „Бърза помощ“ го видял и предал сигнала по-нататък и така той достигнал до екипа на линейката.

— А служителят? Какво направил след това?

— Нищо особено. Останал при препятствието, след като линейката откарала майор Дейвидсън, и според Ръсел си седял там, докато обявили, че последната гонка се отменя.

Хвацах се за сламки, но попитах:

— Появил ли се е с другите да си получи надницата?

Лодж ме погледна с интерес.

— Не — отвърна той, — повече не се върнал.

Инспекторът отново взе някакви листове.

— Това са показанията на Питър Смит, старши коняр в конюшните на Грегъри, където тренирали Адмирал. По неговите думи, след като избягал от хиподрума. Адмирал се е опитал да прескочи някакъв трънлив плет. Заседнал в него и там го уловили. Бил много уплашен и кървял. Гърдите, плешките и предните му крака целите били в драскотини и рани. — Той вдигна очи от листа. — Дори и да е останала следа от удара в жицата, вече е напълно невъзможно да я различим от другите.

— Извършили сте много щателно разследването — казах аз, — и при това в доста кратък срок.

— Да. Имахме късмет, че намерихме веднага всички, които ни трябваха.

Беше останал още само един документ. Лодж го взе и произнесе бавно:

— Това е докладът от аутопсията на майор Дейвидсън. Причина за смъртта — многобройни вътрешни наранявания. Черният дроб и жлъчката са разкъсани.

Той се облегна на стола и се вторачи в ръцете си.

— А сега, господин Йорк... налага се да ви задам няколко въпроса, които... — и той внезапно ме погледна в очите — няма да ви се сторят много приятни. Но се налага да ми отговорите. — Усмивката му беше напълно дружелюбна.

— Карайте направо — съгласих се аз.

— Влюбен ли сте в госпожа Дейвидсън?

Изправих се на стола си от изненада.

— Не — отвърнах.

— Но живеете с нея.

— Живея с цялото семейство.

— Защо?

— Нямам собствен дом в Англия. Когато се запознах с Бил Дейвидсън, той ме покани на гости през почивните дни. Хареса ми у тях, а и те вероятно ме харесаха. Така или иначе често ме канеха и постепенно гостуванията ми започнаха да стават все по-дълги. Накрая Бил и Сила ми предложиха да се преместя у тях. Но всяка седмица прекарвам ден-два в Лондон.

— От колко време живеете при семейството? — попита Лодж.

— От около седем месеца.

— Отношенията ви с майор Дейвидсън приятелски ли бяха?

— Да, много.

— Ас госпожа Дейвидсън?

— Също.

— Но не сте влюбен в нея?

— Много съм привързан към Сила. Но все едно като към по-голяма сестра — поясних аз, опитвайки се да сдържам гнева си. — Тя е с десет години по-голяма от мен.

Изражението на Лодж ясно подсказваше, че възрастта няма никакво значение в случая. В този момент изведнъж се сетих за полицая в ъгъла, който записваше отговорите ми.

Отпуснах се и спокойно казах:

— Тя много обичаше съпруга си, а и той нея също.

Ъгълчетата на устните на Лодж потръпнаха. За моя изненада изглеждаше като че ли развеселен. Той отново подхвана въпросите си:

— Доколкото разбирам, майор Дейвидсън е бил водещият в Англия жокей аматьор в надбягванията с препятствия.

— Да.

— А вие сте заели второто място преди година, след първия си сезон в Англия?

Изгледах го и казах:

— Доста сте осведомен за човек, който до вчера не подозираше за съществуването на този спорт.

— Вярно ли е, че сте били на второ място след майор Дейвидсън в класацията на аматьорите миналата година? И вярно ли е, че по всяка вероятност отново сте щели да останете втори? Не е ли също така вярно, че сега, след неговото отпадане, ще оглавите ранглистата?

— Отговорът на първите два въпроса е „да“, а на последния — „надявам се“.

Подтекстът във въпросите му беше ясен, но аз нямах намерение да започна да се оправдавам, преди да ми бъде отправено обвинение. Зачаках. Ако инспекторът смяташе да развие хипотезата, че съм се опитал да раня или да убия Бил, за да се сдобия със съпругата му, да го изместя в класирането или и двете, взети заедно, щеше да му се наложи да го направи сам.

Той обаче спря дотук. Измина цяла минута. Аз не помръдвах. Накрая Лодж се усмихна и каза:

— Е, мисля, че това е всичко, господин Йорк. Информацията, която ни дадохте вчера, и днешните ви отговори ще бъдат напечатани и оформени като показания. Ще ви бъде благодарен, ако впоследствие ги прочетете и ги подпишете.

Полицаят с бележника стана и излезе във външното помещение.

— Разследването на причините за смъртта на майор Дейвидсън ще се състои в четвъртък. Ще бъдете призован като свидетел. Госпожа Дейвидсън — също, в качеството си на лицето, опознало тялото. Ние ще ѝ се обадим.

Докато изготвяха показанията ми, той поведе с мен най-обикновен разговор за конния спорт. Прочетох внимателно документа и го подписах. Думите ми бяха отразени абсолютно точно и непредубедено. Представих си как страниците отиват в спретнатата папка на Лодж. Колко ли дебела щеше да стане тя, докато открият убиеца на трагично загиналия Бил?

Ако изобщо се стигне дотам.

Лодж се изправи и ми протегна ръка. Поех я — този човек ми допаднаше. Почудих се кой ли го е навел на мисълта да провери дали аз не се крия зад престъплението, за което лично бях съобщил.

ТРЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно имах състезания в Плъмптън.

Полицията беше провела разследването съвсем дискретно, сър Кресуел също не беше вдигнал много шум, ето защо в стаята с теглилките никой не обсъждаше причините за смъртта на Бил. Агенцията за разпространение на слухове не беше надушила нищо.

Потънах в обичайната суетня преди състезание — неудобствата на претъпканата с жокеи тясна съблекалня, нецензурните шеги, смеха, струпаните край нажежената до червено печка зъзнеци полуоблечени мъже.

Клем ми подаде чисти бричове, гащета, тънка кафява риза за под куртката, чиста бяла кърпа за врата и чифт найлонови дълги чорапи. Свалих си дрехите и се преоблякох. Найлоновите чорапи естествено имаха бримка, но все пак с тях съвсем лесно си обух меките, тесни ботуши за езда. Клем ми подаде униформата — дебел вълнен пуловер на кафяви и бели квадратчета и кафява сатенена жокейска шапка — и завърза кърпата около врата ми. Облякох си куртката и поставих жокейката върху предпазния шлем — щях да си го сложа по-късно.

— Само в едно надбягване ли ще участвате днес, господине? — попита Клем. Той извади две дебели ластични превръзки от широките джобове на престилката си и ги надяна на китките ми. С тях пристягаме ръкавите, да не ги издуха вятърът към лактите ни.

— Да — потвърдих, — поне засега. — Никога не губех надежда.

— Искате ли да ви намеря някое леко седло? Струва ми се, че тежестта ви приближава горната граница.

— Не. Предпочитам да яздя с мое седло. Ще се претегля с него и ще видя с колко превишавам лимита.

— Така да бъде, господине.

Отидохме с Клем да вземем тежащото три килограма състезателно седло, около което бяха увити коланите за пристягане и стрепената. Претеглих се с него и шлема, килнат нестабилно на тила ми. Излязох шестдесет и седем килограма и половина — с два

килограма повече от подходящото според съдията тегло, което конят ми трябваше да носи.

Клем взе седлото, а аз оставих шлема на пейката.

— Мисля въпреки всичко да яздя така, Клем — казах аз.

— Добре. — Той забързано се отправи да обслужи следващия.

Напълно беше възможно да постигна поне препоръчителното тегло, ако използвам така нареченото „седло-марка“ и си облека униформата от коприна и „хартиените“ ботуши.

На това състезание обаче яздех собствения си кон и можех да правя каквото си искам, а той беше кокалесто животно и ребрата му щяха да се претъркат от по-тънко седло.

Не, реших аз. Последен шанс, най-новата ми придобивка, беше як, петгодишен, кафяв жребец. Имаше изгледи да стане добър скачач на препятствия след година-две, но за момента го пусках само на състезания с леки препятствия за млади коне, за да набира опит, който определено му беше нужен.

Точно заради тази нестабилност в прескока му Сила ме беше умолявала предната вечер да не го яздя на състезанията в Плъмптън, тъй като хиподрумът там е пълен с изненади за непредпазливите.

С изострени като струна нерви, за пръв път изправена пред истинския размер на загубата си без помощта на успокоителни лекарства, тя ту избухваше в гневни изблици, ту прибягваше до молби.

— Недей, Алън. Само не на състезанията за млади коне в Плъмптън. Знаеш, че този твой нещастник. Последен шанс, никак не е безопасен. Нищо не те принуждава, защо искаш да рискуваш?

— Така ми харесва.

— И името много точно му подхожда — разстроена каза тя.

— Ще се изучи. Само че трябва да му дам възможност.

— Дай го на някой друг. Моля те.

— Какъв е смисълът да притежаваш кон, ако не го яздиш сам? Нали всъщност затова пристигнах в Англия — да се състезавам. Много добре го знаеш.

— И ти ще загинеш като Бил. — Изтощена, тя се разплака от отчаяние.

Опитах се да я успокоя:

— Не, няма. Ако Бил беше катастрофирал, нямаше да ме молиш да престана да шофирам, нали? Състезанията с препятствия не са нито

повече, нито по-малко опасни от карането на кола. — Направих пауза, но тя продължи да плаче. — Много повече, хиляди хора загиват по пътищата, отколкото по хиподрумите — продължих аз.

При това очевидно преувеличение тя събра достатъчно сили и възрази саркастично, че бройката на хората, които се занимават с тези две дейности, е просто несъпоставима.

— Нещастните случаи по време на конни състезания са рядкост — отново опитах аз.

— Да, но Бил...

— Най-много веднъж годишно, един на сто.

— Бил беше втората жертва след Коледа.

— Така е. — Погледнах я предпазливо. Очите ѝ още бяха пълни със сълзи.

— Сила, Бил имал ли е неприятности напоследък?

— Откъде ти хрумна такова нещо? — Въпросът ми я изуми.

— Е, имаше ли?

— Не, разбира се, не.

— И нищо не го тормозеше? — настоях аз.

— Не. На теб да не би да ти се е виждал притеснен?

— Не — отговорих искрено. До последния момент преди злополуката Бил си беше останал какъвто го познавах — добродушен, спокоен, човек, на когото можеш да разчиташ. Радваше се на хубавата си жена, трите симпатични дечица, голямата каменна къща, значително състояние и най-добрия състезателен кон в Англия. Беше щастлив човек. Колкото и да ровех из паметта си, не си спомних нещо, което да нарушава картината.

— Защо питаш тогава? — повтори въпроса си Сила.

Малко по малко, много внимателно ѝ разказах защо смятам, че злополуката с Бил не е случайна. Обясних ѝ за жицата и събраната от Лодж информация.

Тя седеше, без да шавне, сякаш се бе вкаменила от изумление.

— Боже мой — само повтаряше. — Мили боже.

Лицето ѝ още беше пред очите ми, въпреки че стоях пред стаята с теглилките в Плъмптън. Не чух повече възражения срещу желанието ми да се състезавам. Думите ми бяха пропъдили всякакви други мисли от съзнанието ѝ.

Една здрава ръка ме тупна по рамото — Питър Грегъри, стар мой познайник, треньор на състезателни коне, висок метър и осемдесет, широкоплещест човек, започнал леко да напълнява и оплешивява, но както ми бяха разказвали, навремето един от големите майстори на седлото.

— Здравей, Алън, момчето ми. Радвам се, че си тук. Записал съм ви с Последен шанс за втората гонка.

— Как е той?

— Всичко е наред. Но е още малко слабичък. — Преместил бях коня си в неговата конюшня само преди месец. — На твоето място не бих го пришпорвал много по хълма при първата обиколка, да не изгасне преди финиша. Нека да мине малко време и ще можем да се надяваме на повече.

— Добре — съгласих се.

— Излез да видиш какво е положението — подкани ме Пит. — Искам да поговоря с теб. — Той намести ремъка на бинокъла на рамото си.

Отворихме портичката и излязохме на терена. Натиснахме пробно и токовете ни потънаха в тревата.

— Не е чак толкова зле, като се има предвид колко сняг се разтопи и попи в земята само преди две седмици — коментирах.

— Поне ще падате на меко — направи си не особено остроумна шега Пит.

После проверихме най-близкото препятствие. Почвата зад него беше малко по-мека от нормалното, но пък дренажите на другия край на хиподрума отводняваха по-добре. Всичко беше наред.

Пит внезапно попита:

— Видя ли падането на Адмирал на хиподрума в Мейдънхед? — По времето, когато се случи злополуката, той беше заминал да купува един кон в Ирландия и току-що се беше завърнал.

— Да. Яздех на около десет дължини зад него — отвърнах, загледан в препятствията по пистата.

— Е, и?

— Какво?

— Какво се случи? Защо падна? — В гласа му се долавяше настойчивост, необичайна дори при тези обстоятелства. Извърнах очи към него — гледаше ме със сериозен, загрижен, изпитателен поглед.

Подтикван от някакъв неясен инстинкт, се измъкнах с уклончив отговор:

— Просто така стана. Когато минавах над препятствието. Адмирал се търкаляше на земята, а Бил беше под него.

— Да не би да се е насочил зле към него? — продължи да ме разпитва Пит.

— Не, доколкото видях. Изглежда, конят се е спянал в най-горната част на преградата. — Това обяснение беше най-близо до истината.

— А имаше ли... и нещо друго? — Очите на Пит ме гледаха пронизително, сякаш се опитва да проникне в мозъка ми.

— Какво имаш предвид? — избягнах директния отговор.

— Нищо. — Чертите на лицето му се отпуснаха. — След като не си видял нищо друго... — Тръгнахме обратно. Не ми беше приятно, че си спестих истината. Прекалено много ме разпитваше, а и беше твърде близо до нея. Убеден бях, че не е човек, който би рискувал живота на кон, а още по-малко и този на приятел, но, от друга страна, защо изпита такова облекчение, като разбра, че нищо особено не съм забелязал?

Тъкмо се канех да му поискам обяснение и да му разкажа истинската версия за злополуката, когато той отново проговори:

— Ще се състезаваш ли в стипълчейза за аматьори, Алън? — Отново се държеше съвсем нормално и се усмихваше добродушно.

— Не. Виж, Пит... — подхванах.

Но той ме прекъсна:

— Един кон пристигна в конюшната ми преди около пет-шест дни. Записан е за участие в днешния стипълчейз, клас „аматьори“. Бива си го жребчето, а и е в добра форма — идва от малка конюшня в Югозападна Англия — и новите собственици много държат да се състезава. Опитах да се свържа с теб по този повод сутринта, но ти вече беше излязъл.

— Как се казва? — поинтересувах се, защото всичките дълги предисловия ми говореха, че Пит иска да ме придума да поема ангажимент, който може би няма да ми е приятен.

— Божествен.

— Не съм го чувал. В какво е участвал досега?

— Ами не е кой знае какво. Той още е много млад...

— В какво точно е участвал? — прекъснах го.

Пит въздъхна и се предаде:

— Състезавал се е само два пъти, в Девън миналата есен. Не е паднал, но, въ... и двата пъти е хвърлил жокея си от седлото. Но тази сутрин мина учебните препятствия при мен съвсем прилично. Не мисля, че ще ти е трудно да го докараш безпрепятствено до финиша, а на този етап само това е важно.

— Пит, не ми се иска да ти отказвам, но... — подхванах.

— Собственичката много се надява ти да го яздиш. Първият кон ѝ е, състезава се за пръв път с чисто новичка униформа с цветовете ѝ. Доведох я със себе си. Тя много се вълнува. Казах ѝ, че ще те попитам...

— Страхувам се... — подхванах отново.

— Поне се запознай с нея — помоли ме Пит.

— Знаеш много добре, че ако се запознаем, ще ми бъде по-трудно да откажа да яздя коня ѝ.

Пит не го отрече.

— И естествено тя е от твоите мили, стари, немощни дами, скоро ще влиза в старчески дом и иска да си достави едно последно силно преживяване, преди да я постигне неизбежната съдба, нали?

С подобна сърцераздирателна история Пит ме беше примабил наскоро да яздя един слаб кон, въпреки че разумът ми подсказваше да не приемам. А немощната старица често ми се мяркаше по състезанията и засега нямаше никакви признаци, че неизбежната съдба се кани да я сполети.

— Този път — възрази Пит — не става въпрос за мила стара дама.

Бяхме стигнали до заграденото място за конете. Спряхме, Пит се огледа и махна с ръка на някого. С крайчеца на окото долових, че някаква жена се отправя към нас. Беше твърде късно, да се измъкна, освен ако не исках да изглеждам непростимо груб. Успях да измърморя една прочувствена ругатня в ухото на Пит. Обърнах се, готов да се запозная с новата собственичка на Божествен — жребеца, който обича да мята жокеите от гърба си.

— Госпожица Елъри-Пен. Алън Йорк — представи ни един на друг Пит.

Преди още тя да произнесе и думичка, с мен беше свършено. Първите слова, които излязоха от устата ми, бяха:

— За мен ще бъде удоволствие да яздя коня ви.

Пит изобщо не се стараеше да прикрива усмивката си.

Тя беше истинска красавица — с правилни черти, прекрасна кожа, усмихнати сиви очи, тъмна, лъскава коса, която стигаше почти до раменете ѝ. Осъзнаваше какво въздействие има над мъжете, но кой ли можеше да ѝ устои?

— Добре тогава — намеси се Пит. — Записвам те за аматьорите — това е четвъртата гонка. Ще дам униформата ти на Клем. — Той се отправи към стаята с теглилките.

— Толкова се радвам, че се съгласихте. — Каза момичето с равномерен алтов глас. — Подариха ми го за рождения ден. Малко проблемен подарък, не смятате ли? Чичо Джордж е много симпатичен, но понякога му щукват разни... Пуснал обява в „Таймс“ — представяте ли си, — че търси състезателен кон. Според леля ми получили петдесет предложения и чичо го купил, без изобщо да го е видял, защото харесал името. Решил, че ще ми е много по-забавно да получа кон за рождения си ден вместо традиционния гердан от перли.

— Чичо ви Джордж ми изглежда много интересен човек — потвърдих аз.

— Само че невинаги е лесно да се живее с него. — Имаше един маниер — произнасяше последните две-три думи от изречението с повисок тон, въпросително, сякаш негласно прибавя „Не сте ли съгласен?“.

— Вие при него ли живеете? — попитах.

— Да. Родителите ми се развели в ранното ми детство, запилели се по четирите краища на света и така нататък...

— Жалко.

— Не си хабете съчувствието. Аз даже не си ги спомням. Зарязали ме на прага на чичо Джордж — в преносен смисъл, разбира се — на крехка двугодишна възраст.

— Чичо Джордж добре се е справил със задачата — казах, оглеждайки я с нескрито възхищение.

Тя прие комплимента без излишно стеснение, като нещо съвсем естествено.

— По-скоро леля Деб. Тя е малко по-нормална от чичо Джордж. И двамата са големи сладури.

— Те тук ли са? — поинтересувах се.

— Не — отвърна госпожица Елъри-Пен. — Чичо Джордж каза, че не бива, след като ми е връчил пропуск за нов свят, населяван изцяло от смели и привлекателни млади мъже, в краката ми да се мотаят разни възрастни роднини и да провалят целта.

— Чичо Джордж все повече започва да ми допада.

Госпожица Елъри-Пен ми отправи божествена усмивка, която обаче не съдържаше напразни обещания.

— Видяхте ли коня ми? Нали е душичка? — попита тя.

— Не съм го виждал. Допреди пет минути даже не знаех, че съществува. Чичо Джордж как така го е пратил при Пит? Просто е боднал пръста си и е казал „това е“, така ли?

— Не, мисля, че не е станало по този начин — засмя се тя. — Въпросът с конюшната беше предварително проучен. Ако отидел при господин Грегъри, можело да го язди майор Дейвидсън. — Тя замислено сви вежди. — В понеделник, когато прочете във вестника, че майорът е починал при злополука, много се разстрои.

— Чичо ви познаваше ли го? — попитах небрежно, загледан в изкусителните вдлъбнатини около ъгълчетата на устните ѝ.

— Не знам със сигурност дали го е познавал лично. Може би се е познавал с баща му. Няма баща, с когото да не се е срещал. Просто каза „О, боже, Дейвидсън е починал“ някак потресено и продължи да яде филийката си. Само че ни се наложи четири пъти да го молим с леля Деб да ни подаде мармалада.

— И това е всичко?

— Да. А вие защо се интересувате? — попита любопитно госпожица Елъри-Пен.

— А, просто ей така. Бяхме добри приятели с Бил Дейвидсън.

— Разбирам — кимна тя. Въпросът беше приключен за нея. — И така, какво трябва да правя в новата си роля на собственичка на състезателен кон? Нямам особено желание да се издъня още през първия ден. Всякакви обяснения и напътствия ще бъдат посрещнати добре, господин Йорк.

— Малкото ми име е Алън — подсказах ѝ аз.

Тя ме огледа изпитателно. Погледът ѝ ми подсказа по-ясно, отколкото с думи, че макар и млада, от опит знае как да отклонява нежеланите ласкателства и не се впуска в прибързани връзки.

Но накрая тя се усмихна и каза:

— Моето пък е Кейт. — Изрече го, сякаш ми поднася дар, и аз благодарно го приех.

— Какво знаете за конните състезания?

— Почти нищо. Кракът ми не беше стъпвал на хиподром до днешния ден. — Произнесе го, сякаш това наистина е важен момент.

— А вие самата яздите ли?

— Определено не.

— Да не би чичо Джордж да е запален по конете? Може би ходи на лов? — предположих.

— Чичо Джордж е най-малко пристрастеният към конете човек, когото съм срещала. За него те са нещо, което хапе от едната и рита от другата страна. Колкото до лова, той казва, че има далеч по-приятни занимания от това посред зима, в най-неблагоприятни условия да преследващ някакви космати създания през наводнени полета.

— Да не би пък да залага? — засмях се. — Не тук, на хиподрума — другаде?

— Случвало му се е в деня на финала за купата да пита кой е спечелил дербито.

— И откъде тогава изникна Божествения?

— Щял да ми се разшири хоризонтът според чичо Джордж. Образованието ми следвало добре отъпканите пътища — пансион, училище за благородни девици, обиколка из Европа със зорки придружителки. Трябвало да изкарам миризмата на музеите от носа си.

— И по тази причина ви е подарил състезателен кон за двадесет и първия рожден ден — довърших фактите аз.

— Да. — Тя ме изгледа остро. Усмигнах се — бях успял да проникна зад фасадата. — Като собственичка не се налага да правите нищо особено, освен да отидете при онези клетки ей там — посочих ѝ ги — преди четвъртата гонка и да наблюдавате оседлаването на коня. После отивате на парадния ринг с Пит, размотавате се там и правите умни изказвания за времето, докато пристигна и се запътя към старта.

— А какво да правя, ако спечели?

— Смятате ли, че ще победи? — Не бях сигурен до каква степен е наясно по отношение на коня си.

— Според господин Грегъри — няма.

Изпитах облекчение. Не исках да остане разочарована.

— След състезанието ще знаем за него много повече. Но ако се случи да финишира сред първите трима, ще го разседлят ей там, до стаята с теглилките. В противен случай ще ни намерите тук, на поляната.

Наближаваше часът за първата гонка. Отведох прелестната госпожица Елъри-Пен на трибуните и изпълних намеренията на чичо Джордж, като я представих на няколко смели, привлекателни млади мъже. Със закъснение осъзнах, че докато приключа участието си в гонката за дебютанта, вероятно ще съм изпаднал в категорията „и други“ от състезавалите се за благоволенieto на госпожица Елъри-Пен.

Наблюдавах я как омайва групичка мои приятели. Тя беше ярка, жизнена личност. Имах чувството, че в нея гори някакъв неизтощим вътрешен огън, скрит под здрави прегради, и само топлината от него можеше да се промъква във веселия ѝ, равномерен глас. Кейт ще си остане привлекателна дори когато остарее, помислих си аз без никаква връзка и изведнъж ми мина през ум, че ако и Сила притежаваше тази бликаща жизненост, а не присъщата ѝ спокойна въздържаност, намеците на инспектор Лудж може би нямаше да бъдат толкова далеч от истината.

Изгледахме първата гонка и след края ѝ оставих Кейт да решава кого от новите си познати ще удостои с честта да я покани на кафе, а аз отидох да се претегля за състезанието за дебютанти. Отдалече видях, че тя се отправя към масите, последвана от поклонниците си като комета, теглеща зад себе си опашка. Бляскава, примамлива комета.

За пръв път в живота си съжалих, че трябва да се състезавам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В съблекалнята Сенди Мейсън, заел поза с ръце на кръста, си беше разпуснал езика. Къдрав, червенокос мъж, забил разкрачените си крака като греди в пода, той излъчваше с всяка клетка от тялото си живот. Беше як и набит, около тридесетгодишен, малко нисичък, с тъмнокафяви очи, край които някак объркващо се виеха светлочервеникави мигли.

Като жокей професионалист не попадеше в десетката на най-добрите, но все пак имаше зад гърба си доста победи, които се дължаха предимно на бойния му дух. Не се плашеше от нищо. Понякога принуждаваше коня си да профучи на косъм през нищожна, почти несъществуваща, отворена сякаш по силата на волята му пролука между хълбоците на другите животни. Агресивното му поведение на пистата неведнъж му бе навличало проблеми с надзорниците на гонките, ала останалите жокеи не хранеха лоши чувства към него благодарение на неустоимия му, заразително весел характер.

Чувството му за хумор беше буйно като всичко останало в характера му и въпреки че аз лично, без да споделям мнението си гласно, намирах понякога шегите му за малко грубовати и жестоки или пък отвратително непристойни, очевидно представлявах малцинство.

— Ей, кретени такива, кой от вас ми е забърсал пръта за балансиране? — изрева той и силният му глас се разнесе над оживената гълчава до всяко кътче на помещението. Въпросът за местонахождението на камшика му остана без отговор.

— Защо не си размърдате задниците и не проверите дали не се е измътил под тях? — попита той трима-четирима жокеи, седнали на пейката да си обуят ботушите. Те настриха уши и зачакаха остатъка от тирадата. Сенди продължи изобретателно да сипе нови и нови ругатни, докато един от слугите не му намери изчезналия камшик.

— Къде го намери? — поиска да узнае Сенди. — У кого беше? Ще му извия вратлето на тоя.

— Беше на земята под пейката, на която седеше.

Сенди никога не се засрамваше от грешките си. Той се изсмя гръмко и взе камшика.

— Е, добре, този път ще ти простя.

Той нарами седлото си и се запъти към теглилките. Размахваше камшика във въздуха и плющеше с него, сякаш за да се увери, че е все така еластичен. — Сенди често си служеше с него по време на състезанието.

Аз стоях на прага на съблекалнята и на излизане той мина край мен. Очите му ме стрелнаха весело и присмехулно — затова го харесваха въпреки недостатъците му. Загледах се подире му. Седна на теглилката, остави камшика на масичката до себе си и каза нещо, не чух какво, но и двамата — и секретарят, отговарящ за претеглянето, и съдията, който стоеше там, за да запомни цветовете на всеки, та да може да ги различи на финала — се засмяха, докато го отмятаха в списъците си и го допуснаха до състезанието.

Преди известно време се бяха разнесли слухове, че на Сенди му се е случвало „да задържа“ конете си, в замяна на което е получил щедро възнаграждение от букмейкърите за услугата. Нищо не се доказва и официалното разследване приключи само за час. Жертвите на някои от по-грубите шеги на Сенди допускаха, че е способен на всичко. Останалите се придържаха към мнението, че подобно деяние не е в характера на човек, известен със стремежа си на всяка цена да победи.

Наблюдавах как свободно и леко общува с официалните представители на асоциацията и ми беше понятно защо, изправени пред подобно открито и дружелюбно поведение, надзорниците, проверили разследването, не са могли да повярват, че е виновен, без да им бъдат предоставени непохватими доказателства. Разпространеното сред жокеите мнение бе, че Сенди е „пристегнал мундщука“ на един-два коня преди време, но не и през последните няколко месеца.

„Задържането“ се извършва, като забавиш коня на старта, изостанеш с няколко дължини или се държиш на опашката на колоната. По този начин от предпоследния пост нататък нечестният жокей може най-почтено да се включи в последната част от състезанието пред очите на публиката, знаейки много добре, че конят едва ли ще се справи с непосилната задача да спечели. Случва се

рядко, защото, ако забележат някой жокей да го прави, той много бързо остава без работа.

През кариерата си на жокей — сезон и половина — бях наблюдавал подобно явление два пъти. И в двата случая виновникът беше един и същ — младият, русокос, кръглолик Джо Нантуич. При втория инцидент, преди около два месеца, се размина на косъм с разрешителното си, тъй като беше проявил глупостта да пробва номера по време на състезание, в което участваше Дейвид Стамп — а той не само беше по-малкият син на главния комендант, но обичаше и да клюкарства.

Джо, а по мое убеждение и Сенди съвсем преднамерено бяха задържали коне, които без тяхната намеса имаха всички изгледи да победят. По същество това представляваше чисто и просто престъпление с цел измама. Запитах се обаче, докато си слагах каската и носех седлото към теглилките, с какво те са по-лоши от мен. Самият аз възнамерявах благоразумно да преведа Последен шанс през препятствията с единствената цел да стигнем до финала. Нямах никакво намерение да му изцедея силите заради слабата възможност, че може би ще се класира на някое от първите три места. Още не беше укрепнал и всяко по-сериозно натоварване щеше да му навреди. Разбира се, ако по някакво непредвидено стечение на обстоятелствата, например отпадането на голям брой коне, се появеше шанс да спечеля, нямаше да го изпусна. Има огромна разлика между двете — да „задържаш“ коня си и без да си даваш труд, да се надяваш на победа, — но за залагащите резултатът в крайна сметка е един — разочарование. Те губят залозите си.

Занесох седлото в отсека за оседлаване. Там ме чакаха Пит и Последен шанс. Пит му сложи такъмите и дребничкият Рупърт, конярят, го поведе към парадния ринг. Последвахме го, увлечени в разговор за качествата на останалите коне в състезанието. От Кейт нямаше и следа.

Стана време да се кача на седлото и да се отправя към старта. Усещах в кръвта си познатия прилив на възбуда. Смъртта на Бил, мъката на Сила, мисълта, че Кейт може би изпада под обаянието на някой друг — нищо не можеше да надвие всеобхватното щастие, което винаги ме обзема, докато насочвам коня си към стартовата вратичка. Точно от това — бързото препускане, мигновените решения, рисковете

— имах отчаяна нужда като контрапункт на спокойствието на съвременната цивилизация. Понякога може да се почувстваш твърде защитен. Приключенията се отразяват добре на духа, особено ако човек е като мен и баща му е спрял да брои милионите си, след като е спечелил четвъртия.

Моят баща, воден от собствения си опит, натрупан през доста побуйните му младини, без всякакви възражения ми беше осигурил бърза кола, три жребеца и ме беше изпратил да се оправям както мога в страна, намираща се на девет хиляди мили от родината ми. А освен всичко на сбогуване ми каза, че според него надбягванията с препятствия били доста кротко занимание за човек, който от десетгодишна възраст всяка година е воден на лов за крокодили по река Замбези. Едномесечната почивка, през която баща ми си позволяваше да се откъсне от търговската си империя, обикновено преминаваше в ускорен преход през обраслата с храсталаци пустош, последван от поход из гъстата девствена гора, понякога с минимум снаряжение, носено на собствените ни гърбове. И аз, въпреки че се чувствах в дивата джунгла, сякаш се разхождам по кварталното игрище, откривах така необходимите ми предизвикателства в една цивилизована страна, сред опитомени животни, участвайки в спорт, ограничен от рамките на какви ли не правилници и правила. Странна работа, като се замислиш.

Уредникът на старта провери състезателите по списъка, за да е сигурен, че всички са налице, като междувременно обикаляше и проверяваше колко са стегнати коланите на седлата. Оказа се, че Джо Нантуич е на позицията до мен. По лицето му беше изписано обичайното неприятно изражение — донякъде кисело, отчасти предизвикателно.

— Ще ходиш ли у семейство Дейвидсън след състезанието, Алън? — попита ме той. Склонността му да фамилиарничи с мен ми беше малко неприятна, въпреки че се опитвах да не се поддавам на лоши чувства.

— Да. — После се сетих за Кейт. — Може би не веднага.

— Ще ме качиш ли до Епсъм?

— Не ми е по път — отговорих подчертано вежливо.

— Нали минаваш през Доркинг? Ако не искаш да ходиш до Епсъм, мога там да се прехвърля на автобуса. Насам ме докара един,

който отиваше в Кент, та няма с какво да се прибера.

Беше доста настойчив и въпреки че според мен, ако се поразтърсеше, щеше да намери някой да го закара направо в Епсъм, се съгласих да го возя.

Застанахме на старта. Джо и Сенди заеха позиция от двете ми страни и си размениха немного любезни погледи. Сенди се усмихна злорадо, а Джо нацупи устни като дете, което се опитва да сдържа плача си. Можех да си представя какво е станало между тях; Сенди е посмачкал раздутото самочувствие на Джо, като му е изиграл някой от номерата си — намазал е отвътре стъпалото на ботушите му с мармалад например.

Дадоха старта и цялото ми внимание бе погълнато от задачата да преведа Последен шанс до финиша бързо и без произшествия. Конят ми беше още доста млад, често се стряскаше от нестабилността на препятствията, когато прелиташе над тях, но отскокът му определено беше добър. Справяше се толкова успешно, че по средата на състезанието вече бях излязъл на трета позиция. Водех го малко встрани, за да вижда предварително препятствията. Последните четиристотин метра нагоре по възвишението обаче му дойдоха в повече и се класирахме на шесто място. На мен това ми стигаше, а и Сила щеше да се поуспокои.

Сенди Мейсън финишира преди мен, конят на Джо Нантуич мина край нас в галоп с празно седло и развяващи се поводи. Обърнах се и видях в далечината дребна фигурка — Джо се прибираше пешком. Със сигурност щеше да ми се наложи по пътя до Доркинг да изслушам пълен разказ за всяка стъпка на коня, довела до тази неописуема катастрофа.

Разседлах Последен шанс, отидох в стаята с теглилките и се преоблякох в чисто новичката униформа с емблемата на Кейт. Накарах Клем да ми приготви петкилограмов пояс с оловни пластини, колкото беше необходимо, за да участвам в надбягването за аматьори, и излязох да потърся госпожица Елъри-Пен.

Тя стоеше облежната на перилата на парадния ринг — заграденото място, където се оглеждаха конете — и погледът ѝ се спираше ту върху състезателните животни, ту биваше привлечен и изпълнен с прекалено голяма, както ми се стори, доза интерес от Дейн

Хилмън — един от смелите, очарователни млади мъже, с които я бях запознал.

— Господин Хилмън тъкмо ми разказваше, че онова окаяно кокалесто същество ей там — онова с клепналите уши, дето си е навело главата до коленете — било най-бързият бегач в следващото състезание. Да му повярвам ли, или това е от майтапите, които си правите с новобранците?

— Няма лъжа — успокоих я аз. — Той е най-добрият. Вярно, не е пръв красавец, но в тази компания със сигурност ще стане победител.

— Конете, които пристъпят с наведена глава, обикновено се оказват добри скачачи — обясни Дейн. — Гледат къде стъпват.

— Но на мен ми харесва онова великолепно създание — Кейт погледна към един дорест кон с извит гръб и високо вдигната глава. Беше наметнат с чул, за да не настине на февруарския студ, но изпод него се подаваше задницата му — закръглена и с лъскав косъм.

— Много е охранен — каза Дейн. — Сигурно си е отял на воля, докато траеха снеговете, а после не са го тренирали достатъчно. Ще окапе още на първото препятствие.

— Изглежда, при конете е пълно с парадокси също като в книгите на Честъртън. Глупаците изглеждат добре, а добрите изглеждат глупави.

— Не е така — възразихме в един глас с Дейн.

— Госпожице Елъри-Пен, с удоволствие ще се заема да ви обучавам как да определяте качествата на конете — предложи Дейн.

— Имайте предвид, че уча бавно — предупреди го Кейт.

— Още по-добре — зарадва се той.

— Ти не участваш ли в надбягванията днес? — попитах със скрита надежда.

— Само в последните две. Не се безпокой, ще се грижа за госпожица Елъри-Пен, докато ти се състезаваш с коня й — отвърна ми Дейн широко усмихнат.

— И вие ли сте жокей, господин Хилман? — удивено възкликна Кейт.

— Да — кратко й отвърна той, без да се впуска в обяснения. Беше сред изгряващите звезди в нашата професия и скоро щеше да се изкачи до върха. Пит Грегъри го откри пръв и това обстоятелство, както и естествената симпатия помежду ни често ни събираха.

Случваше се дори да ни бъркат. И двамата бяхме почти на една и съща възраст, с тъмни коси, със среден ръст и телосложение. Когато седнехме на седлото обаче, разликата ставаше очевидна — той винаги щеше да ме превъзхожда като жокей.

— Аз пък си мислех, че най-лесно се познават жокеите — нали все са лилипути — поясни Кейт, — но вие двамата сте съвсем прилични на ръст. — Когато говореше с нас, ѝ се налагаше да гледа нагоре, въпреки че и тя не беше от ниските.

Засмяхме се, а аз ѝ обясних:

— И другите жокей в нашия спорт обикновено също са с приличен ръст. По-лесно се задържаш на седлото, ако имаш дълги крака.

— И при гонките без скокове се срещат високи жокеи — добави Дейн. — Само че те са доста кльоцави.

— Разбихте всичките ми заблуди — въздъхна Кейт.

— Новият ти кон го бива, Алън — обърна се към мен Дейн. — Догодина ще стане много добър на препятствията.

— И вие ли яздите собствените си коне днес? — попита го Кейт.

— А, не. Аз нямам такива. Състезавам се в категорията на професионалистите, а на тях им е забранено да стават собственици.

— Професионалист ли сте? — Веждите на Кейт се извиха на дъга от изумление. Очевидно беше обърнала внимание на добре скроения костюм, късото палто от камилска вълна, приятния глас и добрите му обноски. Стана ми забавно — още една от заблудите ѝ се изпари.

— Да. Така се препитавам — усмихнато потвърди Дейн. — За разлика от Алън нямам приказно богат баща. Но поне ми плащат, за да върша онова, което ми доставя най-голямо удоволствие на този свят. И това положение напълно ме удовлетворява.

Кейт ни изгледа съсредоточено.

— Може би след време ще успея да разбера какво ви кара да рискувате красивите си глави.

— Когато разберете, моля ви, кажете и на нас. За мен този въпрос продължава да бъде пълна загадка — каза ѝ Дейн.

Разходихме се обратно до трибуните, за да гледаме третата гонка. Зле изглеждащият кон спечели, препускайки в лек тръс с двадесет

дължини преднина. Любимецът на Кейт изостана на опашката на първата миля и отказа да прескочи третото препятствие.

— Не смятайте, че винаги познаваме кой ще е победителят — каза й Дейн. — Жокеите правят лоши прогнози. Но този имаше стопроцентов шанс да победи.

„Стопроцентов шанс“. Този най-обикновен израз, използван при състезанията, се заби като игла в главата ми. Нападателят на Бил Дейвидсън е разчитал точно на това — че Адмирал е стопроцентов фаворит.

Стопроцентов шанс. Да загине...

Конят на Кейт, като се има предвид, че за мен беше случайно изтеглена карта, се справи по-добре от очакванията ми. На второто препятствие направи по-къса крачка и се препъна в трупите. Излетях нагоре от седлото, но отново паднах на него по-скоро по щастлива случайност, отколкото заради правилна реакция. Очевидно с този трик Божествен се беше отървал от предишния си жокей, към когото в момента изпитвах най-топло съчувствие. Повтори ми номера на третия ров, но след това не ми създаде повече проблеми. Дори получи неочакван прилив на енергия нагоре по хълмчето, задмина няколко изчерпали силите си коня и се класира на четвърто място.

Кейт беше очарована.

— Господ да благослови чичо Джордж за страхотното хрумване. Не съм прекарвала по-щастлив ден.

— Мислех, че ти е изпята песента на втория ров, Алън — коментира Питър Грегъри, докато разкопчавах коланите на седлото.

— И аз така си мислех — ядосано потвърдих аз. — Извадих чиста проба късмет, че се справих.

Пит изучаващо огледа Божествен — гръдният кош на коня учестено се повдигаше и спускаше, но животното не беше задъхано много.

— Вижда ми се в доста добра форма, като вземем всичко предвид. Ще спечели едно-две състезания още този сезон.

— Не искате ли да отидем и да отпразнуваме повода, както си му е редът — с бутилка шампанско? — предложи Кейт. Очите й блестяха от възбуда.

— Изчакайте да ви донесе победата и тогава пукайте тапите — засмя се Пит. — С удоволствие бих вдигнал малко по-скромнен тост за бъдещи победи с вас, но имам кон, който се състезава в следващото надбягване. Но Алън няма да откаже да ви направи компания. — Той ми хвърли кос поглед, очевидно все още развеселен от пълната ми капитулация пред обаятелната госпожица Елъри-Пен.

— Ще ме изчакате ли, Кейт? Трябва да отида да се претегля, понеже финиширахме на четвърто място. После по най-бързия начин ще се преоблека и ще дойда.

— Ще ви чакам пред стаята, където ще се претегляте — обеща тя.

Измериха теглото ми, връчих седлото си на Клем, измих се и се преоблякох в нормални дрехи. Кейт ме чакаше отпред и наблюдаваше близката групичка оживено бърбещи млади момичета.

— Кои са тези? — попита. — Стоят тук откакто дойдох и не правят нищо.

— Предимно съпругите на жокеите — отвърнах ѝ усмихнат.

— Чакането пред подобни помещения е основното им занимание.

— Или приятелките им — кисело отбеляза Кейт.

— Да. Самият аз току-що открих колко е приятно да те чака някой, когато излезеш.

Отидохме в бара и седнахме на чашка кафе.

— Чичо Джордж няма да го преживее, ако разбере, че сме полели участието на Божествен с напитка без грам алкохолно съдържание. Гроздовите и зърнени дестилати нямат ли място във вашия живот?

— Разбира се, че имат. Но така и не се научих да ги употребявам в три часа следобед. А вие?

— Шампанско на закуска — усмихнато отговори Кейт.

Поканих я да излезе на вечеря с мен, но тя не прие. Леля Деб щяла да има гости на вечеря, а чичо Джордж сигурно умираше от нетърпение да разбере как се е представил подаръкът му.

— А утре?

Кейт колебливо замълча и забодя поглед в чашата си.

— Ами... аз всъщност... утре ще излизам с Дейн.

— Дяволите да го вземат — избухнах.

Кейт направо се изсмя.

— А в петък?

— С удоволствие.

Отидохме на трибуните и гледахме Дейн, който спечели на косъм петата гонка. Кейт посрещна победата му с несдържан възторг.

ПЕТА ГЛАВА

На паркинга се водеше истинска битка. Тръгнах си след последната гонка, но когато излязох през портата, спрях като закован на място. В свободното пространство между изхода и първата редица паркирани коли близо двадесетина мъже водеха ожесточен бой. От пръв поглед се усещаше с каква злоба си нанасят немного почтени удари.

Въздействието беше зашеметяващо. На хиподрума често стават сбивания между двама-трима от присъстващите, но толкова сериозен сблъсък от този порядък едва ли се дължеше на нерешен спор във връзка със залаганията.

Загледах се. Нямаше съмнение — някои от мъжете имаха на ръцете си боксове. Във въздуха профуча верига от колело. Близо до мен, на земята, почти неподвижни, въпреки че телата им излъчваха напрежение от усилието, се бяха вкопчили две фигури, сякаш преплетени в някакъв странен племенен ритуал. Пръстите на единия стискаха здраво китката на другия, който държеше в ръката си нож с тънко, шестсантиметрово острие. Дължината му не позволяваше да се нанасят смъртоносни рани, предназначението му по-скоро беше да накълца и обезобрази противника.

Силите на двете страни, участващи в побоя, като че ли бяха равни, но беше трудно да се определи кой кого напада. Човекът с ножа, който започваше да губи, се оказа всъщност съвсем младо момче, но повечето от другите бяха зрели мъже. Единственият по-възрастен на вид участник се беше свил на колене с ръце над главата, за да се опази от профучаващите край него юмруци.

На полесражението цареше необичайна тишина. Чуваше се само учестеното им дишане и някое изпъшкване. Кръгът от зяпналите от изненада тръгнали към домовете си хора набъбваше, но никой очевидно не изпитваше желание да се набута в мелето и да се опита да го прекрати.

Един от продавачите на вестници се озова до мен.

— Какво става? — попитах го аз. На тях рядко им убягва нещо, свързано с надбягванията.

— Тия са таксиметрови шофьори. Две воюващи банди — едната от Лондон, другата от Брайтън. Винаги стават неприятности, когато се срещнат.

— А защо?

— Не мога да ви кажа, господин Йорк. Но не им е за пръв път.

Загледах се отново в разлютената група. Един-двама още имаха на главите си униформени каскети. Някои от двойките се търкаляха по земята, други се бяхтеха върху такситата. Колите им бяха паркирани в два реда. Всички шофьори участваха в боя.

Щетите от юмуците и металните предмети започваха да стават осезаеми. Двама се бяха превили и се държаха за коремите от болка. По всички лица имаше кръв, на някои дрехите бяха разкъсани до кожата.

Биеха се с вледеняваща ярост, без да обръщат внимание на нарастващата тълпа край себе си.

— Ще се изпотрепят — каза едно момиче, което наблюдаваше сцената със смесица от ужас и любопитство. От другата ѝ страна стоеше едър мъж, близо метър и осемдесет висок, с тъмна кожа. Виждах го в профил. Той наблюдаваше боя неодобрително, с мрачно лице и присвити очи. Имах чувството, че го познавам, въпреки че не можех да си спомня името му.

Зрителите на побоя като че ли започнаха да се тревожат и се заоглеждаха за полиция. Думите на момичето не бяха случайни.

Нямаше никакви признаци, че касапницата ще намалее и всеки момент смъртта можеше да сполети някой нещастник.

В резултат на побоя на паркинга се беше получило задръстване. Пристигна полицай, огледа се и веднага изчезна да извика подкрепления. Върна се с четирима униформени и един конен полицай, въоръжени с палки. Те се втурнаха сред биещите се, но успяха да ги разтърват едва след неколкominутни усилия.

Пристигнаха още полицаи. Разбутаха таксиметровите шофьори и ги събраха на две групички. Всички бяха еднакво пострадали — очевидно никоя от страните не бе получила превес. Бойното поле бе осяяно с шапки и парцали от саката и ризите им. Две обувки, кафява и черна, лежаха преобърнати, запокитени на три метра една от друга. По

земята се виждаха петна кръв. Полицията започна да събира оръжията и да ги трупва на купчинка.

Възбудата сред зрителите взе да утихва и хората тръгнаха да се разотиват. Малка групичка потенциални клиенти за такситата отиде да разпита полицаия докога ще бъдат задържани шофьорите. Високият мургав мъж, когото бях забелязал близо до себе си, също отиде при тях.

Край мен, драскайки съсредоточено в бележника си, спря един спортен журналист.

— Кой е онзи, едрият мъж, Джон? — попитах го аз.

Той вдигна очи и го погледна.

— Мисля, че се казва Тюдор. Собственик е на няколко коня. Отскоро се занимава. Някакъв богаташ е. Не знам много за него. Май ситуацията с транспорта не му допада особено.

Всъщност Тюдор изглеждаше направо вбесен, ако се съди по здраво стиснатата му челюст. Продължаваше да ми се струва, че има нещо, което трябва да си спомня за него, но то все още ми убягваше. Очевидно не му провървя с полицаия — той само клатеше отрицателно глава. Такситата си останаха празни, без шофьор зад волана.

— Каква е тая работа? — попитах го аз.

— Война между две банди според шпионите ми — ведро ми отвърна той.

Петима шофьори лежаха по гръб на студената влажна земя. Единият не спираше да стене.

— Като гледам, половината са за участъка, а другите — за болницата. Ама че история! — каза журналистът.

Стенещият мъж се претърколи и повърна.

— Връщам се на телефоните да я издиктувам в редакцията. Ти ще си тръгваш ли? — попита ме събеседникът ми.

— Чакам оня нещастник Джо Нантуич. Обещах му да го закарам до Доркинг, но не съм го мяркал след четвъртата гонка. Напълно в негов стил е да си тръгне с някой друг и да забрави да ми каже.

— Видях го за последно в тоалетните — разменяха си любезности със Сенди, само че езикът на Сенди е по-остър.

— Тия двамата май изобщо не се понасят.

— А знаеш ли защо? — поинтересува се Джон.

— Нямам представа? А ти?

— И аз. — Той ми се усмихна за довиждане и се запъти към телефоните на хиподрума.

Пристигнаха две линейки и събраха ранените. С тях се качиха по двама полицаи — единият отпред, в кабината на шофьора, а другият отзад, при пострадалите. Така натоварени, линейките потеглиха бавно към главния изход.

Останалите шофьори, поохладнели от възбудата, започнаха да треперят в студения февруарски следобед. Бяха яко натъртени, но не изпитваха разкаяние. Един от тях пристъпи пред групата, ухили се подигравателно на другите и се изплю предизвикателно на земята близо до тях. Ризата му висеше на парцали, а лицето му беше подуто. Мускулестите му мишци бяха яки като на ковач, имаше ниско чело и лъскав черен перчем. Видът му внушаваше страх. Един полицаи го хвана за ръката, за да го дръпне назад при другите, но той отскочи и му се озъби. Веднага още двама полицаи се приближиха и тъмнокосият мъжага им се подчини неохотно.

Тъкмо почти се бях отказал да чакам Джо, и ето че той пристигна и ме поздрави, без да се извини за закъснението си. Появата му обаче беше забелязана и от друг.

Високият, мургав господин Тюдор се запъти към нас.

— Нантуич, ще бъдеш ли така добър да ме откараш до Брайтън? — надменно каза той. — Сам виждаш — такситата не работят, а имам важна среща след двадесет минути.

Джо разсеяно погледна към шофьорите.

— Какво е станало? — поинтересува се той.

— В момента това няма значение — нетърпеливо отвърна Тюдор. — Къде е колата ти?

Джо го погледна неразбиращо. Мозъкът му, изглежда, работеше на бавни обороти.

— Тъ... не е тук, сър. Ще се возя с друга.

— С вашата ли? — обърна се към мен Тюдор. Кимнах. Джо — типично за него — не си беше направил труда да ни запознае.

— Ще ви бъда много задължен, ако ме откарате в Брайтън — делово ми предложи мургавият. — Ще ви платя по тарифата на такситата.

Беше много напорист и бързаше. Трудно можех да откажа да му направя такава дребна за мен, а за него очевидно толкова важна услуга.

— Ще ви откарам без пари, но може би ще ви бъде тесничко. Карам двуместна спортна кола.

— Ако не можем да се съберем, Нантуич ще остане, а вие можете после да се върнете и да го вземете — отсече твърдо Тюдор. Джо изобщо не се изненада, а аз си помислих, че господин Тюдор май е свикнал да се съобразява само със собственото си удобство.

Заобиколихме двете групи насинени шофьори и си проправихме път до колата ми. Тюдор влезе пръв. Беше толкова едър, че не си струваше дори да опитваме да намърдаме и Джо вътре.

— Ще се върна да те взема, Джо — уверих го, като едва сдържах раздражението си. — Чакай ме на пътя.

Седнах зад волана, изкарах колата от паркинга на бавен ход, излязох по алеята на пътя и потеглих към Брайтън. Движението беше натоварено и моят „Лотос“ нямаше как да демонстрира качествата на мощния си мотор „Клаймакс“, а и скоростта от шейсет километра в час ми даваше възможност да изуча странния си спътник.

Докато сменях скоростите, погледът ми попадна на ръката на коляното му. Държеше я с изопнати, разперени пръсти. Изведнъж се сетих къде съм го виждал. Помогна ми именно тази ръка — мургава, с леко синкави крайчета на пръстите.

Помнех го от един бар в Съндаун. Седеше с гръб към мен, опрял ръка до чашата си на плота. Говореха си с Бил. Не исках да ги прекъсвам и изчаках. Тюдор си допи питието и си тръгна. Аз останах да си приказвам с Бил.

Погледнах го в лицето.

— Жалко за Бил Дейвидсън — подхванах аз.

Мургавата ръка потрепна на коляното му. Той се обърна към мен и ме изгледа.

— Да, наистина — бавно произнесе Тюдор. — Надявах се, че ще язди един от конете ми в Челтнъм.

— Голям жокей беше.

— Така е.

— Бях съвсем наблизо зад него, когато падна. — И импулсивно добавих: — Има доста въпроси, на които ще трябва да се потърси отговор.

Едрото тяло на Тюдор се помести на седалката. Усещах, че не сваля очи от мен, и присъствието му някак ме потискаше.

— Предполагам. — Поколеба се, но не добави нищо повече. После погледна часовника си. — Ако обичате, откарайте ме до хотел „Павилион Плаза“. Имам делова среща там.

— Близко ли е до Павилиона?

— Сравнително. Ще ви показвам накъде да карате, когато стигнем града. — Каза го с такъв тон, сякаш съм личният му шофьор.

Изминахме десетина километра в мълчание. Спътникът ми изглеждаше потънал в мисли. Пристигнахме в Брайтън, а после с напътствията му и до хотела.

— Благодаря ви — не особено сърдечно каза той, докато измъкваше едрото си туловище от ниската седалка. Държеше се като човек, който приема направените му услуги като нещо дължимо дори от страна на непознати. Отдалечи се на две крачки от колата, но се спря, обърна се и попита: — Как се казвате?

— Алън Йорк. Довиждане.

Потеглих, без да изчакам отговора му. И аз мога да бъда рязък. В огледалото видях, че стои на тротоара и гледа след мен.

Върнах се на хиподрума. Джо ме чакаше на банката край пътя. Вратата малко го затрудни. Стовари се на седалката, мърморейки неразбрано нещо. После се наклони към мен и аз открих, че Джо Нантуич е пиан.

Дневната светлина почти беше угаснала. Запалих фаровете. Имаше и по-приятни занимания от това да караш по усуканите пътища до Доркинг, а Джо да диша алкохолни пари на главата ти. Въздъгнах и натиснах газта.

Джо беше уязвен от някаква неправда. Естествено. За него всичко, което му се случваше, ставаше по вина на някой друг. Едва двайсетгодишен, той вече беше заклет мърморко. Трудно можеше да се каже кое е по-досадно — мърморенето или самохвалството му, — а фактът, че другите жокеи го търпяха, говореше много за добрия им характер. Спасението на Джо беше в репутацията му на безспорен майстор на ездата, но той и нея вече бе компрометирал със „задържането“ на конете си, а ако започнеше като сега да се напива в ранния следобед, имаше опасност съвсем да я съсипе.

— Щях да го спечеля това състезание — изхленчи той.

— Голям глупак си, Джо.

— Честна дума, Алън, щях да го спечеля. Точно го бях извел на позиция. Другите щяха да ми гълтат пушилката. Направо щях да ги отнеса. Ей така. — Той размаха ръце.

— Как може да се напиваш на състезанията?

— К'во? — Очите му не можеха да се концентрират.

— Пиян си. Натряскал си се.

— Не, не, не, не... — Думите се сипеха от устата му, сякаш след като е започнал да говори, вече не може да спре.

— Собствениците ще престанат да те наемат, ако те видят пиян — предупредих го, макар да имах усещането, че това не е моя работа.

— Мога да спечеля което си поискам състезание, пиян или не — каза Джо.

— Малко хора ще ти повярват.

— Те знаят, че съм добър.

— Така е, но няма да е за дълго, ако продължаваш в този дух.

— Мога да си пия и да яздя, да яздя и да пия. Каквото си поискам. — Той изхълца пиянски.

Оставих го на мира. Трябвало е да го стегнат със здрава ръка преди десет години. По всичко личеше, че е тръгнал по наклонената плоскост и едва ли ще бъде благодарен на този, който се опиташе да го отклони.

— Този гадняр Мейсън... — продължаваше да хленчи той.

Аз си замълчах. Той се опита отново:

— Тоя гаден Мейсън, той ме избута. Направо ме избута в гадните заграждения. Щях да го спечеля това състезание, в кърпа ми беше вързано, ама тоя скапан гадняр ме набута в скапаните заграждения.

— Не ставай глупав, Джо.

— Не можеш да кажеш, че нямаше да спечеля — приведе довод Джо.

— Не мога да твърдя и че щеше да спечелиш — възразих аз. — Падна поне на километър и половина от финала.

— Не паднах. Нали това ти казвам? Гадният Сенди Мейсън ме избута в загражденията.

— И как? — попитах небрежно аз, съсредоточавайки вниманието си в шофирането.

— Притисна ме към загражденията. Извиках му да ми направи място. А той знаеш ли какво направи? Знаеш ли? Изсмя се. Изсмя се,

гаднярът му с гадняр. И после ме избута. Заби си коляното в мен, натисна яко и аз изхвърчах през перилата. — Краят на хленчещата му тирада бе увенчан с истинско изхлипване.

Погледнах го. Две сълзи се стичаха по кръглото му лице на светлината от таблото и паднаха на козинявата яко на кожуха му от овча кожа.

— Сенди не е такъв човек — внимателно възразих аз.

— Да бе, не е. Каза ми, че ще си разчисти сметките с мен. Щял съм горчиво да съжалявам. Но нищо не можех да направя, Алън, наистина не можех. — Още две сълзи се стекоха по лицето му.

Почувствах се объркан. Нямах представа за какво говори, но започваше да ми се струва, че ако Сенди наистина го е бутнал, не е било без причина.

— Винаги си се държал добре с мен, Алън — продължи Джо. — Ти не си като другите. Ти си ми приятел... — Той стовари ръката си върху рамото ми и го замачка наведен над мен, обливайки ме с алкохолния си дъх. Прецизното кормилно устройство на моя „Лотос“ реагира на внезапния натиск върху ръката ми с рязък завой към канавката.

Аз се отърсих от него.

— За бога, Джо, стой мирно, че ще се обърнем.

Но той беше потънал в грижите си и не ми обърна внимание. Отново ме задърпа за ръката. Видях отбивка наблизко, намалих и спрях.

— Ако не се облегнеш и не ме оставиш на мира, излизай и тръгвай пеша — пробвах да го сплаша аз.

Но той продължаваше да подсмърча в захлас.

— Не знаеш какво е да си имаш такива неприятности — изхлипа Джо. Примирих се, че ще трябва да го слушам. Колкото по-скоро си излее душата, толкова по-бързо ще се успокои и ще заспи.

— Какви неприятности? — попитах, въпреки че изобщо не ме интересуваше.

— Алън, на теб ще ти кажа, защото си приятел и си човек. — Той сложи ръка на коляното ми, а аз я избутах. Сред нов поток от сълзи Джо внезапно изтърси на един дъх: — Трябваше да задържа един кон, но не го сторих и Сенди загуби много пари и каза, че ще си разчисти сметките с мен, и оттогава само ме преследва непрестанно и аз си знаех, че ще направи нещо ужасно, и така и стана. — Той спря да си

поеме дъх. — Имах късмет, че паднах на размякнатата земя, щото можеше да си счупя врата. Никак не беше смешно. А оня скапан Сенди — той едва процеди името му — се смееше. Ще му дам аз един смях, като му размажа гадната мутра.

При тези думи ме досмеша. Джо с бебешкото си лице, силно може би тяло, но слаб характер надали би устискал пред напористия, печен Сенди, който беше с десет години по-възрастен и безкрайно по-самоуверен от него. Хвалбите на Джо, както и хленченето му се дължаха на вътрешна несигурност. Но това, което каза в началото, когато избухна, беше нещо друго.

— Кой кон не си задържал? — попитах аз. — И откъде Сенди е знаел, че трябва да го направиш?

За секунда ми се стори, че въпросите ми ще го накарат да си затвори устата, но след кратка неуверена пауза той продължи да дрънка. Алкохолът не се беше изпарил от кръвта му, както и сълзите в очите му.

От хълцащия му, изпълнен със самосъжаление, полунеразбираем разказ узнах жалката история. Сведена до най-важното и изчистена от ругатните, тя беше следната:

В няколко състезания — две от които и аз бях гледал — на Джо му платили няколко пъти, за да задържи коня си. Но когато след последния случай Дейвид Стамп казал на баща си, който е главен надзорник, и Джо едва не загубил разрешителното си, това малко го поотрезвило. Когато отново получил поръчка да спре коня си, приел, но щом му дошло времето, поради съвсем разбираема нервност пропуснал да го направи по-рано и когато наближил финиша, му станало ясно, че ако иска да се лиши от победата, ще трябва да се лиши и от разрешителното си. Спечелил. Това се случило преди десет дни.

Нещо не проумявах.

— Сенди ли е единственият човек, който ти е причинил зло?

— Той ме избута през перилата... — Май се канеше отново да започне.

— Но нали Сенди не е човекът — прекъснах го аз, — който ти е плащал, за да губиш?

— Не, мисля, че не е той — подсмъркна Джо. — Не знам.

— Нима изобщо не знаеш кой ти плаща?

— Един мъж ми се обаждаше, когато искаше да спра някой кон, и после получавах плик с пари по пощата.

— Колко пъти е ставало?

— Десет. Всичките през последния месец. — Изгледах го втренчено. — Понякога беше лесно — отбранително каза той. — Тия кранти все едно нямаше да спечелят, даже и да не им бях попречил.

— И колко получаваше за услугите си?

— Стотарка. На два пъти двеста и петдесет. — Джо все така плещеше без задръжки. Вярвах му. Това бяха големи суми и всеки, който е готов да плаща така щедро, би потърсил подобаващо отмъщение, когато Джо не е спазил нарежданията. Но Сенди? Някак не ми се вярваше.

— Какво ти каза Сенди, когато спечели?

Джо продължаваше да плаче.

— Каза, че бил заложил на коня, който победих, и щял да си разчисти сметките с мен. — Очевидно беше изпълнил закана си.

— И не си получи плика с пари, нали?

— Не — подсмъркна Джо.

— Имаш ли представа откъде ги изпращат?

— На някои имаше пощенски печат от Лондон. Не съм обръщал внимание. — Сигурно е бил по-запет да брой съдържанието, а не да разглежда опаковката.

— Е, добре — заключих аз. — Поне сега, след като си е получил отмъщението, Сенди ще те остави на мира. Не е ли време да спреш да се окайваш? Всичко е свършило. Какво си се разкиснал?

Вместо отговор Джо извади от джоба си лист хартия и ми го подаде.

— По-добре да научиш всичко докрай. Не знам какво да правя. Помогни ми, Алън. Много съм уплашен.

На светлината от лампичките на таблото добре се виждаше, че последните му думи са истина. Джо започваше да изтрезнява. Разгърнах листа и запалих вътрешното осветление. На обикновена хартия с главни букви с химикал бяха написани пет думи: „Болинброк, ще си получиш наказанието.“

— Болинброк е конят, който е трябвало да спреш, а не си, така ли?

— Да. — Сълзите бяха пресъхнали в очите му.

— Кога го получи?

— Намерих го в джоба на якето си днес, когато се преоблякох. Точно преди петото надбягване. Когато се събличах, не беше там.

— И като си го открил, си заседнал в бара да си удавиш страха в чашката, предполагам.

— Да... и се върнах пак там, когато отиде да откараш господин Тюдор в Брайтън. Надявах се, че историята с Болинброк няма да има последствия, но откак спечели, непрекъснато ме е страх. Тъкмо бях започнал да си мисля, че ще ми се размине, и ето — Сенди ме избута през перилата и намерих писмото в джоба си. Не е справедливо. — В гласа му отново се долавяха сълзливи нотки на самосъжаление.

Върнах му листа.

— Какво да правя? — попита Джо.

Не знаех какво да му отговоря. Беше се забъркал в голяма каша и имаше пълно основание да се тревожи. Когато някой си позволява да манипулира резултатите и жокеите толкова на едро, играта загрубява. Десетте дни разлика между победата на Болинброк и появата на писмото говореше, че неизвестният поръчител е по-склонен да си играе на котка и мишка с жертвата си, отколкото да пристъпи към непосредствени действия. А това едва ли беше някаква утеха за Джо.

Като изключим пристъпите на хълцане и подсмърчанията му от време на време, спътникът ми като че ли приключи със сълзите, а и алкохолът се бе поизпарил от главата му. Изгасих лампичката, запалих двигателя и потеглих отново. Надеждите ми, че Джо ще заспи, скоро се оправдаха — той шумно захърка.

Близко до Доркинг го събудих. Исках да му задам още няколко въпроса.

— Този господин Тюдор, когото откарах в Брайтън, Джо, какъв е? Нали се познавате?

— Собственик е на Болинброк. Често ме наема за състезания.

Отговорът му ме изненада.

— Той зарадва ли се на победата?

— Предполагам — него тогава го нямаше. Но ми изпрати десетте процента и благодарствено писмо, както си му е редът.

— Той май е отскоро в конния спорт, нали?

— Изтърси се по същото време като теб. — Джо очевидно започваше да си възвръща нахакания маниер на поведение. — И

двамата се появихте с плътен тен посред зима.

Бях пристигнал със самолет и от летните жеги в Африка попаднах направо в ледените обятия на октомврийска Англия. За осемнадесет месеца моят тен беше избледнял за разлика от този на Тюдор.

— Знаеш ли защо онзи скапан Клифърд Тюдор живее в Брайтън — изхили се презрително Джо. — За да има извинение за целогодишния си тен. А пък той всъщност си пада малко чернилка.

След тези думи не изпитах никакво съжаление, че се разделям с Джо. Оставих го на автобусната спирка в Епсъм. Изглежда, като изля тревогите си пред мен, той, макар и временно, си възвърна обичайното самочувствие.

Подкарах към Котсуолдс — Отначало размишлявах върху въпроса как Сенди Мейсън е надушил, че Джо възнамерява да спре Болингброк.

Но през последната отсечка от пътя мислите ми бяха изцяло заети с Кейт.

ШЕСТА ГЛАВА

Сила беше заспала на дивана. Върху краката ѝ бе наметнато одеяло, а на масичката до главата ѝ имаше стъклена чаша, пълна до половината. Взех я и помирисах течността в нея. Алкохол. Обикновено пиеше кампари. Наливаше си джин само в тежки случаи.

Тя отвори очи.

— Алън! Толкова се радвам, че си се прибрал. Колко е часът?

— Девет и половина.

— Сигурно умираш от глад — тя избута одеялото от краката си, — защо не ме събуди? Вечерята чака от часове.

— Току-що пристигнах. Стой си спокойно — Джоан е в кухнята.

Отидохме да вечеряме. Седнах на обичайното си място. Столът на Бил, срещу Сила, стоеше празен и си помислих, че трябва да го преместя до стената.

По средата на вечерята Сила наруши проточилото се мълчание:

— Днес идваха двама полицаи да говорят с мен.

— Така ли? За какво — за съдебното разследване утре ли?

— Не. Разпитваха ме за Бил. — Тя бутна чинията си настрана. —

И те като теб питаха дали напоследък е имал неприятности. А след това половин час ми задаваха едни и същи въпроси в различни варианти. Единият намекна, че ако съм била толкова привързана към съпруга си, както твърдя, би трябвало да знам дали е имал проблеми. Беше много неприятно.

Избягваше да ме погледне. Гледаше в чинията с полуизядената, изстиваща пържола. В държанието ѝ се долавяше някакво необичайно смущение.

— Разбирам те напълно — досещах се каква е причината. — Навярно са те попитали в какви отношения си с мен и защо продължавам да живея в дома ти.

Тя ме погледна с изненада и явно облекчение.

— Да, така беше. Не знаех как да ти го кажа. За мен няма нищо по-нормално от твоето присъствие тук, но като че ли не успях да ги

убедея.

— Утре ще се изнеса. Сила. Няма да позволя повече клюки по твой адрес. След като на полицаите им е минало през главата, че може да си изневерявала на Бил с мен, същото може да хрумне и на хората в селото. Това е много безотговорно от моя страна, за което ти се извинявам.

Всъщност според мен бе напълно нормално да продължа да живея в къщата на Бил след кончината му.

— Дума да не става, че ще си тръгваш заради мен, Алън — заяви Сила с категоричност, на каквато не бях очаквал, че е способна. — Нужен си ми. Ако не си тук да си говоря с теб, особено вечер, само ще седя и ще плача. Денят се изкарва по-лесно — децата, къщата... Ала нощем...

Внезапно изписалата се по лицето ѝ покруса ми разкри колко свирепа и раздираща е болката от прясната, четиридневна рана.

— Не ми пука, да си приказват каквото искат. — В очите ѝ избликнаха сълзи. — Нужен си ми тук. Моля те от сърце, не си отивай.

— Добре. Не се тревожи. Ще остана колкото трябва. Но искам да ми обещаеш, че ще ми кажеш, когато вече си в състояние да ме пуснеш.

Тя избърса очите си и се опита да се усмихне.

— Когато започна да се тревожа за репутацията си ли? Обещавам.

Бях изминал близо сто и петдесет километра зад волана в добавка към двете състезания и се чувствах уморен. Прибрахме се рано по стаите. Сила ми обеща да си вземе приспивателните.

В два часа през нощта обаче тя отвори вратата на спалнята ми. Събудих се веднага. Тя светна лампата на нощното шкафче и приседна на леглото.

Приличаше на малко, беззащитно момиченце. Под леката светлосиня, дълга до коленете копринена нощница прозираха очертанятията на стройното ѝ тяло и стегнатите ѝ гърди.

Подпрях се на лакът и прокарах пръсти през косата си.

— Не мога да спя.

— Взе ли си хапчетата? — попитах, въпреки че и сам можех да си отговоря. Погледът в очите ѝ беше някак отнесен, а и с ясно съзнание никога не би влязла в стаята ми в подобни одежди.

— Да. Малко ме замаяха, но не можах да заспя. Изпих даже още едно. — Произнасяше думите завалено и бавно. — Ще си поприказваш ли с мен? Може да се унеса. Когато съм сама, само лежа в леглото и си мисля за Бил... Разкажи ми какво стана в Плъмптън... Каза, че си яздил някакъв чужд кон... Моля те, разказвай...

Седнах в леглото, наметнах юргана на гърба си и ѝ разказах за Кейт и подаръка на чичо Джордж. През цялото време си мислех колко пъти съм стоял до леглата на Поли, Хенри и Уилям и съм ги приспивал с приказки. След известно време обаче забелязах, че тя стои с наведена глава и не ме слуша. Скоро по ръцете ѝ бавно закапаха едри сълзи.

— Сигурно ме мислиш за глупава ревла, но просто не мога да се сдържам. — Тя се отпусна немощно и легна на възглавницата ми. Хвана ми ръката и затвори очи. Погледнах милото ѝ, красиво лице, по което криволичеха ручейчета сълзи, стичаха се покрай ушите и попиваха в пухкавата черна коса, и я целунах по челото. Тежко ридание разтърси тялото ѝ. Легнах до нея и пъхнах ръка под врата ѝ. Тя се извърна, вкопчи се в мен и се разхлипа горестно в безутешната си скръб.

След известно време приспивателните най-последно задействаха. Тялото ѝ се отпусна с ръка, пъхната в горнището на пижамата ми. Дишаше тежко и шумно. Завивките бяха затиснати под нея, а февруарската нощ беше студена. Издърпах внимателно със свободната си ръка чаршафа и одеялата, покрих я с тях и наметнах юргана над раменете ни. После изгасих лампата и в тъмнината я държах грижовно в прегръдките си, докато дишането ѝ се успокои и тя потъна в дълбок сън.

Усмихнах се, като си представих изражението на инспектор Лодж, ако можеше да ни види. Мина ми също през ум, че поведението ми в леглото едва ли щеше да е толкова пасивно, ако в прегръдките ми лежеше Кейт.

През нощта Сила се размърдваше няколко пъти неспокойно и измърморваше нещо несвързано, но щом я погалвах по косата, веднага се успокояваше. Призори притихна. Станах, увих я с юргана и я отнесох в стаята ѝ. Знаех, че ако се събуди в леглото ми, изтрезняла от приспивателните, ще бъде подложена на излишен срам и съжаление.

Когато излязох от стаята, тя продължаваше да спи спокойно.

Няколко часа по-късно закусих набързо и я закарах в Мейдънхед, където щеше да се проведе съдебното разследване. Тя спа през по-голямата част от пътя. Не ѝ споменах случилото се през нощта и дори не бях сигурен, че го помни.

Лодж очевидно ни чакаше. Дойде при нас още щом влязохме. Държеше в ръка сноп документи и изглеждаше солидно и делово. Когато го запознах със Сила, той я изгледа, сякаш впечатлен от бледата ѝ хубост. Думите му обаче ме изненадаха.

— Бих искал да ви се извиня — поде той — за доста неприятните намеци, които са ви били отправени по повод на отношенията ви. — Лодж се обърна към мен. — Всички съмнения, че може би сте замесен по някакъв начин в злополуката с майор Дейвидсън, са разсеяни.

— Много мило — шеговито отвърнах аз, въпреки че вътрешно изпитах облекчение.

— Разбира се, ваша работа е какво ще кажете на съдията за жицата, но искам да ви предупредя да не храните прекалени надежди. Той не обича свободните съчинения, а вие не разполагате с каквито и да било доказателства. Не се разстройвайте, ако не сте съгласен със становището му — мисля, че почти със сигурност ще е „смърт в резултат на злополука“. Тъй като решението не е окончателно, при необходимост следствието може да бъде възобновено.

След това предупреждение приех спокойно развоя на събитията. Съдията — около петдесетгодишен мъж с буйни мустаци — ме слушаше внимателно, докато описвах злополуката с Бил, но прояви много по-малък интерес към теорията ми за жицата. Лодж даде показания, че ме е придружил до хиподрума, за да провери сведенията, получени от мен, но нищо не е открил там.

Жокеят, който яздеше зад мен, също беше призован. Той се състезаваше в категорията на аматьорите и живееше доста далеч оттук — в Йоркшър. Поглеждайки извинително към мен, в показанията си каза, че не е забелязал нищо подозрително край препятствието и по негово мнение става въпрос за обикновена злополука — малко неочаквана може би, но не и загадъчна. Всичко у него създаваше впечатление, че е трезв и здравомислещ човек.

Споменал ли е господин Йорк, запита съдията с изпълнен със съмнение глас, за предполагаемото наличие на метална жица пред

когото и да било в деня на състезанието? Господин Йорк го беше направил.

Като взе предвид всички факти, предоставени му от полицията, медицинските лица, както и останалите доказателства, съдията постанови, че майор Дейвидсън е починал от травми, причинени от падането на коня му по време на състезание. Той каза, че не съществуват убедителни основания да се смята, че падането е нещо повече от нещастен случай.

Поради недоразумение относно началния час на заседанието местният вестник не беше успял да изпрати кореспондент и събитието бе отразено без подробности, само с кратко съобщение във вечерното и в сутрешното издание. Думата „жица“ изобщо не се споменаваше в него. На мен това ми беше напълно безразлично, но Сила изпита облекчение. Нямало да издържи, ако всички вземат да я отрупват с въпроси, било то приятели или още по-лошо — репортери.

В петък погребяхме Бил на местното гробище. Присъстваха само роднини и близки приятели. Докато носех единия край на ковчега и се сбогувах мислено с Бил, почувствах, че няма да намеря покой, ако не отмъстя за смъртта му. Нямах представа как ще стане и, странно, не изпитвах усещането, че трябва да го направя час по-скоро. Ала един ден, обещах му аз, когато му дойде времето, ще се погрижа възмездието да сполети когото трябва.

Сестрата на Сила беше пристигнала за погребението и щеше да остане с нея още ден-два, затова, като пропуснах обяда, съобразявайки се с определеното ми тегло за състезанието на следващия ден, отидох в Лондон, където се заех с отдавна очакващите ме дела по застраховката и митническите такси на няколко пратки мед.

Служителите в кантората бяха много добри специалисти. Моята работа се състоеше в това да обсъдя с Хюс, заместника си, някои текущи въпроси, да взема някои решения, да одобря съставените вече от него планове и да подпиша купища документи и писма. Тези занимания рядко ми отнемаха повече от три дни в седмицата. В неделя имах задачата да пиша на баща си. Подозирах, че той прескача синовните встъпления и разказите за постиженията ми в конния спорт и острият му ум се съсредоточава направо върху седмичния отчет за сделките и прогнозите ми за бъдещото развитие.

Тези неделни отчети вече десет години се бяха превърнали в част от живота ми. Домашните могат да почакаат, обикновено казваше той. Много по-важно за мен било да познавам всяка подробност от империята, която един ден ще наследя, и по тази причина ме караше непрекъснато да изучавам документите, които носеше от офиса вкъщи. Когато завърших гимназия, вече можех на секундата да преценя как ще ни се отразят колебанията в цените на суровините по световните пазари, въпреки че хабер си няхах в коя година е обезглавен Чарлз I.

В петък вечер с нетърпение очаквах вечерята с Кейт. Без дебелото палто и ботушите, които носеше в Плъмптън, тя беше още по-изумително красива. Беше облечена в лъскава червена рокля, проста и съблазнителна, а черната ѝ коса се стелеше по рамената ѝ. Излъчваше някаква вътрешна светлина, произтичаща от кипящата ѝ жизненост. Прекарахме много весела и приятна, поне за мен, вечер. Хапнахме, потанцувахме и си поприказвахме.

Докато се поклацахме бавно на дансинга под звуците на романтичен блус, Кейт внесе единствената сериозна нотка в нашата вечер:

— Видях в сутрешния вестник бележката за съдебното разследване по повод смъртта на твоя приятел — каза тя.

Докоснах с устни косата ѝ. Миришеше много хубаво.

— Смърт при злополука — измърморих отнесено, — но не смятам така.

Кейт възкликна леко и ме погледна.

— Ще ти разкажа цялата история, когато узная всичко — поясних, наслаждавайки се на извивката на шията ѝ. Странно, помислих си, как е възможно да изпитваш едновременно две силни чувства. Удоволствието да се отдадеш на магията на танца с Кейт и пробуждащото съчувствие към Сила, която се опитваше да се примири със самотата на стотина километра отгук, сред ветровитите хълмове на Котсуолдс.

— Разкажи ми сега — заинтригувано каза Кейт. — Ако не е злополука, какво е станало?

Поколебах се. Не исках действителността да се вмъкне и да измести магията на вечерта.

— Хайде, хайде — усмихнато ме подтикна тя, — не можеш да спреш дотук. Умирам от любопитство.

И така ѝ разказах за жицата. Тя беше толкова изненадана, че спря да танцува и двамата останахме неподвижни на дансинга сред другите двойки, които се разминаваха и бутаха в нас.

— Боже господи — възкликна тя, — колко е... зловещо.

Накара ме да ѝ обясня защо съдът е стигнал до това заключение и след като ѝ обясних, че поради изчезването на жицата не са останали никакви доказателства, тя каза:

— Не мога да понеса мисълта, че някой ще се измъкне безнаказано след подобно отвратително деяние.

— Аз също, но ти обещавам, че доколкото зависи от мен, няма да позволя да стане.

— Точно така — сериозно произнесе тя. После отново влезе в ритъма на музиката, сложих ръце на тялото ѝ и продължихме танца си. Повече не стана дума за Бил.

В онази вечер през по-голямата част от времето ми се струваше, че краката ми не докосват земята, а в колената си усещах някаква странна слабост. Кейт като че ли не го забелязваше, беше дружелюбна, в добро настроение, преливаща от оживление, без да изпада нито за миг в сантиментални чувства.

Когато ѝ отворих вратата, за да седне в колата, изпратена от чичо Джордж да я прибере у дома, в Съсекс, бях открил колко болезнено е да си влюбен. Бях превъзбуден като изопната струна. И същевременно ме гризеше усещането, че тя навярно не изпитва подобни чувства към мен.

Вече знаех със сигурност, че искам да се ожения за Кейт. Мисълта, че тя може би не ме иска, ме изпълваше с горчивина.

На следващия ден се състезавах в Кемптън парк. В стаята с теглилките попаднах на Дейн. Разменихме общи приказки за това-онова, за времето, новите планове на Пит за нас и конете ни. Обичайните приказки между жокеи. После Дейн каза:

— Излизал си вчера с Кейт, нали?

— Да.

— И къде ходихте?

— В Речния клуб. А ти къде я води?

— Тя не ти ли каза? — попита Дейн.

— Каза да питам теб.

— В Речния клуб.

— По дяволите — изругах аз, но не се сдържах и се разсмях.

— Наравно сме — пошегува се и Дейн.

— Тя покани ли те на гости у чичо Джордж? — попитах подозрително аз.

— Отивам днес, след състезанията — усмихна се той. — А ти?

— Следващата събота — отвърнах разочаровано. — Знаеш ли, Дейн, тя ни подлага на ужасни изпитания.

— На мен не ми пречи — той ме потупа по рамото. — Недей да гледаш така нещастно, може нищо да не се получи.

— Точно това ме притеснява — въздъхнах. Той се засмя и отиде да се претегли.

Следобедът премина без особени събития. Участвах с черната си кобила в състезанието за дебютанти и Дейн ме победи с две дължини. След края на надбягванията се запътихме заедно към колите си.

— Как понася скръбта си госпожа Дейвидсън? — поинтересува се Дейн.

— Сравнително добре, като се има предвид, че изведнъж изгуби опора под краката си.

— Стигна я кошмарът на всички жокейски съпруги.

— Така е.

— Подобни неща те карат да се позамислиш, преди да предложиш на някое момиче да прекара живота си в непрестанна тревога — каза угрижено Дейн.

— На Кейт ли? — попитах аз.

Той се извърна рязко и се засмя.

— Май да. Възражения ли имаш?

— Да — опитвах се гласът ми да звучи шеговито, — имам много сериозни възражения.

Неговата кола бе по-близо от моята. Той сложи състезателните си очила и жокейската си шапка на седалката. Куфарът му беше в багажника.

— Хайде, сбогом, приятелю — каза Дейн. — Ще те уведомявам редовно.

Изчаках да тръгне и му помахах. Рядко съм завиждал на някого, но в този момент изпитвах неудържима завист към него.

Качих се в лотоса и обърнах ниската му синя предница към къщи.

Видях фургона по пътя през Мейдънхедския пущинак. Беше паркиран на отбивката от моята страна с вдигнат капак, а около него бяха разхвърляни инструменти. Предницата му сочеше към мене, сякаш се е повредил на път за Мейдънхед. Някакъв мъж разхождаше напред-назад един кон около колата.

Шофьорът стоеше пред вдигнатия капак и се почесваше и като ме видя, ми махна да спра. Отбих до него. Той заобиколи колата, за да застане до прозореца ми. Беше на средна възраст, без особени отличителни черти, с черно яке.

— Разбирате ли от двигатели, господине? — попита ме той.

— По-малко от вас предполагам — отговорих усмихнат. Ръцете му бяха изцапани с масло. Ако шофьорът на фургона не може да си открие повредата сам, едва ли на някой друг щеше да му е по-лесно. — Мога обаче, стига да искате, да ви откарам в Мейдънхед. Там сигурно ще намерите някой, който може да ви помогне.

— Много сте любезен, господине — учтиво отвърна на предложението ми той. — Много ви благодаря. Но... ъъ... имам малък проблем. — Мъжът погледна в колата и забеляза бинокъла на седалката до мен. Лицето му светна. — Случайно да разбирате от коне, господине?

— Малко. Да.

— Ами ето каква е работата. Карам тия два коня към лондонското пристанище. Ще ги изнасят зад граница. С този, значи, всичко е наред. — Той ми посочи коня, който развеждаха пред фургона. — Ама другия нещo не го бива. Избива го пот комай от един час и си хапе корема. Все се мъчи да легне. Вижда ми се болен. Конярчето е вътре с него, ама виждам, че и то се е разтревожило.

— Може да има колики — предположих. — Ако това е причината, би трябвало да изкарате и него и да го развеждате. Само така ще му олекне. Изключително е важно да им се осигурява движение, когато имат пристъп на колики.

Шофьорът ме погледна притеснено.

— Знам, че ви искам голяма услуга — умолително подхвана той, — ама ще дойдете ли да му хвърлите едно око? На мене ми дай коли, от коне разбирам само колкото да залагам на тях. А пък конярчетата не ми се виждат много кадърни. Не искам шефът да ми трие сол на главата, че не съм си свършил работата.

— Добре. Ще дойда. Но не съм ветеринарен лекар, нали разбирате.

Той се усмихна облекчено.

— Благодаря ви, господине. Поне ще ми кажете дали трябва незабавно да потърся лекар, или може да почака.

Паркирах колата зад фургона. Вратата се отвори и една ръка, предполагам на коняря, се протегна, за да ми помогне да се кача. Хвана ме за китката.

И ме сграбчи здраво.

Вътре ме чакаха трима мъже. И естествено нямаше нито болен, нито здрав кон. След леко объркване се озовах притиснат с гръб до перилото за връзване на коне. За десетина секунди очите ми привикнаха с полумрака. Вътрешността на фургона бе разделена с платна на три отсека за конете, а в дъното му беше оставено място за съпровождащите ги коняри.

Двамата от мъжете ми хванаха ръцете. Бяха застанали от двете ми страни малко зад мен и болезнено ми огъваха китките. Дунапренът, с който беше облечено перилото — във всички фургони се прави така, за да не се наранят конете, — ме драскаше по врата.

Шофьорът се качи и затвори вратата. В поведението му, въпреки че си остана все така почтително, се долавяха тържествуващи нотки. Заслужаваше си. Добре ме беше вкарал в капана.

— Много моля да ни извините, господине — възпитано каза той. Беше направо зловец.

— Ако се надявате да ми вземете парите — предупредих ги аз, — трябва да ви разочаровам. Залагам по малко, а и днес не ми провървя особено. Боя се, че сте си отворили работа за някакви мизерни осем лири.

— Не ни трябва парите ви — каза той, — макар че след като сам ни ги предлагате, ще се възползваме.

Без да сваля любезната усмивка от лицето си, шофьорът бръкна и ми взе портфейла.

Ритнах го с все сила по кокалчетата, но движенията ми бяха ограничени от позата, в която се намирах. Само като усетиха, че се помръдвам, двамата веднага извиха ръцете ми още по-назад.

— На ваше място бих се въздържал от подобни действия — каза любезният шофьор, разтривайки кокалчето на крака си. Той отвори

портфейла ми, извади парите, сгъна ги внимателно и ги прибра в джоба на коженото си яке. Прегледа останалите неща в портфейла, после пристъпи и го върна обратно в джоба ми. Усмиваше се леко.

Стоях неподвижно.

— Така е по-добре — каза той одобрително.

— Каква е тази работа? — попитах. Мерна ми се в главата, че възнамеряват да искат откуп за мен от някакъв далечен баща милионер. Заедно със съобщението „Пратете ни десет хиляди лири стерлинги или ще си получите обратно сина на малки парченца“. Това би означавало, че знаят добре кой съм всъщност и не са спрели просто случаен пътник в красиво изглеждаща кола само за да го оберат.

— Вие не знаете ли? — каза шофьорът.

— Нямам представа.

— Бях помолен да ви предам едно съобщение, господин Йорк.

Значи все пак знаеше кой съм. И не го бе разбрал преди минута от портфейла ми, в който имаше само банкноти, марки и чекова книжка. Едно или две неща с името ми имаше в страничното джобче на портфейла, но той не погледна там.

— Какво ви кара да мислите, че името ми е Йорк? — попитах на свой ред, като се опитвах да потисна пристъпа на гневна изненада. Не ми беше от полза.

— Господин Алън Йорк трябваше да шофира по това шосе на път от Кемптън парк към Котсуолдс в около пет и петнайсет следобед в събота, 27 февруари, в тъмносин „Лотос елит“ с номер „КАВ 890“. Трябва да ви благодаря, че ми позволихте толкова лесно да ви заловя. Може да пътувате месец по това шосе и да не видите друга кола като вашата. Щеше да ми отворите доста работа, ако карахте например форд или остин.

Тонът му все още беше светски.

— Продължете с вашето съобщение. Слушам ви — казах аз.

— Действията звучат по-силно от думите — каза с равен глас шофьорът.

Той се приближи и разкопча сакото ми, като ме гледаше с широко отворените си очи, сякаш ме предизвикваше да го сритам. Не мръднах. Отвърза връзката ми, разкопча ризата. Гледахме се в очите. Надявах се, че и моите са така безизразни като неговите. Отпуснах ръцете си и почувствах, че и двамата мъже разхлабват малко хватката си.

Шофьорът отстъпи крачка и погледна към четвъртия човек, който се бе опрял мълчаливо до стената на конския фургон.

— Целият е твой, Сони. Предай съобщението — каза той.

Сони беше млад, с дълги бакенбарди. Но аз не гледах лицето му. По-скоро наблюдавах ръцете му.

Имаше нож. Дръжката лежеше в дланта му и пръстите бяха леко свити, но не стискаха силно. Начин, по който професионалист държи ножа си.

В държанието на Сони нямаше нищо от подигравателните обноси на шофьора. Стоеше здраво стъпил срещу мен и насочи острието на ножа си към гръдната ми кост. Бодна ме леко, толкова фин беше допирът му.

О, проклетия, помислих си. Баща ми нямаше да бъде очарован, ако получеше съобщението за отвличане, подсилено от мои молби за спасение. Нямаше да мога да го преживея. Бях сигурен, че тази малка мелодрама целеше да ме докара до съответното паническо състояние на духа. Облегнах се назад, като че ли исках да се отдалеча от ножа. Устата на Сони се разтегна в усмивчица.

Като използвах перилото за своеобразен трамплин, се извих напред и с колкото сили имах, сригах Сони в слабините. После си измъкнах ръцете от отслабената хватка на мъжете.

Спуснах се към вратата и я отворих. В малкото пространство на конското фургонче няха големи шансове, но си мислех, че ако мога да стигна до гъсталака, бих могъл да се справя с тях. Бях научил един-два мръсни номера за ръкопашен бой от братовчед ми, който живееше в Кения и беше взимал уроци от Мау-Мау.

Но не успях да се справя.

Опитах се да разтворя с един замах вратата, но тя се съпротивляваше и се отваряше бавно. Шофьорът ме хвана за глезена. Отблъснах ръката му, но жизненоважната секунда бе минала и двамата мъже, които ме бяха изпуснали, ме сграбчиха за дрехите. През полуотворената врата мярнах мъжа, който разхождаше нагоре-надолу коня. Той гледаше въпросително към конския фургон. Бях забравил за него.

Блъсках бясно с крака, юмруци и лакти, но бяха твърде много за мен. Свърших там, където бях започнал, опрян до облицованото с дунапрен перило с двете ръце, извити силно назад. Този път двамата

мъже не бяха толкова внимателни. Блъснаха ме силно назад и увиснаха от двете ми страни. Прободе ме остра болка в раменете, после заслиза надолу към корема ми. Стиснах зъби.

Сони, превил се на две, полуседеше, полуклечеше в ъгъла и гледаше със задоволство.

— Това причинява болка на копелето, Пийки — каза той. — Направи го отново.

Пийки и приятелят му отново го сториха.

Сони се засмя. Не беше добър смях.

Ако ме извиваха още малко, сигурно щяха да ми скъсат някое сухожилие или да ми разместят рамото. Едва ли можех да направя много нещо по този въпрос.

Шофьорът отново притвори вратата на конското фургонче и вдигна ножа от земята, където бе паднал. Не изглеждаше толкова спокоен, колкото преди това. Юмрукът ми го бе пернал по носа и от него струеше кръв. Но самообладанието му не бе пострадало.

— Стига, стига, Пийки — каза той. — Шефът каза да не го удряме силно. Той подчерта думите си. Не искаш шефът да разбере, че не си му се подчинил, нали? — В гласа му имаше заплаха.

Напрежението в раменете ми намаля. Усмивката на Сони се превърна в мрачно озъбване. Оказа се, че трябва да съм благодарен на шефа им, макар и не кой знае за какво.

— Господин Йорк — каза шофьорът, като се доближи отново, бършейки носа със синя носна кърпичка, — всичко това беше напълно ненужно. Само искахме да ви предадем едно съобщение.

— Не искам да слушам нищо с нож, опрян в мен — казах аз.

— Да, сър — въздъхна шофьорът, — виждам, че това беше грешка. Искан само да разберете, че предупреждението е много сериозно. Ако не се съобразите с това, ще изпаднете в истинска беда. Повтарям ви, в истинска беда.

— Какво е предупреждението? — попитах, подлъган от спокойния му тон.

— Трябва да спрете да задавате въпроси за майор Дейвидсън — каза той.

— *Какво?* — опулих се срещу него. Беше толкова неочаквано. — Не съм разпитвал за майор Дейвидсън — казах със слаб глас.

— Не знам нищо за това, сър — шофьорът се дръпна встрани, — но това е съобщението и би било хубаво, ако го имате предвид. Казвам ви го за ваше добро. Шефът не обича да му се бъркат в работите.

— Кой ти е шефът? — попитах.

— Знаете, че е по-добре да не задавате такива въпроси. Сони, иди и кажи на Бърт, че сме свършили тука. Ще товарим коня.

Сони се надигна с ръмжене и тръгна към вратата, като все още притискаше слабините си.

— Стойте мирно, господин Йорк, и няма да ви причиним вреда — каза шофьорът с все същата учтивост. Дръпна се крачка и погледна носната си кърпичка, за да разбере, че носят му все още кърви. Последвах съвета му и останах спокойно. Той отвори вратата и скочи долу. Минаха няколко минути, в които Сони и аз разменяхме погледи, но никой не продумваше.

После се чу шум от откачането на болтове и куки. Задната стена на фургона бе смъкната до земята и образува рампа за изкачване на животното. Петият човек, Бърт, поведе коня по рампата и го върза наблизко. Шофьорът вдигна задния капак отново и го затегна.

Използвах краткото време, през което дневната светлина проникна вътре, за да извърна леко глава и да зърна как изглеждаше Пийки. Видях това, което очаквах, но то само засили учудването ми.

Шофьорът скочи в кабината, затвори вратата и запали двигателя.

Бърт каза:

— Заведете го до вратата.

Конският фургон потегли бавно. Бърт отвори вратата. Пийки и другият пуснаха ръцете ми и Бърт ме блъсна напред. Стоварих се на шосето, докато засилващият се фургон напусна отбивката и пое по пустия път. Добре, че имах опит при падане от коне и инстинктивно се превъртах през рамо.

Седнах на земята и гледах след отдалечаващата се кола. Регистрационният ѝ номер беше почти скрит под дебел слой мърсотия и кал, но все пак видях част от буквите. АРХ.

Колата ми все още беше в отбивката. Надигнах се, изтупах праха от костюма си и тръгнах към нея. Смятах да последвам конския фургон и да видя къде отива. Но предвидливият шофьор, с когото разговарях, се бе погрижил и за това. Колата ми не искаше да запали. Като отворих капака на мотора, за да видя какво е повредено, открих, че три от

четирите запалителни свещи са махнати. Бяха наредени грижливо върху акумулатора. Отне ми десетина минути да ги сложа отново, защото ръцете ми трепереха.

Вече нямаше смисъл да се опитвам да последвам фургона или да питам някого за посоката, в която бе поел. Влязох обратно в колата и закопчах яката на ризата си. Връзката ми я нямаше.

Отворих транспортния справочник и потърсих буквите АРХ. Макар че не беше кой знае каква следа, разбрах, че конският фургон беше регистриран в Западен Съсекс. Ако регистрационният номер беше истински, може би щеше да е възможно да открия собственика му. Близо четвърт час стоях и размишлявах. После запалих колата и тръгнах обратно към Мейдънхед.

Градчето беше облято в светлини, макар че почти всички магазини вече бяха затворени. Вратата на полицейския участък бе отворена широко. Влязох и попитах за инспектор Лодж.

— Все още не е дошъл — каза полицаят и ме огледа изпитателно, после хвърли поглед към стенния часовник. Беше шест и десет. — Ще бъде тук всеки момент. Ако желаете, може да го почакаете.

— Все още не е дошъл ли? Искате да кажете, че сега почва работа?

— Да, господине. Той е нощна смяна. Тук в събота имаме доста работа — ухили се той. — Дансинги, бирарии и катастрофи.

Усмигнах му се и аз и седнах на една пейка да почакам. След пет минути Лодж влезе забързан, сваляйки палтото си.

— Добър вечер, Смол. Нещо ново? — поздрави той полицая, седнал пред бюрото за разпити.

— Джентълменът иска да разговаря с вас — каза Смол, като кимна към мен. — Чака ви от няколко минути.

Лодж се обърна. Станах на крака.

— Добър вечер — казах.

— Добър вечер, господин Йорк. — Лодж ме погледна изпитателно, но не беше изненадан да ме види. Очите му се спряха върху яката на ризата ми и веждите му леко се повдигнаха.

— Какво бих могъл да направя за вас? — задоволи се да каже той.

— Много ли сте зает? — попитах на свой ред. — Ако имате време, бих искал да ви разкажа... как загубих връзката си. — В средата на изречението осъзнах, че обяснението ми звучи идиотски. Така си

беше. Смол ме погледна с любопитство, като ме сметна за луд, който идва в полицейския участък, за да разкаже на инспектора как си е загубил вратовръзката.

Но Лодж като наблюдателен човек каза само:

— Заповядайте в кабинета ми, господин Йорк.

Той тръгна напред. Окачи шапката и палтото си на закачалката и запали газовата камина. Но пламъкът ѝ не можеше да направи мястото приятно — всъщност си оставаше тясна, гола стаичка с шкафове за документи.

Лодж седна зад малкото си бюро, а аз, както преди, срещу него. Той ми предложи цигара и учтиво ми я запали. Докато димът се спускаше успокояващо в дробовете ми, се чудех откъде да започна.

— Стигнахте ли до нещо ново по случая на майор Дейвидсън през последните два дни? — попитах аз.

— Страхувам се, че не. Случаят вече не е с приоритет за нас. Вчера обсъждахме въпроса и се консултирахме със старшия комендант на гонките, сър Кресуел Стамп. С оглед на съдебното решение след разследването вашата версия бе сметната изцяло за плод на развихреното ви младежко въображение. Никой освен вас не е виждал подобна метална жица. Следите върху диреците на препятствието биха могли да са от жица, но нямаме представа кога са направени. Разбрах, че е твърде разпространена практика за служителите, работещи по хиподрума, да издигат жица над преградата за скачане, така че хора от публиката да не се опитват да прескачат препятствието и да повреждат брезовите трупи.

Той спря за миг, после продължи:

— Сър Кресуел каза, че мнението на няколко от членовете на Националния ловен комитет, с които е имал възможност да говори по телефона, е, че просто сте сгрешили. Те смятат, че ако сте видели някаква метална жица, тя сигурно е принадлежала на хората от поддръжката.

— Разпитвали ли са ги? — попитах аз.

— Отговорникът по поддръжката — отвърна с въздишка Лодж — твърди, че не е оставял никаква метална жица, но един от персонала му е достатъчно възрастен и разсеян и не е сигурно дали не го е направил той.

Спогледахме се в мрачно мълчание.

— А вие лично какво мислите? — попитах накрая.

— Смятам, че наистина сте видели телта — каза Лодж — и че майор Дейвидсън е повален от нея. Има един факт, който лично смятам за достатъчно съществен, за да оправдае моето становище. Това е, че служителят, нарекъл се Томас Кук, не си е прибрал възнаграждението за деня. От опит знам, че трябва да има много сериозна причина един работник да зареже дневната си надница. — Той се усмихна саркастично.

— Бих могъл да ви запозная и с друг факт, показващ, че майор Дейвидсън не е паднал случайно — казах аз, — но отново ще трябва да вярвате само на думите ми. Нямам доказателства.

— Продължавайте.

— Някой иска на всяка цена да ме накара да не задавам повече въпроси във връзка с инцидента. — Разказах му за събитията във и около конския фургон и добавих: — Какво ще кажете за новото ми развихрено младежко въображение?

— Кога се случи всичко това? — попита Лодж.

— Преди около час.

— А какво правихте оттогава до момента, когато пристигнахте тук?

— Размишлявах — отвърнах и загасих цигарата си.

— Аха — възкликна Лодж. — Добре, а мислили ли сте за това, че вашата история звучи неправдоподобно на места? Началникът ми няма да я хареса, когато му докладвам.

— Тогава недейте — казах и се усмихнах, — но лично аз предполагам, че най-невероятното в тази история е, че бяха използвани пет мъже, кон и специален конски фургон, за да ми се отпрати предупреждение, което би могло просто да се изпрати по пощата.

— Това очевидно говори за странна организация — отвърна Лодж с леко ироничен глас.

— Те са най-малко десетина — казах аз. — Един или двама са може би в болницата.

Лодж очевидно се стегна.

— Какво искате да кажете? Откъде знаете?

— Петимата мъже, които ме спряха днес, са таксиметрови шофьори. Или от Лондон, или от Брайтън, не съм съвсем сигурен.

Видях ги на състезанията в Плъмптън преди три дни — биеха се със съперническа банда.

— Какво? — учуди се Лодж.

Замисли се, после каза:

— Да, видях информация в пресата. Разпознахте ли някого със сигурност?

— Да — казах аз. — Сони извади ножа си и в Плъмптън, но беше повален от един едър мъж и нямаше голяма възможност да го използва. Но видях лицето му много ясно. Пийки също не може да бъде сбъркан — има черен перчем, израснал от средата на челото му. Останалите трима сигурно също бяха от групата в Плъмптън. Тогава трябваше да изчакам един приятел, за да го закарам до тях, и имах достатъчно време да наблюдавам таксиджиите, след като свърши битката. Бърт, мъжът с коня, е с насинено око в момента, а човекът, който държеше дясната ми ръка и чието име не зная, имаше залепен лейкопласт на челото. Но защо всички са на свобода? Последния път, когато ги видях, бяха задържани за нарушаване на обществения ред.

— Може би очакват процес или пък са си платили глобата и са ги пуснали. Не знам, трябва да видя докладите — каза Лодж. — Сега според вас защо е трябвало да използват толкова много хора, за да ви изпратят предупреждение?

— Доста ласкаещо е да изпратят петима, ако се замислите — ухилих се аз. — Може би бизнесът на такситата е замрял и нямат какво друго да правят. Или пък, както каза шофьорът, искаха предупреждението да се запомни добре.

— Това от своя страна — вметна Лодж — ме води към друг неправдоподобен момент. Защо, след като срещу вас е би насочен нож, сте се хвърлили напред? Защо сте си търсили белята?

— Не бих бил толкова дързък, ако острието беше насочено малко по-нагоре; но то беше точно срещу гръдната ми кост. Ще ви потрябва чук, за да прекарате нож през това място. Предположих, че по-скоро ще избия ножа от ръката на Сони, отколкото да го вкарам сам в тялото си. Така и стана.

— Не се ли порязахте малко при тази атака?

— Немного.

— Да видим — рече Лодж и заобиколи бюрото си.

Отворих отново ризата си. Между второто и третото копче имаше малка драскотина по кожата над гръдната ми кост, дълга два-три сантиметра. По раничката беше засъхнала малко кръв и надолу имаше ръждива следа, където се бяха изтърколили няколко капчици. На няколко места ризата ми бе изцапана с червено. Нищо. Не чувствах нищо.

Лодж седна отново. Закопчах ризата си.

— Така — каза той, като вдигаше писалката си и хапеше края ѝ. — А какви въпроси сте задавали относно майор Дейвидсън и на кого?

— Това е най-учудващото в цялата тази работа — отвърнах. — Не съм питал почти никого за нищо. И със сигурност не съм получавал никакви полезни отговори.

— Но явно някъде сте докоснали оголен нерв — рече Лодж. Той извади от едно чекмедже лист хартия. — Кажете ми имената на всички, с които сте обсъждали въпроса за металната жица.

— С вас — казах пъргаво аз — и с госпожа Дейвидсън. И с всеки при разследването, който ме е чул да говоря за находката си.

— Забелязах обаче, че разследването не бе отразено във вестниците съвсем точно. Не бе споменато нищо за металния проводник — допълни той. — И ако някой е наблюдавал разследването, едва ли е останал с впечатлението, че сте настървен да разкриете загадката. Приехте съдебното решение твърде спокойно и едва днес дадохте знак, че не сте съгласен с него.

— Благодаря ви, че предварително ме предупредихте какво бих могъл да очаквам — казах.

Списъкът на Лодж изглеждаше кратичък и съвсем незадоволителен на големия бял лист хартия.

— Някой друг? — запита той.

— Ами... и с една приятелка... госпожица Елъри-Пен. Снощи ѝ казах.

— Приятелка ли? — повтори той и си записа името ѝ.

— Да — отвърнах.

— Някой друг?

— Не.

— Защо не? — попита той, като отмести листа хартия.

— Защото прецених, че вие и сър Кресуел се нуждаете от чист терен. Мислех, че ако продължа с разпитванията, мога да предизвикам

грешни заключения. Да карам хората да застават нащрек и да дават вече обмислени отговори — нещо такова ми се въртеше в главата. Но от това, което казвате, след като сте прекратили разследванията си, може би все пак излиза, че съм избързал — завърших с известна горчивина.

Лодж ме погледна внимателно.

— Вашето негодувание е оценено като младежко и твърде разгорещено — каза той.

— Двайсет и четири години не са съвсем младежка възраст. Доколкото си спомням, веднъж Англия е имала премиер-министър на същата възраст. И той не се е справил толкова зле.

— Това е неуважително и вие го знаете добре — каза той.

Усмихна се широко.

— Какво възнамерявате да правите сега?

— Да се прибера — отвърнах и погледнах часовника си.

— Не, имам предвид случая с майор Дейвидсън.

— Да задам толкова въпроса, колкото ми хрумнат — допълних бързо.

— Въпреки предупреждението?

— Именно заради това — казах. — Самият факт, че петима мъже са изпратени да ме сплашат, означава, че има сериозна причина да разкрия кой се крие зад всичко това. Както знаете, Бил Дейвидсън ми беше добър приятел. Не мога да оставя безнаказан този, който е причинил смъртта му. — Помислих за момент. Първо ще открия кой е собственикът на такситата, шофирани от Пийки и компания.

— Добре, неофициално ви пожелавам късмет — каза Лодж, — но се пазете.

— Разбира се — станах от стола си.

Лодж ме изпрати до външната врата на полицейския участък и ние си стиснахме ръцете.

— Дръжте ме в течение, ако откриете нещо — рече той.

— Добре, ще ви се обадя.

Вдигна ръка в приятелски жест и се прибра. Отново поех прекъснатото си пътуване към Костуолдс. Ужасно ме боляха изкълчените рамене, но като се съсредоточех върху злополуката с Бил, успях да ги забравя.

Хрумна ми, че както злополучното падане, така и историята с конския фургон даваха известен ключ към ума, който ги бе замислил и осъществил. Логично бе да се предположи, че е една и съща личност. И двете случки бяха пипнати грижливо, подчинени на простичък, но ефикасен план и думата „хитроумно“ се промъкна в ума ми. Започнах да ровя из паметта си, като гонех отзвук а й. Най-после стигнах и до Джо Нантуич и заплашителното писмо, което бе получил преди десет дни, но реших, че проблемите на Джо нямат нищо общо с тези на Бил.

Както клопката срещу Бил, така и предупреждението срещу мен бяха по-насилствени като действие, отколкото като план. Отчасти Бил бе загинал поради лош късмет и с мен нямаше да се държат толкова грубо, ако не се бях опитал да избягам. Стигнах до извода, че търся някого с ограничено въображение, човек, готов да стигне до определена точка на грубост и насилие, чиито малки заговори — поради сложната им природа — стигаха до по-гръмотевичен край, отколкото бяха замисляни.

Утешително беше да стигна и до извода, че моят противник не беше мъж със свръхчовешка интелигентност. Можеше да прави грешки. В това отношение най-голямата му беше да ми изпрати съвсем ненужно предупреждение, чийто краен резултат бе да ме накара да заработя още по-активно по въпроса.

Два дни не предприех нищо. Нямаше нищо лошо в това да създам впечатлението, че предупреждението ме е впечатлило дълбоко.

Играех покер с децата и губех от Хенри, защото половината от ума ми беше заета с работите около смъртта на баща му.

— Не мислиш за това, което правиш, Алън — каза ми веднъж Хенри с подигравателно скръбен глас, като ми отмъкна десет чипа с два чифта.

— Сигурно е влюбен — добави Поли и ми отправи преценяващ женски поглед. Така беше.

— Ами — каза Хенри, докато разбъркваше картите.

— Какво е това влюбен? — попита Уилям, който си играеше на „бълхи“^[1] с пържените си картофи за голямо неудоволствие на Хенри.

— Сладникава работа — каза Хенри. — Целувки и други такива лигавщини.

— Тогава мама е влюбена в мен — каза Уилям. Той бе гальовно дете.

— Не говори глупости — каза Поли надутото от височината на единайсетте си години. — Влюбен означава сватба, булка, конфети и такива неща.

— Добре, Алан — каза Хенри с подигравателен глас, — по-бързо приключвай с влюбването, защото няма да ти остане нито един чип.

Уилям вдигна ръка. Очите му останаха широко отворени. Това означаваше, че има най-малко два аса. Това всъщност бяха единствените карти, които познаваше. Видях Хенри как го поглежда бързо, после отново се взира в ръката си. Изчисти три карти и взе три нови. Когато дойде редът му, пасува. Обърнах ги — две дами и две десетки. Хенри беше реалист. Знаеше кога да отстъпва. А Уилям се наведе с вълнение напред и спечели само три чипа с трите аса и чифт петици.

Не за първи път се учудвах на шегите на наследствеността. Бил беше дружелюбен, искрен мъж, с много сериозен морал. Сила бе страстна и любяща. Нито един от тях не беше особено интелектуално надарен; въпреки това бяха оставили в наследство на най-големия си син извънредна, проницателна интелигентност.

И можех ли да предположа, докато сечех картите на Поли и помагах на Уилям да изправи накланящата се кула от картофен чипс, че Хенри вече държи в острия си осемгодишен мозък ключа към смъртта на баща си.

Самият той не знаеше това.

[1] „Бълхи“ — детска игра в Англия, при която се вкарват пулове в специална кутийка. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Националният ловен фестивал в Челгнъм започваше на втори март, вторник.

Предстояха три дни на най-престижни конски надбягвания и в оборите на хиподрума се събираха най-добрите състезателни коне. Пренасянето им от Ирландия ставаше с кораби и дори с товарни самолети; черни коне от мочурливите области, чиито свръхестествени крака бяха обвити в дебели, причудливи боти; светлокафяви и златисти кобили, печелили вече награди и жокейски купи зад Ирландското море.

Фургони за коне от Шотландия, Кент, Дейвън, от всички посоки се отправяха към Глочестър. Те превозваха победители от Големия национален фестивал, шампиони по надбягвания с препятствия, всепобеждаващи бегачи, превъзходни ловджии: аристокрацията между конете скачачи.

За тях специално бяха планирани четири големи гонки в рамките на три дни и всеки любител жокей от страната, който можеше да си изпроси, наеме или купи ездитно животно, бързаше към състезанията. Да участваш в Челтнъм беше въпрос на чест: една победа в Челтнъм беше незабравимо преживяване.

Любителите жокеи очакваха фестивала със страстен трепет.

Но един от тях, Алън Йорк, не изпитваше подобни чувства, докато влизаше в паркинга. Не мога да си го обясня, но за първи път шумът на събиращата се тълпа, напрегатите лица и блясъкът на слънцето в студената и свежа мартенска утрин въобще не ме вълнуваха, дори не ме впечатляваше перспективата да яздя три добри коня по време на гонките.

Пред главния вход видях вестникаря, с когото бях говорил в Плъмптън. Беше нисичък, закръглен, дребен простоват мъж с големи мустаци и жизнерадостен характер. Видя ме, че приближавам, и ми подаде вестник.

— Добро утро, господин Йорк — каза ми той, — как намирате коня си днес?

— Можеш да заложиш нещо на него — отвърнах аз, — но не и ризата си. Ирландецът ще грабне първото място.

— А, вие ще се справите с него.

— Ами да се надяваме. — Изчаках, докато продаде вестник на възрастен човек с огромен бинокъл за конни надбягвания, и го попитах: — Спомняш ли си таксиметровите шофьори, които се сбиха в Плъмптън?

— Трудно могат да се забравят, нали? — Лицето му светна.

— Тогава ми каза, че едните идват от Лондон, а другите са от Брайтън.

— Да, така си е.

— Коя банда откъде беше? — попитах. Той ме погледна озадачен. — Имам предвид, знаеш ли кои са от Лондон и кои от Брайтън?

— О, разбрах. — Продаде още един вестник на две дами на средна възраст, навлекли дебели якета и раирани вълнени чорапи, и им върна рестото. После отново се обърна към мен. — Значи кой откъде е? Хм... Виждам ги доста често, знаете, ама те не са настроени приятелски. Не говорят много. Не са като частните шофьори, нали разбирате? Но ще позная бандата от Брайтън, ако ги видя. Познавам ги по лицата, нали разбирате? — Спря, за да извика с пълни гърди: „Миддей спешъл“, и в резултат на това продаде допълнително три бройки. Аз чаках търпеливо.

— Как ги разпознаващ? — попитах.

— По лицата им, разбира се. — Очевидно сметна въпроса за глупав.

— Да, но по какви отличителни белези? Можеш ли да ги опишеш?

— Аха, разбрах. Ами различни белези.

— Би ли могъл да опишеш поне един от тях? — попитах.

Присви очи замислен, като подръпваше мустака си.

— Един от тях. Ами има един противно изглеждащ младок с дръпнати очи. Мисля, че не бих се возил в таксито му. Познаваш го по косата му, сега си спомням. Расте близо до веждите. Подозрително изглеждащ тип. За какво ви трябва?

— Не ми трябва — казах. — Само бих искал да знам откъде е.

— От Брайтън, така си е — той ми се усмихна широко. — Има и още един, когото виждам понякога. Млад бияч с дълги бакенбарди, който си чисти ноктите с нож.

— Много ти благодаря — казах. Дадох му лира. Усмивката му стана още по-широка и той я мушна бързо във вътрешния си джоб.

— Всичко добро, сър — каза.

Оставих го, докато викът му „Миддей спешъл“ ехтеше още в ушите ми, и тръгнах към помещението за претегляне, обогатен с информацията, че хората с конския фургон, които ме бяха заловили, са от Брайтън. Който и да ги бе изпратил, не можеше да си представи, че съм ги виждал преди и че мога да ги намеря отново.

Потънал в размисъл, внезапно разбрах, че Пит Грегъри ми говори нещо.

— ...и са спугали гума по пътя, но все пак са се добрали дотук благополучно, това е най-важното. Алън, слушаш ли ме?

— Да, Пит. Съжалявам. Бях се замислил нещо.

— Радвам се, че все още можеш да мислиш — каза Пит с дебелашки смях. Груб и несговорчив, какъвто си беше винаги, чувството му за хумор си оставаше все същото. Училищните шегички бяха висша степен на находчивостта му; в крайна сметка човек свикваше.

— Как е Пелиндръм? — попитах. — Най-добрият ми кон.

— Добре е. Тъкмо ти обяснявах, че са спугали гума...

Замълча, изтощен. Мразеше да повтаря едни и същи неща.

— А, добре... искаш ли да минеш до бокса и да му хвърлиш един поглед?

— Да, моля — казах.

Закрачихме към конюшните. Пит трябваше да дойде с мен заради строгите правила за охрана. Дори собствениците нямаха право да виждат конете си, без треньорът да даде разрешение, а конярите имаха пропуски със снимки, които трябваше да показват при всяко влизане в конюшните. Всичко бе направено с цел да се предотвратят опити за допингиране или „подкупване“^[1] на конете.

Влязохме в неговата клетка в конюшната. Аз потупах красивия осемгодишен състезателен кон и му дадох шепа захар. Пит цъкна с език неодобрително.

— Недей преди състезание — каза той като бавачка, заловила детето да яде сладко преди обяд. Ухилих се. Пит имаше фобия по този въпрос.

— Захарта ще му даде повече енергия — обясних, давайки на Пелиндръм нова шепа, която той облиза лакомо. — Изглежда добре.

— Би трябвало да спечели, ако го преценяваш правилно — каза Пит. — Дръж под око ирландеца, онзи Барни. Сигурно ще се опита да се изплъзне от всички ви, като се хвърли бързо напред, сякаш скачате във вода, за да ви изпревари с шест дължини по хълма. Виждам как го прави на няколко пъти. Кара всички други да го последват като луди по хълма нагоре, като по този начин изразходват резервите си, необходими за финала. Трябва или да препускаш заедно с него и да изкачиш хълма със същата бързина, но не и по-бързо, или да го оставиш да те изпревари и да запазиш парата за спускането и за финала. Ясно ли е?

— Съвсем — казах. Независимо от това какво можеше да се мисли за шегите на Пит, съветите му за тактиката по време на гонка бяха безценни и дължах много на напътствията му.

Потупах за последен път Пелиндръм и излязохме на двора. Заради охранителната система това беше най-спокойното място по време на състезанията.

— Пит, дали Бил е имал някакви затруднения, знаеш ли? — изплюх направо въпроса.

Той продължи да затваря вратата на клетката на Пелиндръм бавно и ме погледна със странен разсеян поглед толкова дълго, та заподозрях, че не е чул въпроса ми.

— Затруднения е голяма дума — каза той най-после, — но нещо се бе случило...

— Какво? — попитах, след като той отново замълча.

Но вместо да ми отговори, рече:

— Защо смяташ, че е имал някакво... затруднение?

Казах му за металната жица. Слушаше ме спокойно, без следа от изненада, а сивите му очи останаха безизразни.

— Защо не сме чували преди за това? — попита той.

— Съобщих на сър Кресуел Стамп и на полицията преди седмица — казах, — но след като жицата бе изчезнала, нямаше никакво вещественно доказателство и те се отказаха от случая.

— Но ти не си, така ли? — каза Пит. — Не те упреквам, но не мога и да ти помогна много. Има все пак едно нещо... Бил ми събщи за някакъв телефонен разговор, който го разсмял. Но всъщност не чух точно какво ми казваше — мислех си за конете, знаеш как е. Беше нещо свързано с падането на Адмирал. Мислеше, че това е страшен майтап, но така и не обърнах внимание, за да разбере какво съм пропуснал. Мислех си, че не е нищо важно. Когато Бил бе убит, се зачудих дали няма нещо странно в това, но те попитах и ти ми каза, че не си забелязал нищо... — Гласът му трепна.

— Да, съжалявам — рекох. — Колко време преди злополуката Бил ти каза за телефонното обаждане?

— Последния път, когато разговарях с него — каза Пит. — Беше в петък сутринта, точно преди да отлетя за Ирландия. Звъннах, за да му кажа, че всичко е готово за участието на Адмирал в гонката на следващия ден в Мейдънхед.

Тръгнахме към помещението за претегляне. Подчинен на внезапен импулс, попитах:

— Пит, използвал ли си някога таксите от Брайтън? — Той живееше и тренираше в Долен Съсекс.

— Немного често — отвърна. — Защо?

— Има двама-трима таксиметрови шофьори, с които бих искал да разменя няколко думи — казах, като не добавих, че ми се щеше тази размяна да стане в подходящо време и на пуста задна уличка.

— Има няколко фирми за таксите в Брайтън, доколкото знам — каза ми той. — Ако искаш да откриеш определен човек, защо не опиташ на гарата? Обикновено взимам такситата оттам. Те се редят в очакване на влаковете от Лондон.

Вниманието му грабна ирландски кон, който се отправяше към заграденото място, определено за състезателите преди гонките. Започваше първото състезание.

— Това е Конимара или аз съм холандец — каза Пит завистливо. — Свързах се с един от моите агенти и се опитах да го купя миналия август, но искаха осем хиляди лири за него. Държали го в някаква полусрутена колиба зад един свинарник, така че моят агент не поискал да плати цената. А я го погледни сега. Спечели вече гонката за млади коне в Лепърдстоун с цели двацет дължини и въобще не му мигна окото. Най-доброто младо животно, което ще видим тази година.

Умът на Пит отново се бе завърнал към обичайните теми и ние поговорихме за ирландското дерби, докато отивахме към кантара.

Видях Клем, който както винаги бе много зает. Двамата с него проверихме наред ли са такъмите ми и уточнихме какво трябваше да е теглото ми, за да яздя Пелиндръм.

Кейт ми бе казала, че няма да идва в Челтнъм, така че се заех със следващото най-добро нещо: новини за нея.

Шкафчето на Дейн и неговата част от пейката бяха в една от двете стаи за преобличане и той седеше точно до бумтящата печка — сигурен знак за израстването му в света на жокеите. По неписано правило шампионите получаваха най-добрите места. Начинаещите зъзнаха близо до вратите, където ставаше силно течение.

Вече бе нагласил ризата и долните си дълги гащи и сега намъкваше найлоновите си чорапи. Имаше дупка във всеки един от тях и големите му пети смешно се подаваха. Имаше издължени ходила и тесни и нежни, но здрави ръце.

— Много хубаво е, че се смееш — каза Дейн, като дърпаше върховете на чорапите си над коленете. — Очевидно не правят найлонови чорапи 45-и размер...

— Накарай Уолтър да ти намери някакъв друг еластичен чифт — предложих. — Тежък ден, нали?

— Три гонки включително Шампионското бягане с препятствия — каза Дейн. — Пит е домъкнал половината конюшня тук — той се ухили. — Тъкмо исках да намеря време да ти разкажа за стопанството в Пен, но по-добре, след като привършиш. С какво да започна? С чичо Джордж, с леля Деб или...

Прекъсна, за да намъкне копринените си бричове и ботушите за езда. Неговият помощник Уолтър му подаде вълнена фланела в отровно розово и оранжево. Който и да бе избрал тези цветове, въобще не се е интересувал от самочувствието на жокея...

— Или искаш да научиш нещо за Кейт? — завърши Дейн, като намяташе отворотелната си фланела с яке за дъжд.

Съблекалнята постепенно се пълнеше с нови ирландски жокеи, дошли за състезанията, които бяха в повишено настроение и говореха на висок тон. Дейн и аз излязохме и отидохме в претъпканото помещение за претегляне, където поне можеше да си чуем приказката.

— Чичо Джордж — каза той — е бижу. Но няма да ти разказвам за него. Леля Деб за теб и мен е почитаемата госпожа Пен и само за Кейт е леля Деб. Има ледено очарование, което ти подсказва, че би могла да бъде много строга, ако не беше така добре охранена. Още от началото не ме одобри. Смятам, че по същия начин се отнася към всичко, свързано с надбягванията, включително и към Божествения, независимо че е подарък от чичо Джордж за рождения ден на Кейт.

— Давай нататък — притисках го аз, тревожейки се, че няма да стигне до най-интересната част, преди някой друг да му е отвлякъл вниманието.

— А, да. Кейт. Прекрасната, божествена Кейт. Ако говорим точно, името ѝ е Кейт Елъри, а не Пен. Чичо Джордж добавил името Пен с тиренце към нейното, когато я взел при себе си. Твърди, че щяло да бъде по-лесно, ако има същата фамилия като него — спестявала много обяснения. Мисля, че е бил прав — каза Дейн, като напълно осъзнаваше как ме измъчва. Забави се, после се ухили. — А, изпраща ти поздрав с любов.

Почувствах как нещо в мен се стопля. Внезапно Челтнъмското дерби ми се стори не толкова лошо място.

— Благодаря — рекох, като се опитвах да не се усмихвам толкова победоносно и едва успях. Дейн ме погледна преценяващо; но промених темата и го попитах дали е чувал някога Бил Дейвидсън да говори за странни случки.

— Не, никога — отвърна той категорично. Казах му за жицата. Реакцията му беше типична.

— Бедният Бил — каза с гняв той, — бедният стар Бил! Какъв мръсен позор.

— Така че ако дочуеш нещо, което да има и най-малко значение...

— Ще ти съобщя — обеща той.

В този момент Джо Нантуич се блъсна в Дейн, като че ли въобще не беше го видял. Спря, без да се извини, отстъпи крачка назад и пое отново към съблекалнята. Очите му бяха широко отворени и шареха объркано.

— Пиян е — каза Дейн невярващо, — дъхът му мирише на бъчва.

— И той си има проблеми.

— Ще има и още, преди следобедът да е свършил. Само гледай някой от комендантите да не усети този алкохолен взрив.

Джо отново се появи близо до нас и ми заговори без предисловия. Истина беше, че всеки можеше да улови дъха му отдалеко.

— Получих още едно. — Той извади от джоба си лист хартия. Беше мачкан и отново изгладен, така че по листа имаше стотици дребни гънки, но съобщението, надраскано с химикалка, се четеше съвсем ясно.

БОЛИНБРОК. ТАЗИ СЕДМИЦА — гласеше надписът.

— Кога го получи? — попитах.

— Когато пристигнах, ме чакаше на рафта за писма.

— Тогава много бързо си се подредил — казах.

— Не съм пиян — заяви Джо обидено, — просто ударих две бързи в бара срещу стаята за претегляне.

Дейн и аз едновременно повдигнахме вежди. Барът, за който ставаше дума, нямаше предна стена и всеки можеше да бъде спокойно видян от треньор, собственик или комендант, който би влязъл в помещението с теглилката. Най-сигурният начин за самоубийство за някой жокей беше да „изпие две бързи“ в бара преди първата гонка, но в момента не мислех за невероятния му късмет. Джо изхълца.

— Две бързи двойни предполагам — каза Дейн с усмивка, като взимаше хартията от ръката ми и я четеше. — Какво означава това „Болинброк, тази седмица“? Защо вдигаш толкова много пара?

Джо дръпна листа, смачка го отново и го мушна в джоба си. Като че ли за първи път осъзнаваше факта, че Дейн слушаше разговора.

— Това не е твоя работа — каза грубо.

Изпитах силно желание да му кажа, че не е и моя. Но той се обърна отново към мен с въпроса:

— И какво трябва да направя? — В гласа му се долавяше болезнено самосъжаление.

— Състезаваш ли се днес? — попитах.

— Аз съм в четвъртото и последно. Онези проклети аматьори днес имат две състезания. Малко е тънко да ни оставят само четири гонки, с които да си изкарваме хляба, нали? И защо тези дебелогъзи джентълмени-ездачи не си стоят там, където им е мястото? Това е всичко, което правят добре — допълни той с известна доза благосклонност.

Настъпи кратко мълчание. Дейн се засмя. Джо въпреки всичко не беше толкова пиян, за да не разбере, че язди любимия си кон не пред този, пред когото трябва.

— Разбира се, Алън, нямах предвид лично теб...

— Ако още искаш моя съвет с оглед мнението ти за аматьорите жокеи — казах му, като още се правех на сериозен, — би трябвало да изпиеш бързо три чаши силно черно кафе и да не се мяркаш наоколо колкото се може по-дълго време.

— Имах предвид какво да правя с тази бележка? — Джо имаше по-дебела кожа от гюрука на кабриолет.

— Въобще не й обръщай внимание — казах. — Мисля, че онзи, който я е писал, си прави шегички с теб. Може би знае, че обичаш да потапяш мъката си в уиски, и разчита да се ликвидираш сам, като не го принуждаваш да прави нищо друго, освен да ти праща заплашителни писъмца. Чисто, безкръвно и ефикасно отмъщение.

Нацупената физиономия на бебешкото лице на Джо бавно се смени с решителността на муле, което бе с една степен по-малко отблъскващо.

— Никой няма да ми направи нищо — каза той с агресивност, която предполагах, че ще намалее заедно с количеството на алкохола в кръвта му.

После се измъкна от стаята за претегляне вероятно в търсене на черно кафе. Дейн се канеше да ме запита за какво става дума, но бе шляпнат силно по гърба от Сенди Мейсън, който гледаше с отвращение след Джо.

— Какво му става на този малък глупак? — попита той, без да очаква отговор. — Виж, Дейн, светни ме, моля те, за оня кон на Грегъри, който ще яздя. Никога не съм го виждал преди, доколкото знам. Изглежда, собственикът харесва червената ми коса или нещо

такова. — Заразителният смях на Сенди накара няколко души наблизко да се обърнат и също да се усмихнат.

— Дадено — каза Дейн. Те се впуснаха в технически обяснения и аз ги оставих. Но Дейн ме хвана за ръката.

— Дали ще е добре — каза той — да разказвам на хората... на Сенди например, за жицата?

— Защо не. Може пък случайно да разбереш нещо от някого, за когото въобще не съм се сетил. Но внимавай. — Мина ми през ума да му кажа за предупреждението в конския фургон, но историята беше дълга и се задоволих да добавя: — Не забравяй, че можеш да засегнеш хора, способни да убиват, дори и погрешка.

— Да, прав си — изглеждаше стреснат, — ще внимавам.

— За какво говорите толкова тържествено вие двамата? Някой да не е свалил онази прелъстителна брюнетка, по която си падате толкова? — каза Сенди.

— Става дума за Бил Дейвидсън — каза Дейн, без да обръща внимание на закачките.

— Какво за него?

— Падането, което го уби, е причинено от някаква жица, препречена над препятствието, Алън я е видял.

— Алън я е видял — повтори Сенди. Изглеждаше ужасен. После, разбрал цялото значение на думите, допълни: — Но това е убийство.

Изтъкнах причините, поради които смятах, че не са възнамерявали да го убият. Очите на Сенди ме гледаха, без да мигнат, докато не свърших.

— Мисля, че си прав — каза той. — Какво смятате да правите по този въпрос?

— Той се опитва да разбере кой стои зад всичко това — каза Дейн. — Мислехме си дали би могъл да ни помогнеш. Дали си чул нещо, което би могло да обясни стореното? Хората споделят разни неща, нали знаеш.

Сенди прокара здравите си загорели ръце през къдравата си червеникава коса и потърка тила си. Този мозъчен масаж обаче не доведе до велики мисли.

— Да, но обикновено повечето ми говорят за приятелките си, за залозите или нещо подобно. Но не и за майор Дейвидсън. Всъщност не бяхме големи приятели, защото той мислеше, че съм забавил един от

конете на негов приятел. Ами — каза Сенди с подкупваща усмивка — може и да съм го сторил. Както и да е, преди няколко месеца се сдърпахме.

— Разбери дали приятелите ти букмейкъри са чули някакви слухове — каза Дейн. — Обикновено те долепят уши до земята.

— О'кей — отвърна Сенди, — ще разпространя новината и ще видя какво ще стане. Хайде сега да продължим, нямам много време до първата гонка и бих искал да знам как ще се държи този проклет кон. — Дейн се поколеба и Сенди допълни: — Хайде, не бъди егоист и не се отмятай. Обикновено Грегъри ме моли да яздя за него само когато конят е толкова смрадлив, че той не се осмелява да помоли някой почувствителен мъж.

— Това е кобила — каза Дейн, — имаща зверския навик да галопира към основата на преградите като че ли не съществуват. Обикновено завършва в открития ров.

— Добре, благодаря — каза Сенди, без да е възторжен от новината. — Ще й оцавя кожата и скоро ще промени държанието си.

Той закрачи към съблекалнята.

Дейн погледна след него.

— Още не се е пръкнал конят, който би уплашил този нехранимайко Сенди — каза той с възхищение.

— Нервите му са железни — съгласих се, — но защо Пит мъкне подобно животно на всички места?

— Собственикът мечтае да има бегач в Челтнъм. Знаеш как е. Снобски ценности и така нататък — каза той пренебрежително.

Постепенно бяхме избутани от тълпата тренъори и собственици. Излязохме навън. Двама журналисти, специализирани в конните надбягвания, веднага обсадиха Дейн, за да го разпитват за мнението му за ездата на „Златната купа“ след два дни.

Следобедът напредваше. Състезанията започнаха. Беше хубав слънчев ден. Празничното настроение на тълпата вибрираше почти като електрически заряд във въздуха.

Сенди прекара кобилата над първия открит ров, но изчезна в следващия. Измъкна се широко усмихнат, като сипеше проклетия.

Джо се появи отново след втората гонка и изглеждаше по-малко пиян, но по-уплашен. Отървах се от него най-безцеремонно.

Дейн яздеше като демон и спечели Шампионското състезание с препятствия със съвсем малка преднина. Пит, потупвайки коня, сподели със собственика му поздравленията на високопоставената тълпа, събрала се около мястото за разседлаване. Беше толкова очарован, че трудно намираше думи. Едър мъж със зачервено лице, той носеше шапката си килната назад и се опитваше да се държи така, като че ли подобни неща се случваха с него едва ли не всеки ден, но всъщност това бе най-важният победител, трениран от него досега.

По-късно, застанал в парадния кръг преди любителските гонки, той бе все така развълнуван и разправяше обичайната си шега за Пелиндръм, че това е дума, която се чете еднакво и напред и назад. И когато последвах съвета му и се залепих като сянка за ирландеца, докато той се опитваше да се изплъзне от групата, и препускайки само една дължина зад него през цялото време, го задминах със задоволителен спринт на петнайсет метра пред финиша, Пит каза, че денят му е пълен успех.

Искаше ми се да го прегърна, толкова бях възбуден. Въпреки че бях печелил няколко състезания в Родезия и около трийсет гонки, откакто бях в Англия, това беше първата ми победа в Челтнъм. Чувствах се толкова замаян, като че ли вече бях изпил шампанското, което чакаше да бъде отворено в съблекалнята и да се налее в обичайната тържествена купа, от която се пиеше в деня на Шампионското състезание с препятствия. Пелиндръм беше в очите ми най-красивият, най-интелигентният и най-чудесният кон в света. Все още витаех в облаците, докато се преобличах във всекидневните си дрехи. Излязох навън. Мрачното настроение, с което бях дошъл, ми изглеждаше някъде хиляди години назад. Бях толкова щастлив, че се чувствах способен да се премятам през глава като децата. Толкова пълно, трудно поддаващо се на описание задоволство те навестява сравнително рядко и едновременно с това, неочаквано и за мен, дощя ми се и баща ми да беше присъствал.

Проблемът с Бил се бе смалил в далечината и само защото по-рано бях планирал да свърша това, се насочих с въздушна стъпка към паркинга за конски фургони.

Беше препълнен. В този ден бягаха около двайсет коне във всяка гонка и почти всеки фургон за коне беше ангажиран в пренасянето им.

Крачех покрай редиците, като си подсвирквах весело и гледах към регистрационните номера с половин око и с още по-малко внимание.

И тогава го видях.

АРХ 708.

Щастието ми се пукна като балон от дъвка.

Нямаше съмнение, че това беше същият конски фургон. Обикновен модел от типа „Дженингс“ с дървен обков. Доста стар, с вехт и излющен лак. Върху вратите или корпуса нямаше изписано името на собственика или тренъора.

Фургонът беше празен, с изключение на една кофа, торба овес и попона, обикновените неща, нужни при пътуване на състезателни коне. Подът беше обсипан със слама, макар че преди три дни беше съвсем чист.

Покривалото, помислих си, би могло да ми даде ключ към въпроса откъде идваше фургонът. Повечето тренъори и някои от собствениците бродираха инициалите си или зашиваха парченца плат с печатни букви в края на конските покривала. Ако имаше инициали, щеше да бъде лесно.

Повдигнах грубата материя. На цвят беше бледосива и бежова, обточена с тъмнокафява материя. Открих инициалите и се вкамених. Бродирани върху тъмнокафявата коприна, ясно се виждаха буквите А. И.

Това бе моето наметало.

Пит, при когото влетях, изглежда, нямаше настроение да отговаря на въпроси, изискващи повече мислене. Стоеше облеган на входа на помещението за претегляне с чаша шампанско в ръка и с пура в другата, заобиколен от приятели, изглеждащи по същия начин. От порозовелите им бузи разбрах, че честването е започнало преди доста време.

Дейн ми бутна чаша в ръката.

— Къде се губиш? Добре се справи с Пелиндръм. Пийни малко. Плаща собственикът. Господ да го благослови. — Очите му светеха с онази фантастична, неземна възбуда, която допреди малко сам изпитвах. Тя започна да се връща бавно и в сърцето ми. Въпреки всичко беше велик ден. Загадките можеха да почакаат.

Отпих глътка шампанско и казах:

— И ти се справи отлично, стари разбойнико. Готови сме за „Златната купа“.

— Де този късмет! — рече Дейн. — Сега не мога да уцеля десетката.

Въпреки всичко разбрах от смеещото му се лице, че това въобще не го интересува. Изпразнихме чашите си.

— Ще ида за друга бутилка — каза той и се изгуби сред шумната, претъпкана съблекалня.

Огледах се и зърнах Джо Нантуич, притиснат в един ъгъл от огромния господин Тюдор, който му говореше нещо. Лицето му бе притъмняло. Джо, все още облечен в цветовете на гонката, слушаше с нещастен вид.

Дейн се върна с току-що отворена бутилка, от която преливаше пяна, и напълни чашите ни. Проследи погледа ми.

— Не знам дали Джо беше трезвен или не, но не оплеска ли нещата при последната гонка? — попита той.

— Не съм го гледал.

— Сигурно си изпуснал нещо, братко. Не положи никакви усилия. В далечния край на пистата конят му спираше на всяко препятствие, макар че беше един от най-добрите. И сега, както виждаш — той посочи с бутилката, — мисля, че Джо сърба попарата, която сам е надробил.

— Мъжът притежава Болинброк — казах аз.

— Така е. Същите цветове. Какъв глупак е Джо. Собственици с пет или шест прилични коне вече не растат по дърветата.

Клифърд Тюдор беше почти привършил. Обърна се встрани и можахме да чуем края на забележките му:

— ...и мислиш, че можеш да ме правиш на глупак и после да изчезнеш. Комендантите могат да ви отправят общо предупреждение, доколкото знам.

Той мина край нас, като ми кимна за поздрав, което ме изненада, и продължи.

Джо се облегна на стената, сякаш търсеше опора. Изглеждаше като болен. Направи няколко несигурни крачки към нас и заговори, без да се съобразява, че комендантите и членовете на Националния ловен комитет можеха лесно да го чуят.

— Тази сутрин ми се обадиха по телефона. Както винаги същият глас. Каза „Не печели шестата гонка“ и затвори, преди да успее да кажа нещо. И после онази бележка „Болинброк, тази седмица...“. Не я разбрах... не спечелих гонката и сега мръсният му баровец казва, че ще си намери друг жокей... а комендантите започват разследване на ездата ми... и просто ми става зле.

— Пийни малко шампанско — каза Дейн окуражаващо.

— Не бъди толкова глупаво състрадателен — каза Джо и се отпрати към съблекалнята.

— Какво става, по дяволите? — каза Дейн.

— Не знам — отвърнах озадачен и много по-заинтересуван от бедите на Джо, отколкото бях преди. Телефонното обаждане не съвпаднаше с бележките, помислих си. Едното касаше бизнеса както обикновено, другото заплашваше с отмящение.

— Чудя се дали Джо ни казва истината? — подхвърлих.

— Много вероятно е да крие нещо — каза Дейн, като престана да се интересува от въпроса.

Дойде един от комендантите и ни напомни, че дори след Шампионата по състезания с препятствия пиенето в стаята за претегляне не е желателно и ако сме обичали, да се преместим в съблекалнята. Дейн се подчини, но аз бях свършил чашата си и излязох навън.

Пит, все още ограден от купчина приятели, беше решил, че е време да се прибира у дома. Приятелите не се съгласяваха. Баровете около хиподрома все още са отворени, казваха те.

Насочих се право към Пит и той ме използва като извинение да се измъкне.

— Уха, какъв ден! — възкликна той, като попи челото си с бяла носна кърпичка и хвърли угарката от пурата си.

— Чудесен ден — съгласих се, като го погледнах внимателно.

— Може да махнеш тревожния вид от лицето си, Алън, момчето ми. Трезвен съм като съдия и сам ще шофирам до къщи.

— Добре. В такъв случай нали няма да ти е трудно да ми отговориш на един малък въпрос?

— Давай.

— С кой конски фургон бе докаран Пелиндръм в Челтнъм?

— А? Наех един. Имам пет бегача днес. Бегачът, кобилата и черният скопен кон пристигнаха с моя фургон. Трябваше да наема един за Пелиндръм, а с първия пътуваше онзи младият, който днес язди Дейн.

— Откъде го нае?

— Защо питаш? — рече Пит. — Знам, че е малко стар и по пътя е пукнал гума, както ти казах, но нищо лошо не е причинил на коня. Не би могъл да му стори нищо, защото иначе нямаше да може да спечели гонката.

— Не, няма нищо общо с това — казах. — Просто исках да зная откъде идва фургонът.

— Не си струва да се купува, ако това имаш предвид. Много е стар.

— Пит, не искам да го купувам. Само ми кажи откъде го нае.

— От фирмата, откъдето обикновено наемам фургони — „Литълпетс ъф Стейнинг“. — Той се намръщи. — Чакай секунда. Отначало ми казаха, че всичките им фургони са наети вече; после добавиха, че могат да ми осигурят конски фургон, ако нямам нищо против, че е стар.

— Кой го докара тук? — попитах.

— Ами един от техните редовни шофьори. Малко ругаеше, че са го накарали да кара такъв стар кокошарник. Каза, че фирмата е закупила от аукцион в Челтнъм два хубави конски фургона преди седмица, и не скри лошото мнение за шефовете си.

— Познаваш ли го добре?

— Добре е силно казано. Често шофира наетите фургони, това е всичко. И винаги е недоволен от нещо. Защо толкова се интересува?

— Може да има нещо общо със смъртта на Бил — казах, — но не съм сигурен какво. Можеш ли да разбереш откъде наистина идва фургонът? Да питаш фирмата за наемане? И не споменавай за мен, ако обичаш.

— Важно ли е? — попита Пит.

— Да.

— Тогава ще им звънна утре сутринта — отвърна той.

Веднага след като ме срещна на следния ден, Пит рече:

— Питам за конския фургон. Принадлежал на някаква ферма близо до Стейнинг. Взех адреса и името. — Бръкна с два пръста в горния си джоб на сакото, извади малко парче хартия и ми го подаде. — Фермерът го използва да вози наоколо ловните си коне и детското си шоу със скакачите през лятото. Понякога позволява на фирмата да наема фургона, ако в момента няма нужда от него. Това ли те интересуваше?

— Да, благодаря ти много. — Сложих листчето в портфейла си.

До края на състезанията повторих историята с жицата поне още десетина пъти с надеждата, че някой би могъл да знае защо е била сложена там. Историята бързо се пръсна между присъстващите на състезанията.

Разказах я и на Лю Панейки, елегантният букмейкър, който обикновено приемаше залозите ми. Обеща да „преслуша момчетата“ и да ми каже, ако разбере нещо.

Разказах случката и на Калвин Боун, професионален комарджия, чийто нюх за мръсни дела не бе по-слаб от този на хрътките.

Споделих я и с един дребен човечец, който си изкарваше хляба, като продаваше информация на всеки, който би могъл да плати за нея.

Разказах я и на продавача на вестници, който дръпна мустака си и пропусна един купувач.

Разказах я и на един журналист по конните надбягвания, способен да помирише допинг скандал на километри разстояние.

Съобщих я и на един армейски приятел на Бил; казах и на Клем в стаята за претегляне; споделих я и с главния коняр на Пит Грегъри.

От всички тези приказки, пуснати по вятъра, не успях да науча нищо. А тепърва, предполагам, трябваше да усетя приближаващата се буря.

Осма глава

В неделя сутринта, докато си седях със Сила, децата и Джоан около кръглата кухненска маса и се наслаждавах на обилната домашна закуска, телефонът иззвъня.

Сила вдигна слушалката, но се върна с думите:

— Алън, за теб е. Не си каза името.

Отидох във всекидневната и вдигнах слушалката. През прозорците блестеше мартенското слънце и хвърляше отблясъци върху купа с червени и жълти шарки, поставена на телефонната масичка.

— Алън Йорк слуша — произнесох в слушалката.

— Господин Йорк, предупредих ви преди седмица. Решили сте да пренебрегнете предупреждението.

Косите ми настръхнаха. Засърбя ме главата. Гласът беше тъп и съскащ, почти шепнещ, нито груб, нито настоятелен, по-скоро като при обикновен разговор.

Не отговорих.

— Господин Йорк? Още ли сте на телефона? — попита гласът.

— Да.

— Господин Йорк, не обичам насилието. То по-скоро ме отвращава. Не е в характера ми да признавам това, господин Йорк. Но понякога, това според мен е вярно, насилието е единственото средство, с което се постигат резултати. Разбирате ли ме, господин Йорк?

— Да — казах аз.

— Ако обичах насилието, господин Йорк, миналата седмица щях да ви отправя далеч по-грубо предупреждение. Давам ви още една възможност да разберете колко не искам да ви причиня зло. Само си гледайте работата и спрете да задавате глупави въпроси. Това е всичко. Спрете с въпросите и нищо няма да ви се случи. — Настъпи мълчание, после тихият глас продължи леко заплашително: — Разбира се, ако реша, че насилието е абсолютно необходимо, винаги ще намеря някой да го приложи. Няма да има нужда лично да наблюдавам. По този начин няма да е толкова болезнено за мен. Надявам се, че ме разбирате, господин Йорк?

— Да — казах отново. Помислих за Сони, за гадната му усмивка и ножа му.

— Добре, това е всичко. Надявам се, че този път ще бъдете разумен. Приятен ден, господин Йорк. — Апаратът изщрака и връзката прекъсна.

Натиснах вилката и позвъних в централата. Когато ми отговориха, помолих госпожицата да ми каже, ако е възможно, откъде беше позвъняването.

— Един момент, моля — каза тя. Страдаше от възпалени сливици. Отново чух гласа ѝ: — Обаждането е минало през Лондон, но

по-нататък не мога да го проследя. Съжалявам много.

— Няма значение. Благодаря ви — казах.

— Удоволствието е мое — отвърнаха сливиците.

Поставих слушалката на мястото ѝ и се върнах към масата.

— Кой беше? — попита Хенри, като си мажеше дебело мармалад върху препечената филийка.

— Един човек търсеше куче — отвърнах.

— Или с други думи — каза Поли, — ако не задаваш много въпроси, няма да те лъжат много.

Хенри ѝ се оплези и отхапа голям залък от филийката си. Мармаладът потече в края на устата му. Той го облиза лакомо.

— Хенри винаги иска да знае кой звъни — обади се Уилям.

— Да, скъпи — каза Сила разсеяно, като чистеше яйце от пуловера му, — бих искала да се навеждаш над чинията си, когато ядеш, Уилям. — Тя целуна върха на русата му глава.

Подадох чашата си на Джоан за още кафе.

— Ще ни заведеш ли на чай в Челтнъм, Алан? — каза Хенри. — Може ли да си поръчаме от онези страхотни неща с крем като миналия път и сладоледи и сода със сламка и малко фъстъци за из път до вкъщи?

— О, да — каза Уилям с възторг.

— Бих се радвал — казах, — но не мога днес. Може би ще го направим другата седмица. — Беше дошло време за моето гостуване в дома на Кейт. Щях да остана там две нощи и мислех да се явя в офиса чак в понеделник.

Като видях разочарованите личица на децата, обясних:

— Днес трябва да се срещна с един приятел. Няма да се върна до понеделник вечерта.

— Колко досадно — каза Хенри.

Лотосът гълташе километрите между Котсуолдс и Съсекс и мъркаше тихо като доволна котка. За петдесет и три минути преминах осемдесет и петте километра от Сайрънсестър до Нюбъри не само защото много бързах, а просто заради удоволствието да карам колата със скоростта, за която бе направена. Освен това пътувах към Кейт. По всяка вероятност.

Забавих се от Нюбъри до Кроул, поех направо по Бейзинсток роуд, минах американската военновъздушна база в Грийнъм Комън и от криволичещото село Кингсклиър запраших с плавен галоп от над сто километра в час.

Кейт живееше на седем километра от Бърджес Хил в Съсекс.

Пристигнах в Бърджес Хил в един и двайсет, намерих пътя до гарата и паркирах на един ъгъл, скрит от голямо стрелбище. Не исках да се размотавам в Брайтън с кола: веднъж вече този „Лотос“ ме бе вкарал в капан и сега се колебаех да си показвам носа там, където можех да бъда лесно засечен от таксита, карани от Пийки, Сони, Бърг или останалите.

Пътуването ми отне шестнайсет минути. Във влака се запитах най-малко за стотен път, защо бях решил да се навирам в гнездото на осите и кого бях разтревожил, като разгласих, че не само зная за металната жица, но и възнамерявам да открия кой я е поставил? Сещах се само за два възможни отговора и единият не ми харесваше особено много.

Спомням си как казах на Клифърд Тюдор на път от Плъмптън към Брайтън, че смъртта на Бил повдига много въпроси; все едно да му бях казал направо, че съм наясно, че не става дума за злополука и смятам да направя нещо в тази насока.

Същото разясних и на Кейт. На Кейт. На Кейт. На Кейт. Колелата на влака подеха припева, надсмивайки ми се.

Е, не съм я карал да се кълне, че ще пази това в тайна, пък и не виждах необходимост. Тя би могла да разкаже на цяла Англия какво е разбрала. Но едва ли бе имала много време. В Лондон тя си тръгна някъде след полунощ, а конският фургон ме очакваше седемнайсет часа по-късно.

Влакът забави и навлезе в гарата на Брайтън. Слязох на перона и се насочих към главната врата с група пътници, но се забавих, докато минавах през чакалнята и през площада пред гарата. Там имаше около дванайсет таксита, паркирани до тротоара, шофьорите стояха до тях, като наблюдаваха пътниците, които излизаха от сградата. Разгледах ги внимателно, човек след човек.

Всичките ми бяха непознати. Никой от тях не бе идвал в Плъмптън.

Все още не бях съвсем обезкуражен — заставах на един ъгъл с добър изглед към пристигащите таксита и се настаних да чакам, като решително не обръщах внимание на студения полъх, който вледеняваше врата ми. Такситата идваха и заминаваха като работливи пчелички, довеждащи и отвеждащи пътници. Влаковете от Лондон ги привличаха като мед.

Постепенно картината се смени. Тук имаше четири различни групи таксита. Едната беше с широка зелена линия, минаваща долу по калниците, а на вратите беше написана фирмата „Зеленият оркестър“. Втората имаше жълти щитове на вратите, а върху ярката боя бяха нанесени малки черни букви. Колите от третата група бяха целите боядисани в кобалтовосиньо. В четвъртата поставих неопределените таксиметрови коли, които не принадлежаха на останалите три фирми.

Изчаках близо два часа, като постепенно се смръзвах и привличах все повече любопитни погледи на персонала от гарата. Погледнах часовника си. Последният влак, който можех да хвана, за да пристигна у Кейт в уреченото време, заминаваше след шест минути. Започнах да се протягам и да разтривам замръзналия си врат, готвейки се да си тръгна, и тогава търпението ми бе възнаградено.

Отново започнаха да се струпват празни таксита и да правят опашка, което означаваше, че идва нов влак от Лондон. Шофьорите излизаха от колите и се събираха на групички, като си приказваха. Пристигнаха три прашни черни таксита, образували малък керван, и се наредиха на края на опашката. На вратите им имаше замърсени жълти щитове. Шофьорите им излязоха навън.

Единият от тях бе учтивият мъж, шофирал преди няколко дни конския фургон. Изглеждаше внимателен, солиден гражданин. Средна възраст, незабележителен, спокоен. Другите не познавах.

Оставаха ми три минути. Черните букви бяха мизерно дребни върху жълтите щитове. Не можех да се приближа, за да прочета какво точно пишеше там, без възпитаният шофьор да ме разпознае, а и нямах време да чакам, докато си тръгне. Отправих се бързо към билетното гише, като нетърпеливо потрепвах, докато една жена спореше за петдесетпроцентно намаление на билета за сина ѝ. Зададох един прост въпрос.

— Как се казват такситата с жълти табели на вратите? — Младият човек на гишето ме погледна с безразличие.

— „Марконикарс“, сър. Те са с радиостанции.
Благодарих и спринтирах към перона.

Кейт живееше в една превъзходно планирана къща в стил „Кралица Ана“, която поколенията викторианци, настроени разрушително, по чудо бяха опазили. Благородната симетрия, жълтеникавата, покрита с чакъл алея, спретнатите ливади, вече окосени в ранната пролет, изгледът на солидно спокойствие и ведрост — всичко подсказваше обществена и финансова сигурност, съществуваща толкова отдавна, че вече можеше да се определи като даденост.

Отвътре къщата беше очарователна, имаше само оскъдна мебелировка, защото, макар и богати, обитателите не виждаха необходимост да бъдат показни или екстравагантни.

Кейт ме посрещна на вратата, хвана ме за ръка и ме поведе през хола.

— Леля Деб те чака, за да ти предложи чай — каза тя. — За леля Деб чайт е нещо като ритуал. Ще спечелиш благоговението ѝ, ако си точен. Ще видиш, че тя е съвсем в стил „Едуард“. По разни причини времето е минало покрай нея.

Звучеше тревожно и извиняващо се, което ми говореше, че обича леля си и е готова да я защити, като същевременно се надява да бъде по-отстъпчив. Стиснах ръката ѝ, като казах:

— Не се безпокой.

Кейт отвори една от двукрилите бели врати и влязохме във всекидневната. Беше приятна стая с дървена ламперия, боядисана в бяло. На земята имаше голям килим в тъмносиньо, персийски пътеки от високо качество и завеси с щамповани цветя. На канапето, поставено подходящо до запалената камина, седеше около седемдесетгодишна жена. До нея върху ниска кръгла маса имаше сребърен поднос, чаши и чинийки в стил „Краун дерби“ и сребърен чайник стил „Крал Джордж“ с каничка сметана. Тъмнокафяв дакел спеше в краката ѝ.

Кейт мина през стаята и каза с известна официалност:

— Лельо Деб, мога ли да ти представя Алън Йорк?

Леля Деб ми протегна ръка с дланта надолу. Разтърсих я, като почувствах, че в по-младите ѝ години сигурна е била целувана.

— Очарована съм да ви видя, господин Йорк — каза леля Деб. Разбрах какво точно имаше предвид Дейн, като говореше за леденото ѝ, добре изработено поведение. В гласа ѝ нямаше нито топлота, нито истинска приветливост. За годините си, или точно заради тях, изглеждаше извънредно добре. Прави вежди, идеален нос, ясно очертана уста. Сива коса, подстригана и оформена от първокласен стилист. Тънко, твърдо тяло, изправено, елегантни крака, кръстосани при глезените. Фина блуза под всекидневен костюм от вълнен плат, обувки от мека кожа, ръчно изработени. Имаше всичко. Всичко с изключение на вътрешния огън, който на тази възраст щеше да прави Кейт шест пъти по-ценна от леля Деб.

Наля ми чай и Кейт ми го подаде. Имаше сандвичи с гъши дроб и домашно направен кекс „Мадейра“. Обикновено избягвах по възможност следобедния чай, но днес заради отклонението до Брайтън бях пропуснал обяда и се чувствах много гладен. Пих и ядох, а леля Деб приказваше.

— Кейт ми каза, че сте жокей, господин Йорк. — Произнесе го така, като че ли този факт вдъхваше подозрение като криминално досие. — Разбира се, сигурна съм, че много се забавлявате, но когато бях момиче, това не беше подходяща професия при запознанствата. Но това е домът на Кейт и тя може да кани който ѝ харесва, както добре знае.

— Сигурно — казах внимателно, — но Обри Хастингс и Джофри Бенет също са били жокеи и са били приемани добре в обществото навремето, когато вие сте били... хм... по-млада?

Тя повдигна една вежда изненадано.

— Но те бяха джентълмени — каза възрастната жена.

Погледнах към Кейт. Беше си сложила опакото на ръката върху устата си, но очите ѝ се смееха.

— Да — казах на леля Деб със сериозно лице, — разбира се, че това е по-различно.

— Значи бихте могли да разберете — продължи тя, като ме гледаше вече не толкова студено, — че не одобрявам новия интерес на племенницата ми. Едно е да притежаваш състезателни коне, но съвсем друго да завързваш лични познанства с жокеи, които наемат, за да

яздят чужди коне. Много обичам племенницата си. Не бих искала да направи неподходяща... връзка. Може би е все още много млада и води доста затворен живот, за да разбере кое е приемливо и кое не. Но сигурна съм, вие разбирате, господин Йорк?

— Лельо Деб! — каза Кейт, изчервена мъчително. Очевидно беше по-лошо, отколкото тя бе очаквала.

— Разбирам ви много добре, госпожо Пен — казах възпитано.

— Добре — отвърна ми тя, — в такъв случай надявам се, че ще прекарате приятно с нас. Мога ли да ви наляя още малко чай?

Като ме постави на място и получи, както предполагаше, моята признателност, тя се подготви да бъде благоразположена домакиня.

Имаше спокойната властност на хората, чиито желания са били закон още от люлката. Започна приятен разговор за времето и градината си и как слънцето е накарало жълтите нарциси да поникнат.

После вратата се отвори и влезе един мъж. Изправих се на крака.

— Чичо Джордж — каза Кейт, — това е Алън Йорк.

Изглеждаше десет години по-млад от съпругата си. Имаше гъста, добре поддържана сива коса и розов тен на лицето, като човек току-що излязъл от банята. Ръкувахме се — дланта му беше мека и същевременно влажна.

Леля Деб каза без следа от неодобрение:

— Джордж, господин Йорк е един от приятелите жокеи на Кейт.

— Да — кимна той, — Кейт ми каза, че пристигате. Радвам се да ви видя.

Гледаше леля Деб, докато тя му наливаше чай, пое чашата и се усмихна със забележителна топлота.

Беше доста пълен за ръста си, но не беше дебел, с увиснал корем. Беше просто едър, като че ли бе подплатен и в крайна сметка изглеждаше весело закръглен. Притежаваше добродушното изражение, често срещано у пълните хора, известна мека, почти глупава отпуснатост на лицевите мускули. А същевременно ме гледаше преценяващо над ръба на чашата, с остри и неусмихващи се очи, потънали в тлъстина. Напомни ми за много бизнесмени, които бях срещал в работата си — потупващите се по гърба „ела-да-играем-гольф“ мъже, способни с едната ръка да пият шампанско „Круг“ реколта 1949 и да хапват хайвер, а с другата да преглеждат и подписват важни договори.

Остави чашата до себе си, усмихна се и изражението му се промени.

— Много ми е любопитно да ви видя, господин Йорк — каза той, като сядаше и ми направи знак да сторя същото. Разглеждаше ме много внимателно, сантиметър по сантиметър, докато ме разпитваше какво ми е мнението за Божествения. Обсъждахме възможностите на коня заедно с Кейт, което означаваше, че аз говорех повече, тъй като Кейт знаеше малко неща, а общите познания на чичо Джордж за състезанията бяха замръзнали от деня, в който Обедно слънце бе спечелил дербито през 1937.

— Запомнил го е заради „Лудите кучета и англичаните“? — каза Кейт. — През цялото време отрича, но не мисля, че знае името на някой друг кон.

— О, разбира се, че знам — протестира чичо Джордж. — Буцефал, Пегас и Черната Беси.

— Тогава защо подарихте състезателен кон на племенницата си? — засмях се аз.

Чичо Джордж отвори уста, но я затвори. Премигна и накрая рече:

— Мислех си, че би трябвало да се среща с повече хора. Тук с нас няма младежка компания и смятам, че обкръжението ѝ е доста затворено.

Леля Деб, която скучаеше мълчаливо заради конската тематика, отново взе участие в разговора.

— Глупости — каза рязко, — тя е възпитана и отгледана като мен, както се полагаше. В наши дни на момите им се дава много свобода и в резултат на това се увеличат и обвързват с преследвачи на богатства или със случайно срещнати хора без добър произход. Девойките се нуждаят от строгост и напътствия, ако трябва да се държат като дами и да стигнат до подходящи, равностойни бракове.

В крайна сметка ми оказа милостта да избягва да ме гледа в очите, докато говореше. Вместо това се наведе и потупа спящия дакел.

Чичо Джордж смени темата с почти доловима въздишка и ме попита къде съм живял.

— Южна Родезия — казах.

— Така ли? — рече леля Деб. — Колко интересно. Вашите родители смятат ли да останат там постоянно? — Това беше внимателен опит за социална ориентация.

— И двамата са родени там — отвърнах.

— А ще дойдат ли да ви посетят в Англия? — попита чичо Джордж.

— Майка ми почина, когато бях на десет години. Баща ми би могъл да идва от време на време, но е много зает.

— Много зает с какво? — заинтересува се чичо Джордж.

— Той е търговец — казах, използвайки неопределения отговор, който постоянно давах на този въпрос. „Търговец“ беше общо понятие — покриваше от дребната цаца до това, което всъщност той беше: шеф на най-големия търговски концерн във Федерацията. Нито чичо Джордж, нито леля Деб не бяха задоволени от отговора ми, но не добавих нищо. Това щеше да притесни и разгневи леля Деб, ако ги запознаех с реалното си състояние след лекцията ѝ за жоките. Във всеки случай не го сторих заради Дейн — той се бе изправил срещу обществения снобизъм на леля Деб, без да има такава защита, която аз можех да използвам, а определено не се смятах за по-добър и ценен човек от него.

Вместо това изказах възхищението си от подредбата на розите по белите стени, което се хареса на леля Деб, но предизвика сардоничен поглед от страна на чичо Джордж.

— Пазим образите на прадедите си в трапезарията — рече той.

— Ще покажа на Алън — стана Кейт — къде ще спи и така нататък.

— С кола ли дойдохте? — попита чичо Джордж. Кимнах. — Тогавя помоли Кълберстън — обърна се той към Кейт — да постави колата на господин Йорк в гаража. Нали ще го направиш, скъпа моя?

— Да, чичо Джордж — каза Кейт, като му се усмихна.

Докато отново минавахме през хола, за да си взема куфара от колата, Кейт каза:

— Името на шофьора на чичо Джордж всъщност не е Кълберстън. Казва се Хигинс или нещо такова. Чичо Джордж започна да го нарича Кълберстън, защото играе бридж, и скоро и ние започнахме. Горкият той. Но вече е свикнал. Представяш ли си чичо Джордж да има шофьор — каза Кейт, смеейки се, — който играе бридж.

— А чичо Джордж играе ли?

— Не, той не харесва картите или каквато и да е игра. Казва, че имало твърде много правила. Заявява, че не обича да зубри правила и не иска да се затруднява да ги помни. Мисля, че бриджът с всичките му конвенции би го накарал да откачи. Леля Деб играе доста прилично, но не се интересува много.

Измъкнах пътната си чанта от колата и влязохме обратно вътре.

— Защо не каза на леля Деб, че си аматьор жокей, че си богат и така нататък? — попита Кейт.

— А ти защо не го направи? — попитах я на свой ред. — Преди да дойда.

— Ами аз... хм... защото... — Бях я хванал неподготвена. Не можеше да съчини приличен отговор, затова го казах вместо нея.

— Заради Дейн, нали?

— Да, заради Дейн. — Очевидно ѝ стана неудобно.

— Това напълно ме задоволява — каза тихо. — И те харесвам заради това.

Целунах я по бузата. Тя се разсмя, дръпна се от мен и затича облекчена нагоре по стълбата.

В неделя след обяда — леля Деб особено странно подчертаваше тази дума — получих разрешение да разходя Кейт с колата.

Сутринта леля Деб беше на черква заедно с Кейт и с мен като допълнение. Храмът беше на почти два километра от къщата и Кълберстън ни заведе дотам с един добре лъснат „Даймлер“. По предложение на леля Деб седнах до него. Тя и Кейт се настаниха отзад.

Докато стояхме на алеята, чакайки леля Деб да излезе от къщи, Кейт ми обясни, че чичо Джордж никога не ходи на черква.

— Прекарва повечето време в кабинета си. Това е малко помещение близо до стаята за закуска — каза ми тя. — Говори с всичките си приятели часове наред по телефона и пише трактат или нещо като монография за индианците. Мисля, че излиза само за ядене и за подобни неща.

— Доста тъпо по отношение на леля ти — казах, като се наслаждавах на мартенското слънце, което очертаваше изящната линия на челюстта ѝ и запалваше червеникави отблясъци в черните ѝ ресници.

— О, веднъж седмично я води до града. Там тя си прави прическа, а той преглежда разни неща в библиотеката на Британския музей. После си правят приятен обяд в „Риц“ или в друго подобно място, посещават матине или някоя изложба в следобедните часове. Наистина разнообразна програма — допълни Кейт със закачлива усмивка.

След обяда чичо Джордж ме покани в кабинета си, за да видя това, което наричаше свои „трофеи“. Това беше колекция от предмети, принадлежали на различни примитивни или варварски народи, която, доколкото можах да преценя, би свършила много добра работа на всеки малък музей.

Редици от оръжия заедно с бижута, гърнета и ритуални предмети бяха обозначени и наредени на лавици зад стъклени врати, покриващи три от стените на помещението. Между предметите имаше неща от Централна Африка и Полинезийските острови, от ерата на викингите в Норвегия и от маорите в Нова Зеландия. Интересите на чичо Джордж покриваха цялото земно кълбо.

— Изучавам различните народи подробно — обясни ми той. — След като се пенсионирах, това ме ангажира и го намирам увлекателно. Знаете ли, че на островите Фиджи мъжете имали обичай да охраняват добре жените си, като добитък, и после да ги изяждат?

Очите му светнаха и заподозрях, че част от удоволствието, измъквано от примитивните хора, се криеше в съзерцанието на първобитното им насилие. Може би се нуждаеше от духовна противоотрова срещу онези обеда в „Риц“ и матинетата.

— Кой народ изучавате сега? — попитах. — Кейт ми каза нещо за индианците...

Изглежда му стана приятно, че проявявам такъв интерес към неговото хоби.

— Да. Правя преглед на древните народи на двете Америки и северноамериканските индианци бяха последният предмет на изследването ми. Разделът за тях е там.

Той ме заведе до един ъгъл на просторния кабинет. Сбирките от пера, броеници от мъниста, ножове и стрели изглеждаха почти толкова смешни, както и в онези филми за Дивия запад, но не се съмнявах, че предметите са оригинални. А в центъра на колекцията висеше кичур

черна коса с някакво избеляло парче от материя, висящо под нея, към което бе прикрепен лаконичен надпис „скалп“.

Обърнах се и изненадах чичо Джордж, който ме наблюдаваше с тайно удоволствие. Той отклони погледа си към шкафа.

— О, да — каза. — Скалпът е истински. Той е само на около сто години.

— Интересно — казах с равен глас.

— Загубих около година със северноамериканските индианци, защото там има много различни племена — продължи той. — Но сега вече работя върху Централна Америка. После ще се заема с южноамериканските, с инките и хората от Огнена земя и така нататък. Не съм учен, разбира се, не съм работил на място, но пиша понякога статии за различни издания. В момента съм зает с една серия за индианците в „Удивителен свят“ — седмично издание за младежите. — Тлъстите му бузи се разтресоха, докато се смееше тихо на това, което трябваше да е изключителна шега. После стегна устни. Розовите гънки от плътта му се поуспокоиха и той закрачи към вратата.

Последвах го и спрях пред голямото, инкрустирано и полирано в черно дъбово бюро, поставено пред прозореца. На него извън двата телефона и сребърна мастилница имаше няколко албума с бледосини корици, надписани „Арапахи“, „Чероки“, „Сиукси“, „Навахо“ и „Мохоук“.

Отделно от това имаше и друга папка, надписана „Маи“, и ръката ме засърбя да я разтворя, защото никога досега не бях чувал за подобно племе. Пухкавите пръсти на чичо Джордж твърдо затиснаха корицата на папката и я затвориха отново.

— Току-що почнах да работя върху този народ — каза той с извинителен тон. — Все още няма какво особено да се види.

— Никога не съм чувал за подобно племе.

— Те са централноамерикански индианци, а не северни — каза той с любезен тон. — Били са астрономи и математици, знаете ли. Много цивилизовани. Намирам ги очарователни. Те са открили обработката на каучука и са го правили на топки далеч преди да е бил известен в Европа. Сега изследвам войните им. Опитвам се да разбера какво са правили с военнопленниците си. Някои от техните фрески показват пленници, молещи за милост.

Спря, очите му бяха втренчени в мен, като ме преценяваше.

— Бихте ли искали да ми помогнете при съпоставянето на данните, които вече съм събрал? — попита той.

— Ами... аз... хъм... — започнах.

— Предположих, че няма да искате — тлъстинките на чичо Джордж отново заиграха. — Несъмнено ще предпочетете да разходите Кейт.

Чудех се как леля Деб ще реагира на подобно предложение, това беше истински дар. И така в три часа аз и Кейт се оказахме близо до големия гараж зад къщата, вече изслушали напътствията на леля Деб да не закъсняваме за чая.

— Помниш ли, че преди седмица ти разказвах за това как умря Бил Дейвидсън? — казах аз, докато помагах на Кейт да отвори вратите на гаража.

— Как бих могла да забравя?

— Случайно да си споменавала за това на някого следващата сутрин? Няма особена причина да си го правила... но все пак много бих искал да знам дали все пак не си споделила с някого.

— Не мога да си спомня — смръщи изящното си носле, — но мисля, че не съм. Разбира се, казах на леля Деб и на чичо Джордж на закуска. Не мога да се сетя за някой друг. Не съм мислила, че това е някаква тайна — гласът ѝ се повиши към края на изречението.

— Не е — отвърнах успокояващо, като притварях обратно вратата. — С какво се занимаваше чичо Джордж, преди да се пенсионира и да се заеме с антропологията?

— Пенсиониран? — каза тя. — О, това е само една от шегите му. Той се е пенсионирал, когато е бил около трийсетгодишен, веднага след като е наследил огромен личен доход от баща си. Вече десетилетия наред той и леля Деб обикалят всеки три години света, като събират всички онези отвратителни реликви, които ти е показал в кабинета си. Какво мислиш за тях?

Не можах да прикрия отвращението си и тя се засмя с думите:

— Аз съм на същото мнение, но никога не го оставям да заподозре това. Много е отдаден на заниманията си.

Гаражът се оказа преустроен обор. Имаше достатъчно много място за четирите коли, подредени в един ред. Едната беше големият „Даймлер“, нова бледожълта кола с гюрук, моят „Лотос“ бе след него и след известно празно пространство бе паркиран стар черен кабриолет

осем конски сили — общественият знак за положението им. Всичките, включително и моята, бяха идеално чисти. Кълберстън беше без грешка.

— Използваме старата кола за пазаруване в селото и така нататък — каза ми Кейт. — Тази, кремавата, е моя — прелестна е, нали? Чичо Джордж ми я подари преди година, когато дойдох от Швейцария. Нали е възхитителна? — Тя я потупа с обич.

— Може ли да излезем с твоята вместо с моята, ако нямаш нищо против — предложих. — Ще ми доставиш голямо удоволствие.

Стана ѝ приятно. Тя вдигна гюрука, завърза синя копринена кърпа на главата си и подкара надолу към завоя, а после по пътя към селото.

— Къде да отидем? — попита тя.

— Бих предпочел към Стейнинг — отвърнах.

— Това е странно предпочитание — обади се тя. — Какво ще кажеш за морето?

— Бих искал да се обадя на един фермер в Уошингтън, близо до Стейнинг, за да го разпитам за конския му фургон — казах. И споделих как няколко мъже в един фургон се опитаха насила да изтръгнат от мен обещание да не задавам повече въпроси, свързани със смъртта на Бил.

— Това беше конски фургон, принадлежащ на един фермер в Уошингтън — завърших разказа си. — Искам да го попитам кой е наел фургона му миналата събота.

— Велики боже — каза Кейт. — Каква шегичка.

Тя настъпи педала. Седях отстрани и се наслаждавах на лицето ѝ. Красивият профил, синият шал, развяван от вятъра, една измъкнала се къдрица от косата, играеща върху челото ѝ, топлата червенина на добре очертаните устни. Можеше да стопи сърцето ми.

До Уошингтън имаше двайсетина километра. Влязохме в селото и спряхме, а аз попитах едни деца, връщащи се от неделното училище, къде живее фермерът Лоусън.

— Ей натам — каза по-високото момиченце, като посочи с ръка.

„Ей натам“ се оказа процъфтяваща ферма, солидна стара селска къща и голям нов обор от холандски тип, издигнат зад нея. Кейт спря колата в двора и минахме през една градинска портичка, за да стигнем до дома на стопаните. Неделя следобед не е най-доброто време да потърсиш един фермер, който може би се наслаждаваше на

единственото възможно време за излежаване през седмицата, но нямаше как.

Позвънихме на вратата и след дълга пауза ни отвориха. Младолик, добре изглеждащ мъж с вестник в ръка ни погледна изпитателно.

— Мога ли да говоря с господин Лоусън, моля? — казах.

— Аз съм Лоусън — отвърна той и се прозя.

Казах, че съм научил, че дава под наем фургон за коне. Той потърка носа си с палец, докато ни гледаше отгоре.

— Много е стар — рече най-последно — и зависи кога ви трябва.

— Бихме ли могли да го видим — попитах.

— Да — отвърна той, — изчакайте ме за минутка.

Чухме го да вика и един момичешки глас да му отвръща. После се появи отново, но вече без вестника.

— Той е отзад — обясни ни домакинът, като ни поведе. Конският фургон беше на открито, отчасти закрит от сеното, струпано в холандския обор. АРХ 708. Моят стар приятел.

Казах на Лоусън, че наистина бих искал да наема фургона му, но същевременно ми се ще да знам кой го е наел преди осем дни. И понеже намери въпроса ми за много подозрителен и показа, че иска час по-скоро да се освободи от нас, му съобщих причините, поради които искам да знам това.

— Това не е бил моят фургон — рече веднага той.

— Беше — отвърнах му.

— На никого не съм го давал под наем преди осем дни. През целия ден беше тук.

— Той беше в Мейдънхед — настоях аз.

Той ме гледа близо половин минута. После добави:

— Ако сте прав, бил е взет, без да знам. Заедно със семейството ми отсъствахме този уикенд. Бяхме в Лондон.

— Колко души знаеха, че сте заминали? — попитах.

— Около дванайсет милиона, предполагам — засмя се той. — Участвахме в онова семейно състезание в петък вечер. Съпругата ми, най-големият ми син, дъщеря ми и аз. По-малкият нямаше право да участва, защото е само на десет години. Доста се ядоса. Пред камерата жена ми каза, че в събота ще посетим зоологическата градина и

Лондонската кула в неделя и няма да се върнем вкъщи преди понеделник.

— А колко време преди състезанието — въздъхнах аз — знаехте, че ще бъдете включени в него?

— Две седмици преди това всичко за нашето участие беше описано в местните вестници. Малко се раздразних от това. Не е нужно всеки скитник в околността да знае, че ще отсъстваш със семейството си от дома. Разбира се, тук се навъртаха моите работници, но не е същото.

— Бихте ли ги попитали дали са видели някой да взима временно фургона?

— Предполагам, че да. Почти е време за доенето на кравите, така че скоро ще дойдат. Но все пак си мисля, че сте сбъркали регистрационния номер.

— А имате ли чистокръвен дорест ловджийски кон — попитах, — който да има бяла звезда на челото, провиснало ухо и пухкава опашка?

— Да, имам. — Скептицизмът му бързо изчезна. — Той е в обора, ей там.

— Сигурно вашите хора са забелязали, че го няма, когато са дошли, за да нахранят животните вечерта? — рекох.

— Брат ми — той живее на около два километра оттук — понякога го взема, когато му потрябва. Хората ми сигурно са предположили, че той го е взел. Ще ги попитам.

— Бихте ли ги запитали също дали са намирали една вратовръзка във фургона? — допълних. — Загубих я там, а съм много привързан към нея. Ако ми я върнат, ще получат десет кинта.

— Ще ги питам — обеща Лоусън. — Влезте в къщата, докато чакате.

Влязохме от задната врата и преминахме през изграден от камък хол до удобна, претъпкана с мебели всекидневна, където той ни остави. Отдалеч се дочуваха гласовете на жена му и децата, както и подрънкването на чаени чаши. На масата беше оставена недовършена кръстословица, а на пода бяха пръснати няколко жп линии от детски комплект за игра.

След известно време Лоусън се върна отново.

— Съжалявам — работниците са мислили, че брат ми е взел коня, и никой не е забелязал фургонът да липсва. Също така казаха, че не са намидали никаква вратовръзка. Те са слепи като прилепи освен в случаите, когато липсва нещо тяхно.

Благодарих му и се извиних за цялото безпокойство, а той ме помоли да му съобщя, ако открия кой е взимал фургона му.

Кейт и моя милост потеглихме към морето.

— Разследването не беше особено резултатно, не мислиш ли? — попита ме тя. — Всеки би могъл да вземе фургона му.

— Трябва да е бил някой, който е знаел, че се намира там — изтъкнах. — Смятам, че са решили да го използват именно защото е толкова леснодостъпен. Ако не са знаели, че ще е толкова лесно да се вземе, биха ми предали съобщението по друг начин. Допускам, че някой от работниците му, които гледат животните, знае повече, отколкото казва. Сигурно е взел някоя и друга банкнота и е качил коня във фургона, за да бъде сценката по-естествена. Разбира се, той няма да се втурне да признава това на Лоусън.

— Както и да е, няма значение — каза Кейт с весел тон. — Все пак е добре, че фермерът Лоусън няма нищо общо с това. Щеше да бъде доста потресаващо, ако се беше оказал главатар на банда. Може би щяха да ти опрат пистолет зад ухото, да те набутат във варел с цимент и да те хвърлят в морето, а аз щях да бъда завързана на някоя жп линия.

— Ако мислех, че може да е бандитски главатар — засмях се аз, — нямаше да те вода тук.

— Бъди предпазлив — погледна ме тя особено — или постепенно ще се превърнеш в изнежен дърт козел като чичо Джордж. Той винаги държи леля Деб на една ръка разстояние от всяка трудност, да не говорим за опасност. Може би затова е толкова откъсната от съвременния живот.

— И все пак не мислиш ли, че опасността би трябвало да се избягва? — попитах я.

— Разбира се, че не. Смятам, че ако има нещо, с което трябва да се справиш, опасността може да върви по дяволите.

Тя размаха широко дясната си ръка, за да покаже колко малко я е грижа за опасността, и точно зад нас някой силно натисна клаксона си.

Задмина ни мъж, който свирепо изгледа Кейт заради този внезапен и объркващ сигнал. Тя се разсмя.

Завихме към морето край Уортинг и продължихме на изток по крайбрежното шосе. Мирисът на сол и водорасли беше силен и освежаващ. Минахме край пространства, застроени с нови бунгала близо до Уортинг, край пристанищата и електроцентралите на Шорхъм, Саутуик и Портсдейл, спокойните и невъзмутими фасади на къщите в Хоув и излязохме на крайморския булевард на Брайтън. Кейт насочи колата към едно малко площадче в града и спря.

— Да идем до морето — предложи тя. — Обожавам го.

Минахме през пътя надолу по стъпалата и пресякохме дъсчения тротоар, за да стъпим на морския пясък. Кейт смъкна обувките си и изсипа от тях струйка ситни камъчета. Слънцето грееше топло и приливът беше свършил. Разхождахме се бавно по плажа около два километра, като прескачахме образуващите се тук-там локвички морска вода, и после се върнахме обратно. Беше божествен следобед.

Когато, хванати ръка за ръка, се изкачвахме към мястото, където беше оставена колата на Кейт, за първи път забелязах, че е паркирала на стотина метра от хотел „Павилион Плаза“, където преди десетина дни бях докарал Клифърд Тюдор от Плъмптън.

Говорим за вълка и ето го и него, помислих си. Едрият мъж стоеше на стъпалата на хотела и говореше с униформения портиер. Дори от разстояние не можеше да се сбърка ръстът му, тъмната кожа, важно изправената глава. Гледах го с разсеян поглед.

Тъкмо преди да влезем в колата на Кейт, пристигна такси, задмина ни и спря пред стълбите на хотела. Беше черно, с жълта табелка на вратата и този път достатъчно близо до мен, за да прочета: „Марконикарс“. Погледнах бързо към шофьора и видях профила му, докато минаваше покрай нас. Имаше голям нос и оредяваща коса и никога досега не го бях виждал.

Клифърд Тюдор размени още няколко думи с портиера, спусна се по стъпалата и влезе направо в таксито, без да се затруднява да обяснява на шофьора къде иска да го откара. Таксито потегли незабавно.

— Какво си се заяпал? — попита Кейт, застанала до колата.

— Нищо особено — отвърнах, — исках да те питам имаш ли нещо против да изпием по един чай в хотел „Павилион Плаза“.

— Идеята е малко глупава — отговори тя. — Леля Деб после ще ни го изкара през носа.

— Още малко следене — казах.

— Добре тогава. Взе ли си увеличителната лупа и полицейската хрътка?

Влязохме в хотела. Кейт ми каза, че ще отиде да си оправи косата. А аз попитах младото момиче на рецепцията дали знае къде бих могъл да открия Клифърд Тюдор. Тя трепна с мигли, а аз ѝ се усмихнах обнадеждаващо в отговор.

— Страхувам се, че току-що го изпуснахте — каза тя. — Върна се в апартамента си.

— Често ли идва тук? — попитах.

— Мислех, че знаете — погледна ме тя изненадано. — Той е в съвета на директорите на хотела. Един от основните акционери. На практика — добави тя със забележителна откровеност — той е почти собственик на това място и думата му тежи повече, отколкото на управителя.

От тона ѝ личеше, че определено одобрява господин Тюдор.

— Има ли кола? — попитах.

Това бе много странен въпрос, но тя забърбори без колебание.

— Да, има прекрасна голяма кола с дълга предница и много хром. Висока класа. Но не я използва често, разбира се. Обикновено взима такси. Защо ли? Само преди минута звъннах на едно от онези радиотаксита. Наистина са полезни. Само позвъняваш в централата им, те изпращат радиосъобщение на най-близката кола и само след минута тя вече чака отвън. Всички гости ги използват...

— Мейвис!

Бъбривото момиче млъкна веднага и се огледа с виновен поглед. На рецепцията се появи строга госпожица на около трийсет години.

— Благодаря ти, че ме замести, Мейвис. Сега можеш да тръгваш — каза тя.

Мейвис ми се усмихна загадъчно и изчезна.

— Господине, мога ли да ви бъда полезна с нещо? — Беше достатъчно учтива, но не беше от типа хора, които клюкарстват за началниците си.

— Хъм — казах. — Може ли да прием чай тук?

Тя погледна към часовника.

— Малко е късно за чай, но отидете във фоайето и келнерът ще ви сервира.

Кейт изглежда донесените сандвичи с рибен пастет с неодобрение.

— Това е една от опасностите при разследването, предполагам — каза тя, като предпазливо отхапа малко парченце. — Какво откри?

Казах, че не съм абсолютно сигурен, но е интересно дали има някаква връзка между такситата с жълти табелки и Бил Дейвидсън. Или Клифърд Тюдор.

— Бих приела, че едва ли има нещо общо — каза Кейт, като свърши сандвича си, но не взе втори.

— Не мисля така — въздъхнах.

— Сега какво следва?

— Ако можехме да открием кой е собственикът на такситата с жълти табелки...

— Нека им звъннем и да ги питаме — предложи Кейт, като стана. Отиде до телефона и започна да търси номера им в указателя. — Аз ще свърша това — каза. — Ще твърдя, че имам оплакване и бих искала да се свържа директно със собствениците на фирмата.

Свърза се с централата на такситата и изигра страхотна сценка, като настояваше за имената и адресите на собствениците, директорите и на юристите на компанията. Накрая остави слушалката и ме погледна отвратена.

— Не ми казаха нито едно име — рече. — Трябва да призная, че човекът отсреща беше наистина много спокоен. Въобще не трепна, когато се нахвърлих върху него. Всичко, което каза, беше; „Моля, пратете ни писмено подробностите на вашата жалба и ще я разгледаме най-внимателно.“ Освен това каза, че фирмата нямала политика да разкрива имената на своите собственици и не му е разрешено да прави това. Не мръдна на милиметър.

— Няма значение. Беше един смел и добър опит. Наистина не мислех, че ще ти кажат. Но това ми даде една идея...

Звъннах в полицейския участък в Мейдънхед и помолих да ме свържат с инспектор Лодж. Отвърнаха ми, че бил излязъл по работа. Бих ли оставил някакво съобщение? Така и направих.

— Обажда се Алън Йорк — казах. — Моля ви, бихте ли попитали инспектор Лодж дали може да открие кой притежава или

контролира радиотакситата „Марконикарс“ в Брайтън? Той знае за какво става дума.

Гласът от Мейдънхед отвърна, че ще предаде съобщението на инспектора сутринта, но не може да потвърди дали инспектор Лодж ще изпълни желаното разследване. Хубав служебен жаргон. Благодарих на полицая и затворих.

Кейт стоеше близо до мен до телефонната кабина. От нея се носеше деликатен аромат на цветя, толкова слаб, че беше като полъх. Целунах я нежно. Устните ѝ бяха меки, сладки и сухи. Тя постави ръце на раменете ми и ме погледна в очите, усмихвайки се. Отново я целунах.

Един мъж отвори вратата на телефонната кабина и се засмя, като ни видя.

— Съжалявам... Исках да телефонирам... — Той се дръпна назад притеснен.

Погледнах часовника си. Беше почти шест и половина.

— Кога ни каза да се върнем леля Деб? — попитах.

— Вечерята е в осем. Дотогава ще сме там. — Кейт беше в добро настроение. — Нека се разходим по булеварда и да разгледаме антикварните магазини.

Закрачихме бавно по крайморския булевард на Брайтън, като се спирахме пред всяка ярко осветена витрина и се любувахме на изложените предмети. Спряхме и на един-два ъгъла в настъпващия сумрак, за да продължим това, което бяхме прекъснали в телефонната будка. Целувките на Кейт бяха сладки и девствени. Нямаше опит в любовта и макар че тялото ѝ потрепери веднъж или два пъти в ръцете ми, нямаше страст в начина, по който ми отвърщаше.

На края на булеварда, когато обсъждахме накъде да продължим, внезапно зад нас блеснаха светлини. Обърнахме се. Заведението „Синята патица“ отваряше вратите си за вечерта. Изглеждаше приятно и уютно местенце.

— Какво ще кажеш за глътка алкохол, преди да се върнем? — предложих.

— Прекрасно — каза Кейт. И по този съвсем незабележителен начин направихме най-решителната си стъпка в следобедното разследване.

Влязохме в „Синята патица“

[1] Професионален жаргон, означаващ или уговорка с жокея, или даване на специални лекарствени препарати на състезателното животно с оглед да отпадне от борбата за първо място при определено състезание. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Барът бе покрит с голям лист блестяща мед. Крановете за наливна бира блестяха. Чашите искряха от чистота. Това беше малко, чисто и приветливо заведение, с топло осветление и оригинални маслени картини на рибарски селца по стените.

Кейт и аз се опряхме на бара, за да обсъдим видовете шери със съдържателя. Беше човек на около петдесет години, с военна стойка, с щръкнали мустаци, напомадени в краищата. Предположих, че е пенсиониран старши сержант. Но си знаеше работата и шерито, което ни препоръча, беше превъзходно. Бяхме му първите клиенти и продължихме да си бъбрим с него. Имаше приятния маниер на всички добри съдържатели на заведения, но под него усещах прикрита войнственост. Напомняше ми реакцията на газела, долавяща опасността в африканската савана, застанала нащрек, с разширени ноздри, дори когато всичко изглеждаше мирно и безопасно. Но не обърнах много внимание, защото проблемите му, мислех си наивно, нямаха нищо общо с мен.

Влезе още един мъж с момиче и ние с Кейт се обърнахме, за да пренесем питиетата си на една от малките, пръснати из помещението маси. Докато го правеше, Кейт се спъна, удари чашата си в ръба на бара и я счупи. Остро парче поряза ръката ѝ и тя започна да кърви силно.

Барманът повика съпругата си, слаба, дребна женица с безцветна коса. Тя забеляза кръвта, капеща бързо от ръката на Кейт, и възкликна загрижено:

— Елате и я поставете под студената вода. Това ще спре кървенето. Добре, че не сте си оцапали хубавото палто.

Тя отвори вратичка в бара, за да ни пропусне в кухнята, която беше също така идеално чиста. На една маса встрани бяха наредени филийки хляб, масло, филета и нарязани салати. Бяхме попречили на жената на съдържателя в подготовката на сандвичите за вечерните клиенти. Тя отиде до раковината, отвори кранчето и подкани Кейт да

сложи ръка под течащата вода. Стоях на прага на кухнята и се оглеждах наоколо.

— Толкова съжалявам, че ви причиних неприятности — каза Кейт, докато кръвта капеше в умивалника. — Всъщност това не е толкова лошо порязване. Само изглежда ужасно, защото очевидно е засегната някоя по-голяма вена.

— Въобще не ни притеснявате, скъпа — каза съпругата на бармана. — Сега ще ви намеря нещо за бинтоване. — Тя отвори едно чекмедже в кухненския бюфет, като погледна Кейт с окуражаваща усмивка.

Направих крачка напред, за да погледна по-отблизо нараняването. Незабавно се чу страшно заплашително ръмжене и черен елзаски дог се появи от един сандък до хладилника. Жълтите му очи се бяха втренчили в мен, муцуната му беше леко отворена, а горната устна бе дръпната назад и остриите като бръснач зъби се виждаха ясно. На врата му имаше каишка, но не бе вързан. Отново дълбоко в гърлото му се надигна ръмжене.

Застинах неподвижно в центъра на кухнята.

Съпругата на съдържателя взе тежка бухалка, която стоеше до кухненския бюфет, и приближи животното развълнувана.

— Долу, Принц. Легни долу! — Тя посочи с дървото към сандъка. Кучето след секунда колебание отстъпи назад и седна с изправени предни крака, като продължаваше да ме гледа с открита враждебност. Не помръдвах.

— Съжалявам, сър. Не обича чужди хора. Той е много добро куче — пазач, нали разбирате. Няма да ви нарани, докато съм тук. — И тя остави бухалката на мястото ѝ и отиде при Кейт с малко памук, йоден разтвор и бинт.

Направих крачка към Кейт. Мускулите по гърба на кучето се ствържаха, но то остана на мястото си. Придвижих се до умивалника. Кървенето бе почти спряло и както бе казала Кейт, порязването не беше чак толкова лошо. Домакинята притисна ръката ѝ с памук, натопен в йод, подсуши раната и я бинтова.

Наведох се над мивката. Погледнах кучето, тежката тояга и си припомних скритата агресивност на бармана. Двете неща показваха само едно.

Защита!

Защита от какво?

Защита срещу защитата, повтаряше като рефрен мозъкът ми. Някой бе пробвал да приложи рекет на моя домакин. Плати или ще размажем кръчмата ти... или теб... или жена ти. Но специално този съдържател, независимо дали бях прав или не за миналото му на старши сержант, беше достатъчно корав, за да не се огъне пред такъв вид изнудване. Събирачите на рекет или се бяха срещали, или щяха да бъдат посрещнати от наистина смъртоносен елзасец. И очевидно самите те щяха да имат нужда от защита.

Барманът подаде глава през вратата.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Да, благодаря ви много — отвърна Кейт.

— Вашето куче е възхитително — допълних.

Съдържателят направи крачка в стаята. Принц за първи път извърна глава от мен и погледна към стопанина си.

— Хубаво животно — съгласи се той.

Внезапно в главата ми се появи странна идея. В крайна сметка в Брайтън едва ли имаше много банди и няколко пъти си задавах въпроса как една таксиметрова компания наема биячи и води жестоки сбивания. Реших се и със забележителна липса на предпазливост попитах:

— „Марконикарс“.

Професионалната дружеска усмивка на бармана изчезна и той внезапно ме погледна с изпепеляваща, жива омраза. Вдигна тежката бухалка, която стоеше до шкафа, и замахна да ме удари. Кучето изскочи със светкавично движение от сандъка си, изгърбено и готово да се нахвърли, с прибрани уши и оголени зъби. Отмъщението щеше да ме стигне, без да съм си го заслужил.

Кейт се притече на помощ. Тя пристъпи до мен и без никаква следа от тревога рече:

— За бога, не го удряйте много силно, защото леля Деб ни очаква за печеното агнешко и картофената салата след час и половина. Тя ще е много строга с нас, ако не пристигнем навреме.

Изненадващият аргумент накара съдържателя да се поколебае достатъчно дълго, за да мога да кажа:

— Не съм от „Марконикарс“. Аз съм срещу тях. Бъдете приятел и оставете бухалката. Кажете и на Принц, че зъбите му не са

необходими.

Барманът свали бухалката, но остави Принц където си беше, на няколко стъпки от мен.

— Защо ли въобще влязохме? — каза Кейт. Превръзката се беше развила и кръвта отново беше почнала да капе. Тя нави останалата част от бинта разсеяно и подпъхна края му

— Предполагам, че става дума за изнудване срещу защита? — попитах съдържателя. — Съвсем случайно предположих за такситата, защото от няколко дни си мисля за шофьорите им. А и се почудих защо се нуждаете от такова ефикасно куче — пазач. Двете неща просто съвпаднаха, това е всичко.

— Няколко таксиметрови шофьори от „Марконикарс“ го нападнаха преди седмица — каза Кейт със светски тон на съпругата на бармана. — Така че не можете да очаквате да е разумен по този въпрос.

Съдържателят ни изгледа продължително и двамата. После отиде до кучето, сложи ръка на врата му и го потърка под брадичката. Острите жълти очи се притвориха, устните се отпуснаха над дългите зъби и догът се отърка предано в крака на стопанина си. Барманът го потупа по гърба и го изпрати отново в къщичката му.

— Добро куче Принц — каза той с нотка на ирония. — Добре, не можем да оставим бара без обслужване. Сю, скъпа, би ли погледнала клиентите, докато поговоря с тези млади хора?

— Не съм свършила със сандвичите още — протестира жена му.

— Аз ще ги направя — каза Кейт с щастлив глас. — И да се надяваме, че няма да ги изпоцапам много с кръв. — Тя взе нож и започна да маже с масло филиите хляб. Съдържателят и жена му като че ли по-малко можеха да се справят с Кейт, отколкото с шофьорите на таксита: след моментно колебание съпругата отиде на бара.

— Кажете, господине? — пригответи се да слуша барманът.

Разказах му накратко историята за смъртта на Бил и спречкването ми с шофьорите в конския фургон.

— Ако мога да открия — завърших аз — кой стои зад „Марконикарс“, може би ще намеря човека, който е подготвил злополуката с майор Дейвидсън.

— Да, разбирам — каза той. — Надявам се, че ще имате по-голям късмет от мен. Да се опитате да откриете кой притежава „Марконикарс“, е като да си блъскате главата в тухлена стена. Няма

изход. Все пак ще ви кажа всичко, което знам. Колкото повече хората душат около тях, толкова по-бързо ги ликвидират. — Той се наведе и взе два сандвича. Подаде ми единия и захапа другия.

— Не забравяй да си оставиш място и за печеното агнешко — каза Кейт, като ме видя, че дъвча, и погледна часовника си. — О, скъпи, ужасно закъсняваме за вечерята и мразя да се извинявам пред леля Деб. — Но тя продължи да размазва маслото.

— Купих „Синята патица“ преди осемнайсет месеца — каза съдържателят. — Когато минах в цивилния живот.

— Старши сержант ли? — промърморих.

— Старшина на полк — представи се с обяснима гордост той. — Казвам се Томкинс. Да, закупих „Синята патица“ със спестяванията си и с премията при пенсиониране, а и барът се продаваше дяволски евтино. Съвсем изгодно. Трябваше да разбере, че има уловка. Работехме около три седмици и печелехме добри пари, когато една нощ дойде онова момче и заяви черно на бяло, че ако не плащаме като предишния собственик, ще стане много лошо. Взех шест чаши от бара и ги строши. Каза, че иска петдесет кинта седмично. Да, петдесет лири стерлинги! Не е чудно, че предишният собственик е побързал да се махне. По-късно разбрах, че той се е опитвал да го продаде от месеци, но местните хора са знаели, че биха си купили и бедите заедно със заведението, и са го оставили да чака някой лапни-шаран като мен, който излиза направо от армията и още потен от ученията, се хвърля и пада право в трапа.

Барманът Томкинс задъвка сандвича.

— Хубаво, казах му да се омиа. Дойде следващата вечер с петима други и разпертушини всичко. Удряха ме със собствените ми бутилки и заключиха жена ми в килера. После дочупиха всички бутилки и чаши на бара и всички столове. Когато дойдох на себе си, лежах на пода, а петимата се бяха събрали в кръг около мен. Казаха, че това било само тест. Ако съм продължавал да не плащам по петдесет лири седмично, щели да счупят всички бутилки в склада и да източат всичкото вино в избата. А след това, допълниха, идвало ред на жена ми.

Лицето му пламтеше от гняв, докато разказваше за това.

— Какво стана после? — попитах.

— Ами след германците и японците не исках да се предам лесно на някакви дребни боклуци по английското крайбрежие. Плащах няколко месеца, за да мога да си поема дъх, но петдесет излишни лири се намират трудно извън режийните и данъците. Бизнесът не е лош, но е дребен и при това положение не ми оставаше нищо освен пенсията ми. Никак не беше добре.

— Не повикахте ли полиция? — попитах.

На лицето на Томкинс се появи любопитна сянка от срам.

— Не — каза колебливо, — тогава не го сторих. Не бях разбрал откъде идват тези хора, а и ме заплашваха с какво ли не, ако обадох на полицията. Все пак не беше добра армейска тактика да се сблъскаш с враг, който веднъж ти е нанесъл поражение, без да си осигурил подкрепления. Тогава започнах да си мисля за куче. Чак след това отидох в полицията — каза той, като че ли се отбраняваше.

— Сигурно полицията би могла да затвори фирмата „Марконикарс“, ако я обвини в престъпления — казах.

— Да, може би, вие си мислите така — отвърна той, — но не е точно така. Знаете ли, че това е истинска таксиметрова компания. И то голяма. Повечето от шофьорите пътуват нагоре-надолу и дори не знаят какво всъщност става. Веднъж говорих с двамина и им казах, че компанията им служи за прикритие на рекет, а те отказаха да ми повярват. Мошениците изглеждат на пръв поглед съвсем нормални, нали разбирате? Също като останалите. Те пристигат с колите си до вратата ви, да кажем, точно когато настъпи време за затваряне, изглеждат съвсем невинни, влизат и искат парите; и като че ли нищо не е станало, взимат някой клиент и го откарват вкъщи срещу нормална тарифа — всичко е напълно почтено.

— Защо не си осигурите преоблечен полицаи, който да седи на бара и да арестува таксиметровия шофьор тъкмо когато прибира парите? — предложи Кейт.

— Няма да свърши работа, госпожице — каза горчиво собственикът на заведението. — Първо, идват в различни дни и един полицаи би трябвало да чака сигурно седмица, за да ги хване. Освен това няма повод за арест. Те имат полица за заем, подписана от мен за петдесет лири, и ако си имат неприятности с полицията, всичко, което трябва да направят, е да я покажат и не могат да бъдат пипнати. Полицията би помогнала, ако им осигурите някакви доказателства за

пред съда, но когато става думата на човек срещу човек, не могат да сторят нищо.

— Жалко, че сте подписали такъв документ — въздъгнах.

— Не съм — отвърна засегнат той, — но много прилича на моя подпис, дори и аз бих се объркал. Веднъж се опитах да я грабна, но тарикатът каза, че това няма голямо значение — щели да направят друга. Сигурно разполагат с подписа ми от някое писмо или нещо друго и го копират. Лесно е да се направи.

— Значи все пак им плащате — казах почти разочарован.

— Бъркате, уважаеми, не плащам — каза барманът и мустакът му щръкна войнствено. — Не съм им платил и петак повече от година. Откакто си взех Принц. Изпохапа четирима от тях за един месец и това ги обезкуражи, мога да ви кажа. Но все още се навъртат. Сю и аз не смеем много да излизаме и винаги сме заедно, а взимам Принц със себе си. Имам аларми срещу крадци на всички врати и прозорци те вдигат ужасна врява, ако някой се опита да се промъкне, докато спим. Но това не е живот, господине. Много лошо се отразява на нервите на Сю.

— Каква неприятна история — каза Кейт, като махаше лютеница от пръстите си. — Не може да продължавате винаги така.

— О, не, госпожице, засега ги побеждаваме. Те не искат пари само от нас. Имат редовни жертви. Десет или единайсет кръчми като нашата — леснодостъпни места. И малките магазинчета, будки за тютюн и цигари, сувенирни щандове, такива неща, а и шест или седем малки кафенета. Но нито едно голямо заведение. Те скубят само фирми, в които работят самите собственици, като нас. Когато се забърках в тази работа, трябваше да посетя всяко от тези места и да питам направо собствениците дали плащат рекет за защита. Отне ми седмици, районът беше доста голям. Онези, които плащаха, бяха наплашени до смърт и не искаха да говорят, но разбирах кои са те само по начина, по който си държаха устата затворени. Говорех им, че трябва да спрем плащането и да се борим. Но много от тях имаха деца и не искаха да рискуват, така че не можех да ги обвинявам.

— И тогава какво направихте? — попита Кейт, увлечена от разказа.

— Взех Принц. Тогава беше на година. Имах известна представа за работа с кучета от армията и обучих Принц да стане истински боец.

— Наистина сте го сторили — казах, като гледах кучето, което сега си лежеше мирно в дървената колибка, отпуснало глава върху лапите си.

— Разходих го и го показах на някои от другите жертви — продължи Томкинс — и им казах, че ако и те си вземат кучета, ще прогоним таксиджиите. Някои от тях не разбираха, че такситата са замесени в тази работа. Бяха твърде уплашени, за да се интересуват. Както и да е, в крайна сметка много от тях си взеха кучета и аз им помогнах да ги обучат, но това е трудно, защото кучето се подчинява само на един господар, нали разбирате, а аз трябваше да ги уча да се подчиняват на някой друг, а не на мен. Но все пак се получи. Но не са толкова добри като Принц, разбира се.

— Естествено — каза Кейт.

Съдържателят на заведението погледна към нея подозрително, но тя внимателно нареждаше сандвичите на един поднос.

— Продължете — казах аз.

— Накрая някои от хората с деца също се присъединиха към нас. Купиха си елзаски догове или бултериери и уредихме система да водим децата на училище с кола. Редовните отивания до училище ги правеха доста уязвими, нали разбирате. Наех експерт по джудо и неговата кола не трябваше да прави нищо, освен да прекарва децата и майките им. Организирахме се да му плащаме заедно. Той е скъп, разбира се, но не може да се сравни с парите за рекет.

— Чудно — каза топло Кейт.

— Победихме ги наистина, но все още ни предстои работа. Преди седмица разбиха кафене „Раковина“, само на една пресечка оттук. Но сега имаме система да се справяме и с това също. Неколцина от нас отиват, за да оправят нещата, и събираме в шапката по нещо от всички, за да се купят нови маси и столове. Получиха елзаска кучка в кафяво и тя забременя, а те я оставиха в спалнята. Представяте ли си! Кучетата са най-доброто решение — каза барманът сериозно.

Кейт възторжено подсмъркна.

— Дали таксиметровите шофьори са нападали някого от вас лично, или винаги нападенията са били върху собствеността? — попитах.

— Имате предвид извън това, че ме удариха с моя бутилка по главата ли? — Мъжът дръпна ръкава си и показа края на един белег

към рамото. — Дълъг е към петнайсет сантиметра. Трима от тях ми се хвърлиха една вечер, когато отивах да пусна писмо. Това беше точно когато Принц бе изпохапал един от техните хора и като глупак бях излязъл без него. До пощенската кутия имаше само една крачка, нали разбирате? Все пак грешка. Те ме направиха на каша, но и аз не им останах дължен. Казаха ми, че ще ме нападнат отново, ако отида в полицията. Но веднага позвъних на момчетата в синьо и им разказах всичко. Разпознах човека, който ми срязва ръката — млад, рус здравеняк, — и моите показания му струваха шест месеца затвор — продължи той със задоволство. — След това внимавам да не правя и стъпка без Принц и те никога не успяват да се доберат толкова близо до мен, за да ме докопат.

— А какво стана с другите жертви? — попитах.

— Същото като с мен. Трима или четирима бяха бити и наранявани с ножове. Снабдих ги с кучета и убедих някои от тях да се обадят в полицията. Бяха вече минали през най-лошото, но все още доста уплашени, за да свидетелстват в съда. Доколкото знам, досега бандата не е убивала никого. Все пак няма смисъл, нали? Ако някой умре, няма да може да плаща...

— Не — казах замислено, — предполагам, че няма да може. Освен това сигурно допускат, че една смърт ще изправи всички други на нокти.

— Не мислете, че през цялото време съм разсъждавал само за това — каза той мрачно, — но все пак има разлика между шест месеца присъда за побой и доживотен затвор или бесило и смятам, че точно това ги възпира. Все пак тук не е Чикаго, макар че понякога доста се чудя.

— Предполагам — казах аз, — че ако не могат да взимат пари от старите си жертви, бандата се опитва да „защитава“ хора, които не знаят за вашата организация и за кучетата ви...

— Направили сме си система и за това — прекъсна ме съдържателят на бара. — Всяка седмица пускаме обява във вестник тук, в Брайтън, като приканваме всеки, който е бил изнудван с рекет за охрана или защита, да пише на пощенска кутия еди-коя си, за да получи помощ. И това действа добре.

Кейт и аз го гледахме с неприкрито възхищение.

— Би трябвало да ви произведат генерал, а не старши сержант — казах аз.

— Предотвратил съм няколко злополуки в живота си — каза той скромно. — Онези млади лейтенантчета през войната, дошли направо от цивилния живот, минали някакъв кратък офицерски курс, винаги се радваха на някой съвет от щатен военен. — Той потри ръце. — Какво ще кажете за едно питие сега?

Кейт и аз му благодарихме и се извинихме, че вече е осем часът. Томкинс и аз си обещахме да се информираме взаимно как напредваме в битките и се разделихме с най-приятелски чувства. Но не се опитах да потупам Принц.

Леля Деб стоеше в трапезарията и нервно потрепваше с крак. Кейт много умело извини закъснението ни и леля Деб се умилостиви. Всъщност тя и Кейт бяха дълбоко свързани помежду си. По време на вечерята Кейт разказваше главно на чичо Джордж за нашите следобедни приключения. Леко и забавно му разказа историята за конския фургон-скитник и си направи солена шега със сандвичите с пастет на „Павилион Плаза“, което предизвика забележка от страна на леля Деб, в смисъл, че все пак този хотел е най-гостоприемният от всички в Брайтън. Помислих си за миг за лекомислената Мейвис, за която подозирах може би несправедливо, че раздава своята част от гостоприемството по горните етажи на хотела.

— И после взехме по едно питие в един много мил, мъничък пъб, наречен „Синята патица“ — каза Кейт, като прескочи телефонната кабина и нашата разходка по крайбрежния булевард. — Там си порязах ръката — тя я показа. — Не е много сериозно, разбира се, но отидохме в кухнята, за да измием кръвта, и затова закъсняхме. Собствениците имаха най-ужасния елзаски дог, който съм виждала в живота си. Той изръмжа няколко пъти срещу Алън и го накара да се смръзне от страх...

Тя спря, за да хапне един залък от печеното агнешко.

— Страхувате ли се от кучета, господин Йорк? — попита леля Деб с известно неодобрение. Тя беше много привързана към дакела си.

— Зависи — отвърнах.

— Наистина — допълни Кейт — не можеш да се влюбиш в Принц. Мислех, че го наричат Принц, защото е черен. Черния принц. Както и да е, той е полезен, колкото всеки дог. Ако ви разкажа какво ни

разправи съдържателят за бандитизма, царящ в малкия стар Брайтън, сигурно няма да може да заспите в леглата си.

— Тогава, моля те, не ни разказвай, Кейт, нали, скъпи? — каза леля Деб. — И без това си имам толкова неприятности с безсънието.

Погледнах към чичо Джордж, за да видя как понася факта, че ще бъде лишен от края на историята, и забелязах как побутва настрани чинията си с жест на отвращение, като че ли внезапно щеше да повърне.

Усети, че го наблюдавам, и каза с крива усмивка.

— Храносмилането, страхувам се. Още едно от неприятностите на напредналата възраст. Знаете ли, ние сме вече двойка стари крокодили.

Опита се да се разсмее, но се получи доста плачевно. Розовите му бузи бяха посивели до известна степен и малки капчици пот бяха избили на кожата му, която вече беше леко влажна. Нещо наистина никак не беше наред в света на чичо Джордж.

Леля Деб беше много загрижена от това и тъй като отдавна вече му бе станало навик да я пази от неприятните страни на действителността, той направи невероятно усилие да се овладее. Изпи глътка вода, избърса устата си с кърпата и забелязах как треперят пълните му ръце. Но в този човек под цялата тлъстина имаше нещо стоманено. Той прочисти гърлото си и заговори отново нормално.

— Съвсем ми излезе от ума, скъпа Кейт — каза той, — но докато бяхте навън, звънна Грегъри, за да ти съобщи за Божествения. Питам го как е конят и той ми отговори, че нещо не е наред с крака и няма да има възможност да се състезава в четвъртък в Бристол, както ти планираше.

— Куца ли? — попита Кейт разочарована.

— Кълна се — отговори чичо Джордж, — че Грегъри каза, че конят е получил буца. Но не е счупил крак, нали? Доста странно! — Той беше объркан и както забелязах, Кейт също.

— На краката на конете понякога се появяват подутини — обясних — и това се нарича буца. Кракът е горещ и напрегнат, докато се образува буцата, но това обикновено продължава само две или три седмици. Божествения скоро ще бъде напълно здрав, надявам се.

— Мръсна работа — каза Кейт. — Толкова очаквах този четвъртък. Ще ходиш ли в Бристол, Алън, след като моят кон няма да

бяга?

— Да — отвърнах. — Там ще яздя Пелиндръм. Все пак опитай се да дойдеш, Кейт, ще бъде прекрасно да те видя там. — Изрекох думите с ентузиазъм, което накара леля Деб да се поизправи в стола си и да ми хвърли неодобрителен поглед.

— Не е много добре за младите момичета да бъдат забелязвани често в компания на жокеи — каза тя.

В единайсет часа, когато чичо Джордж заключи вратата на кабинета си с колекцията трофеи и леля Деб погълна нощното си количество хапчета за сън, Кейт и аз отидохме да вкараме колата ѝ в гаража. Бяхме я оставили пред входа, забързани за вечерята.

Светлините на къщата, приглушени от завесите, малко разсейваха нощната тъмнина, така че можех да виждам лицето на Кейт, която вървеше до мен.

Отворих вратата пред нея, но тя се спря, преди да се качи.

— Те остаряват все повече — каза тя с тъга в гласа си — и не знам какво ще правя без тях двамата.

— Те ще живеят още дълги години — казах.

— Надявам се... леля Деб понякога изглежда толкова уморена, а чичо Джордж все повече се мъчи да се прави на юнак. Мисля, че в момента се тревожи за нещо... и се страхувам, че е за сърцето на леля Деб, макар да не казват нищо... Никога не споделят, когато имат някакъв здравословен проблем. — Тя потръпна.

Обвих я с ръце и я целунах. Тя се усмихна.

— Много мил човек си, Алън.

Не се чувствах мил и любезен. Щеше ми се да я хвърля в колата и да я закарам незабавно в някое диво и самотно местенце край брега с цел, която пещерните хора биха одобрили напълно. За мен беше усилие да я държа леко и да я докосвам едва-едва.

— Обичам те, Кейт — казах, като контролирах дъха си.

— Не — каза тя, — не говори така.

Тя прокара пръст по едната ми вежда. Бледата светлина се отразяваше в очите ѝ и тя се взираше в мен, а тялото и леко се накланяше с отметната назад глава.

— Защо?

— Защото не знам... Не съм сигурна... Харесва ми да ме целуваш и да прекарвам времето си с теб. Но любов е голяма дума.

Толкова важна. Аз не съм... не съм готова...

И това беше всичко. Кейт красавицата, смелата, дружелюбната освен всичко беше и Кейт несъбудената. Все още не подозираше за огъня, който забелязвах при всеки неин жест. Той беше здраво прихлупен още от детските години от леля й и как можеше да се освободи, без това да бъде шок за нея, оставаше загадка.

— Любовта се учи лесно — казах. — Това е все едно да поемеш риск. Настройваш се на тази вълна, решаваш да не се плашиш и за нула време се чувстваш вече ужасно извисен и всичките ти задръжки излитат през прозореца.

— И си тръгваш с бебе на ръце — каза Кейт с присъщия си реализъм.

— Бихме могли първо да се оженим — казах с усмивка.

— Не. Скъпи Алън. Не. Не още. — После допълни шепнешком: — Толкова съжалявам.

Тя се качи в колата и бавно подкара към гаража в хамбара. Закрачих след колата, помогнах й да затвори големите врати и се върнах заедно с нея в къщата. На стълбището тя спря, стисна ръката ми и ме целуна нежно. Късо и сестрински.

Не ми се искаше да бъде така.

Не се чувствах неин брат.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В четвъртък започна да вали. Студен, косо шибашц дъжд, който брулеше разцъфналите нарциси и покриваше нежните цветя с пръски кал. Децата отиваха на училище с блестящи от водата черни наметки, якета с качулки, смъкнати до очите им, и гумени ботуши до коленете. Всичко, което все още можеше да се види от Уилям, беше възпълната му уста със следи от мляко в ъгълчетата.

Сила и аз прекарахме деня, като подреждахме дрехите на Бил и личните му предмети. Тя се държеше по-добре, отколкото предполагах, и като че ли беше вече приела мисълта, че си бе отишъл и че животът би трябвало да се живее и без него. Откакто се бе случило, никой от нас двамата не го беше споменавал — не се повдигаше дума за нощта, която прекара в леглото ми, и бях убеден, че когато се е събудила на следващата сутрин, сигурно не е имала никакъв спомен. Мъката и хапчетата бяха направили номер с паметта ѝ.

Разпределяхме нещата на Бил на купчини. Най-голямата щеше да бъде запазена за Хенри и Уилям и в тази купчина Сила сложи не само копчета за маншети и копчета за нагръдник за смокинг, но и два златни часовника, вечерни костюми, един сутрешен костюм и мека сива шапка. Подразних я заради това.

— Не е глупаво — отвърна ми. — След десетина години Хенри ще се нуждае от тях, ако не и по-рано. Ще бъде много радостен да ги има. — И добави едно спортно сако и две нови бели ризи от коприна.

— Бихме могли да сложим всичко обратно в гардеробите и да чакаме Хенри и Уилям да пораснат.

— Идеята не е лоша — каза Сила, като сгъваше за малките момчета най-хубавите бричове за езда на баща им и белия шлифер с топла подплата.

Свършихме с дрехите, слязохме долу до уютното студио и разгледахме документите на Бил. Бюрото му беше пълно с тях. Очевидно е мразел да хвърля старите сметки и писма и в най-долното чекмедже на бюрото му открихме вързоп писма, писани от Сила до

него преди сватбата им. Тя седна до прозореца и ги зачете с носталгия, докато подреждах останалото.

Бил беше методичен човек. Сметките бяха хванати с кламер и подредени по хронологичен ред, а писмата бяха в кутии и папки. Имаше разнообразни колекции в картотеката му и купчина стари и празни използвани пликосе, употребявани за писане на ежедневни бележки на гърба им. Имаха задачата по-скоро да му напомнят с послания като например: „Да кажа на Симпсън да оправи оградата на полето от двайсет декара“ и „Вторник, рожден ден на Поли“. Прегледах ги бързо, като ги хвърлях зад себе си в кошчето за отпадъци.

Внезапно спрях. На едно от тях със закръгления, разтегнат почерк бе написано името Клифърд Тюдор, а по-долу — телефонен номер и адрес в Брайтън.

— Познаваш ли някого на име Клифърд Тюдор? — попитах Сила.

— Никога не съм го чувала — каза тя, без да ме погледне.

Ако Тюдор бе помолил Бил да язди за него, както ми каза, когато го карах с колата си от Плъмптън към Брайтън, беше напълно естествено Бил да има адреса и името му. Обърнах плика наопаки. Беше изпратен от местен търговец, чието име бе напечатано на горния ляв ъгъл, а пощенската марка носеше клеймо от януари, което означаваше, че Бил едва наскоро бе получил адреса на Тюдор.

Мушнах плика в джоба си и продължих сортирането. След старите пликосе минах на картотеката. Имаше събрани стари фотографии и някои листа, на които децата бяха рисували и писали с разкрачени букви, когато са били съвсем малки, книги с адреси, етикети за багаж, една честитка за рожден ден, училищни съобщения и оценки за развитието на децата, бележници с различен размер и формат.

— Би било добре да погледнеш тия неща, Сила — казах.

— Ти ги гледай — отвърна тя, като погледна към писмата с усмивка. — Можеш да ми кажеш кое какво е и после ще ги видя.

Били не бе имал тайни. Бележниците съдържаха ежедневните му разходи, отбелязвани, за да подпомогнат неговия счетоводител при годишните изчисления. Те обхващаха един период от няколко години. Открих най-новия и го разгледах.

Плащания за училището, овес за конете, нова градинска лопата, поправка на предния фар на ягуара в Бристол, подарък за Сила, залог за Адмирал, после следваха празни страници, където нямаше нищо записано.

Погледнах отново последните бележки. Залог за Адмирал. Да спечеля десет лири, бе писал Били. Това бе датата на неговата смърт. Каквото и да е било казано на Бил за падането на Адмирал, той го беше сметнал за шега и се бе помъчил да се убеди в предстоящата победа. Много ми се искаше да узная какво е представлявала въпросната „шега“. Беше казал на Пит, чийто ум бе зает с конете. Не беше споделил със Сила, нито с някой от приятелите си, доколкото можах да разбера. Възможно бе да го е преценил като незначително, след като е разговарял с Пит, и да го е изхвърлил от главата си.

Подредих бележниците на купчина и започнах да гледам последния сектор от картотеката, пълен с разнообразни предмети. Между тях имаше петнайсет или двайсет билета за залагания, издадени от букмейкъри на различни конни състезания. Като доказателство за загубените залози обикновено бяха разкъсани на две или хвърляни от разочарованите играчи, а не пазени в пълно бюро.

— Защо Бил е запазил тези билети от залагания? — попитах Сила.

— Хенри пощуря по тях неотдавна, не си ли спомняш? — каза тя. — И макар че после му мина, Бил все още му носеше някои от тях вкъщи. Мисля, че ги пазеше, в случай че Уилям на свой ред реши да си играе на букмейкъри.

Спомних си. Залагах на разни коне по половин пени, а Хенри, малката акула, беше букмейкърът. Никога не печелех.

Допълнителните фишове, които Бил беше запазил за него, бяха от различни букмейкъри. Това беше част от удоволствието на Бил по време на гонките — да ходи между букмейкърските щандове и да залага пари за най-доброто възможно, вместо да се доверява на коне, които не познаваше.

— Още ли искаш да ги пазиш за Уилям? — попитах.

— Може би — каза Сила.

Сложих ги обратно в бюрото и свърших работата си. Беше късно следобед. Отидохме във всекидневната, разпалихме огъня и се отпуснахме в креслата.

— Алън — рече тя, — искам да ти дам нещо, което принадлежеше на Бил. Но не казвай нищо, докато не свърша. Чудех се какво ще харесаш най-много и съм сигурна, че реших правилно.

Тя отмести поглед от мен към камината и протегна ръце, за да ги стопли.

— Трябва да вземеш Адмирал — каза тя.

— Не — бях категоричен.

— Защо не? — Тя погледна нагоре, гласът ѝ звучеше разочаровано.

— Скъпа Сила, това е прекалено — казах. — Мислех си, че става дума за табакера или нещо за спомен. Не е възможно да ми подариш Адмирал. Струва хиляди. Трябва да го продадеш или да го пращаш на гонки от твое име, но не можеш така просто да ми го дадеш. Не би било честно към теб или към децата аз да го притежавам.

— Може би струва хиляди, ако го продам — но знаеш, че не бих могла. Значеше толкова много за Бил. Как бих могла да го продам веднага щом Бил си отиде? А ако го запазя за себе си и го стопанисвам, трябва да плащам сметки, които сигурно ще са трудни за мен с тези нови грижи след смъртта му. Ако ти го дам, той ще е в добри ръце и Бил би одобрил. А и ти би могъл да плащаш издръжката му. Всичко съм премислила, затова недей да спориш. Адмирал е твой.

Беше твърдо решена.

— Тогава ми позволи да го взимам под наем от теб — казах.

— Не, това е подарък. Ако по ти харесва — от Бил за теб.

При тези условия се предадох и ѝ благодарих по най-добрия възможен начин.

Следващата сутрин, доста рано, потеглих към конюшните на Пит Грегъри в Съсекс, за да уча младия си Лъч да прескача препятствия. Валеше ситен дъжд, когато пристигнах, и само защото бях дошъл толкова отдалеч, решихме да изведем коня навън. Заниманието не беше много задоволително, защото Лъч се хлъзгаше по мократа трева, когато приближавахме първото препятствие, и след това нямаше никакво желание да прескача останалите.

Отказахме се и отидохме в къщата на Пит. Казах му, че Адмирал ще бъде мой и ще трябва да го яздя.

— Той е записан за „Ловците на лисици“ в Ливърпул, нали знаеш? — каза Пит.

— Така ли! — възкликнах очарован. Досега не бях яздил на кръг от Голямата национална гонка и вероятността да го сторя след две седмици беше вълнуваща.

— Искаш ли да участваш?

— Да, разбира се — отвърнах.

Говорихме за плановете относно другите ми коне и Пит ми каза, че Пелиндръм е в добра форма след гонките в Челтнъм и очаква да бъде така и на следващия ден в Бристол. Излязохме да го погледна и прегледах бучката, която бе получил Божествения. Кракът му беше напрегнат и леко подут, но щеше да се оправи навреме.

Оставих Пит и се върнах обратно в Брайтън, като паркирах лотоса и както преди взех влака. Слязох на гарата в Брайтън и само бегло погледнах трите таксита, спрени отпред (нямаха жълти табели). Тръгнах бързо към управлението на „Марконикарс“, чийто адрес бях взел от телефонната книга.

Нямах специален план, но бях сигурен, че коренът на загадката е тук, в Брайтън. Бях решил да я открия и заради това трябваше да копая на място, макар разследванията ми на хиподрумите да не бяха довели до нищо освен до едно съскащо предупреждение по телефона.

Офисите на „Марконикарс“ заемаха партера на преустроена къща с големи тераси. Влязох направо в тясното преддверие.

От дясната страна се издигаше стълба, а отляво имаше две врати. Една трета, с табелка „Частен дом“, се виждаше в края на помещението. Четлив надпис на първата врата гласеше „Справки“. Влязох.

Някога това е било елегантна стая и сега дори канцеларските мебели не разваляха изцяло внушителното ѝ излъчване. Две момичета седяха пред бюра с пишещи машини пред тях и през една плъзгаща се врата, която бе полуотворена, се виждаше трето, седнало пред радиопулт. Тя говореше по микрофона.

— Да, госпожо, таксито ще ви вземе след три минути. Благодаря ви.

Имаше приятен, ясен глас, поддържан в отлична форма.

Двете момичета от първата стая ме погледнаха очаквателно. Носеха тесни блузи и много грим. Заговорих тази, която бе по-близо до

вратата.

— Хм... искам да направя справка за наемане на няколко таксита... за сватба. За сестра ми — добавих, импровизирайки и измисляйки сестра, която въобще нямах. — Възможно ли е?

— О, да, така мисля — каза тя. — Ще попитам управителя. Обикновено той се занимава с големите заявки.

— Аз се интересувам само за това колко би... заради сестра ми. Тя ме помоли да обиколя всичките фирми, за да разбере коя е... хм, най-приемливата. Не мога да ви дам конкретна заявка, преди да се консултирам отново с нея.

— Разбирам — каза тя. — Добре, ще помоля господин Фидлър да се срещне с вас. — Тя стана, излезе във входното антре и тръгна към вратата с надпис „Частна собственост“.

Докато чаках, се усмихнах на другото момиче, което оправяше прическата си, и слушах колежката ѝ от радиостанцията.

— Само минутка, господине. Ще проверя дали има такси във вашия район — говореше тя. Прещрака един ключ и каза: — Обади се, която и да е кола в Хоув две. Викам която и да е кола в Хоув две.

Последва тишина, а след това мъжки глас прозвуча по приемника:

— Изглежда, няма никой в Хоув две, Мериголд. Мога да отида там след пет минути. Току-що оставих пътник на площад „Ленгбъри“.

— Добре, Джим — тя му даде адреса, отново щракна с ключа и продължи по телефона: — Таксито ще бъде при вас след пет минути, господине. Съжалявам за закъснението, но не разполагаме с други коли, които биха могли да пристигнат по-бързо. Благодаря ви, господине.

Тъкмо свърши разговора, и телефонът отново иззвъня.

— „Марконикарс“. Мога ли да ви помогна?

През входното антре се чу потропването на високите токчета по линолеума и първото момиче се върна обратно от кабинета на господин Фидлър.

— Управителят може да ви приеме сега, господине — каза ми тя.

— Благодаря — отвърнах и тръгнах по коридора към вратата в края.

Мъжът, който стана да ме посрещне и да се ръкува с мен, беше едър, добре скроен, градски мъж в средата на четирийсетте си години.

Носеше очила с тежки черни рамки, имаше мека черна коса и твърди сини очи. Изглеждаше твърде силна личност, за да се задоволи да дреме в задния офис на таксиджийска фирма, прекалено силен за това служебно положение.

Почувствах как безпричинно сърцето ми подскочи и за миг ме обзе паника, като си представих, че той може би знаеше кой съм и какво се опитвам да направя. Но погледът му бе спокоен, делови и той само каза:

— Разбрах, че сте имали намерение да наемете група коли за сватба?

— Да — потвърдих и му разказах измислени подробности. Той си водеше бележки, допълни някои цифри, написа предварителна проектосметка и ми я подаде. Взех я. Почеркът му бе твърд, уверен и четлив. Подхождаше му.

— Благодаря ви — казах, — ще дам това на сестра ми и ще ви съобщя решението й.

Докато излизах от вратата му и я затварях зад себе си, отново го погледнах. Седеше зад бюрото си и ме гледаше през очилата с немигащи сини очи. Нищо не се четеше на лицето му.

Върнах се в предния офис и съобщих:

— Получих проектосметката, която ми трябваше. Благодаря ви за съдействието.

Тръгнах да си вървя и ми хрумна нова мисъл.

— Между другото, знаете ли къде бих могъл да намеря господин Клифърд Тюдор? — попитах.

Момичетата не се изненадаха от въпроса ми, но казаха, че не знаят.

— Мериголд би могла да го потърси заради вас — каза едната. — Ще я питам.

Мериголд завърши разговора си и се съгласи да помогне. Тя натисна превключвателя.

— До всички. Някой да е возил днес господин Тюдор? Обади се.

— Заведох го до гарата, Мериголд — обади се мъжки глас. — Хвана влака за Лондон.

— Благодаря, Майк — каза Мериголд.

— Познава всички гласове — с възхищение каза едно от другите момичета, — никога не им се налага да казват номера на колата си.

— Всички ли познават добре господин Тюдор? — попитах.

— Никога не сме го виждали — каза едното момиче, а и другите поклатиха глави в знак на съгласие.

— Той е от редовните ни клиенти. Винаги когато поиска кола, получава и после я записваме. Шофьорът съобщава на Мериголд къде го е закарал. Господин Тюдор има месечна сметка при нас, ние я изготвяме и му я пращаме.

— А ако предположим, че шофьорът откара господин Тюдор от едно място до друго и забрави да се обади на Мериголд? — попитах с неангажиращ тон.

— Не би трябвало да е толкова глупав. Шофьорите получават комисиони от редовните пътници. Вместо бакшиш, разбирате ли? Слагаме десет процента върху сметката, за да не караме постоянните клиенти да плащат бакшиши на шофьорите всеки пет минути.

— Добра идея — казах. — Имате ли много постоянни клиенти?

— Дузини — каза едно от момичетата, — но господин Тюдор е между най-добрите ни клиенти.

— А колко таксата има тук? — попитах.

— Трийсет и едно. Някои, разбира се, са в гаража за сервиз и понякога през зимата по пътищата поддържаме само половината. Конкуренцията от страна на другите фирми е голяма.

— Кой е собственикът на „Марконикарс“? — казах с небрежен тон.

Казаха, че не знаят и въобще не се интересуват.

— Не е господин Фидлър, така ли? — попитах.

— О, не — каза Мериголд. — Не мисля. Има президент, доколкото знам, но никога не сме го виждали. Господин Фидлър не може да заема такъв висок пост, защото понякога ме замества вечерите и през уикендите. Разбира се, и друго момиче идва да помага в почивните ми дни.

Внезапно като че ли всички разбраха, че това няма нищо общо със сватбата на сестра ми. Беше време да си тръгвам и излязох от стаята.

Стоях отпред на тротоара и се чудех какво да направя по-нататък. Срещу сградата имаше кафене и вече беше почти време за обяд. Пресякох широката улица и влязох вътре — миришеше на зеле и понеже бях изпреварил малко часа на обедната почивка, все още

имаше свободна маса, близо до прозореца. През току-що праните, чисти пердета на кафене „Стария дъб“ можех добре да наблюдавам офиса на „Марконикарс“. И да видя какво щеше да се случи по-нататък.

Дебело момиче с недобре сресана коса бутна под носа ми листа с ястията. Погледнах го потиснат. Английска домашна кухня в най-обикновения ѝ вид. Доматена супа, избор от пържена треска, наденици на скара, пържола или пай с бърбери, а за десерт — пудинг с пудра захар и яйчен крем. Всичко беше направено без мисълта за теглото на един аматьор жокей. Поръчах си кафе. Момичето заяви твърдо, че не мога да си поръчвам само кафе по време на обяда, когато масите са нужни на по-сериозни клиенти. Предложих да платя за целия обяд, но да ми донесе само кафе и тя се съгласи, като определено ме взе за много ексцентричен.

Кафето, което ми поднесоха, беше учудващо силно и добро. Сигурно е било от първата цедка, помислих си, докато разсеяно наблюдавах входа на „Марконикарс“. Никой, бъдещ интерес, не влизаше или излизаше.

На етажа над офисите на фирмата за таксите имаше голям неонов надпис, който постоянно светваше и гаснеше, макар че в дневната светлина едва си личеше. Загледах се в него. По цялата дължина на сградата се четеше името Л. С. Пърт. От офиса на такситата бяха поставили по дължината на голяма витрина надпис „Марконикарс“, изработен в светложълто на черен фон, и докато гледах нагоре, забелязах, че на горния етаж също имаше табела, чиито бели букви информираха: „Дженкинс, шапки, търговия на едро“.

Общият ефект беше наистина колоритен, но едва ли архитектът от епохата на регентството е имал точно това предвид. Представих си го колко често се обръща в гроба си и дори се усмихнах, когато един глас внезапно произнесе:

— Вандализъм, нали?

Жена на средна възраст бе седнала на масата ми, докато зяпах през прозореца. Имаше нещо печално в конското лице без грим, в страховитата кафява шапка, която допълнително я състаряваше, и в наивния, открит поглед. Кафенето се пълнеше и вече не можех да пазя масата само за себе си.

— Наистина озадачаващо е — съгласих се.

— Не бива да се позволяват такива неща. Всички стари къщи в района бяха изтърбушени и превърнати в офиси и сега изглеждат направо отвратително. Членувам в група за опазване на архитектурата — сподели тя тържествено — и подготвяме петиция, призоваваща хората да спрат да развалят хубавите сгради с ужасни рекламни надписи.

— Имате ли успехи в това отношение? — попитах.

— Немного, страхувам се. — Тя изглеждаше потисната. — Очевидно хората не се интересуват. Бихте ли повярвали, половината от хората в Брайтън не знаят как изглежда къща от периода на регентството, като през цялото време са заобиколени от тях? Погледнете квартала отсреща с всички тези надписи и реклами. И онзи неон — гласът ѝ трепна от вълнение — е последният удар. Поставиха го само преди няколко месеца. Изпратихме им петиция да го свалят, но те не желаят.

— Това е доста обезкуражаващо — казах, без да свалям поглед от вратата на „Марконикарс“. Двете машинописки излязоха и като си бърбяха, тръгнаха надолу по пътя, следвани от още две момичета, очевидно от по-горните етажи.

Съседката ми по маса говореше между две лъжици доматиена супа.

— Никак не сме доволни от Пърт, защото никой, заемащ отговорен пост там, не поиска да се срещне с нас, а хората в офисите казваха, че не могат да свалят неоновия надпис, защото не бил техен, поради това трябвало да се срещнем лично със собственика. — Открих, че симпатизирам на невидимия собственик на „Пърт“ в неговото нежелание да се срещне с хората от групата по опазване на архитектурата. — По-рано беше също зле, когато имената им бяха изрисувани по прозорците, но неонът... — Очевидно думите не можеха да изразят цялото ѝ негодувание.

И Мериголд отиде да обядва. Последваха я четирима мъже. Никой не влезе вътре.

Отпихах от кафето си, без да обръщам внимание на дамата на средна възраст, която безмилостно пилеше слуха ми. Най-после се отказах. Взех влака обратно до колата си и подкарах към Лондон. След дългия следобед в офиса тръгнах към къщи в най-натоварения час на движението. При дългите спирания пред кръстовищата и завоите

започнах да мисля не за загадката около Бил, а за проблемите на Джо Нантуич.

Разсъждавах върху неговите „задържания“, омразата му със Сенди Мейсън, изпадането му в немилост пред Тюдор и неясните заплашителни писма до него. Размишлявах за вътрешните проблеми на стаята с кантара, където само коняри, жокеи и служебни лица можеха да влязат, за да стигнат съблекалните, докато треньорите и собствениците се тъпчеха само пред нея: там, където журналистите и зрителите въобще нямаха достъп.

Ако се вярваше на записката „Болингброк, тази седмица“, Джо вече бе получил наказанието си, защото седмицата всъщност беше минала. Затова предположих, че ще го видя жив и здрав в Бристол следващия ден, макар и в немного добро настроение. Когато вече стигах апартамента си, знаех, че бих могъл да му кажа кой му праща тези бележки, макар че не бях сигурен дали ще го сторя.

Сънят понякога помага по много странен начин за разгадаване на объркан пъзел. Когато в сряда вечер си лягах, мислех си, че съм прекарал една повече или по-малко безплодна сутрин в Брайтън. Но в четвъртък сутринта се събудих с едно име в главата си и със съзнанието, че съм го виждал и преди това на определено място. Слязох по стълбите по халат до бюрото на Бил и взех билетите за залагане, които бе запазил за Хенри. Разрових ги и открих това, което ми трябваше. Три от тях носеха името Л. С. Пърт.

Обърнах ги обратно. Отзад Бил бе надраскал с молив името на един кон, размера на залога си и датата. Винаги беше така методичен. Занесох всички билети горе в стаята си и погледнах в специалния дневник на състезанията. Припомних си редица реплики по време на различни разговори. И внезапно много неща ми се изясниха.

Но все пак недостатъчно, недостатъчно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Бристол валеше проливен дъжд, навсякъде беше студено — постоянна, всепроникваща влага, която разваляше удоволствието от конните надбягвания.

Кейт ми изпрати съобщение, че няма да дойде заради времето, нещо доста странно за нея, и се запитах какъв ли силен натиск е упражнила върху нея леля Деб, за да остане вкъщи.

В залата за претегляне най-много обсъждаха Джо Нантуич. Комендантите бяха разследвали поведението му по време на последното състезание с препятствия и му бе отправено „строго предупреждение във връзка с по-нататъшната му езда“. Общото мнение беше, че е голям късметлия, щом се е отървал толкова леко на фона на досегашните му „подвизи“.

Самият Джо беше нахакан както винаги. По кръглото му розово лице нямаше следа нито от страх, нито от пианството, предизвикало голямата бъркотия в Челтнъм. Освен това научих, че е прекарал предишния петък, събота и по-голямата част от неделята в турска баня, за да изкара напълно махмурлука от себе си. Почти през цялото време е бил пиан като теле и потейки се, постоянно обяснявал на служителите със сълзи на очи, че при тях се чувства в безопасност, и отказвал да се облече и да си отиде вкъщи.

За верността на тази история гарантираше Сенди, който постоянно я доукрасяваше, защото — както сам твърдеше — така се бе случило, че самият той отишъл на турска баня в неделя сутринта с желание да загуби някой и друг килограм пред състезанията в понеделник.

Намерих Джо да чете обявленията. Свиркаше си през зъби.

— Е, Джо — казах му аз, — какво те развесели толкова?

— Всичко — усмихна се той напрегнато. От близко разстояние можах да забележа ситните бръчки около устата му и леко зачервените му очи, но държанието му не издаваше други признаци на напрежение.

— Не бях наказан с отстраняване от комендантите. И ми платиха, че загубих онази гонка.

— Какво говориш? — възкликнах.

— Платиха ми. Знаеш, нали ти казах. Пакет с пари. Пристигна тази сутрин. Сто кинта. — Аз го зяпнах. — Ами аз ти казах тогава, нали така? — попита той измъчено.

— Предполагам, че си ми казал — съгласих се неуверено.

— И още нещо, онези заплашителни бележки. Аз ги измавих. Стоях в турската баня през целия уикенд и не можах да ме докопат. Успях да се избавя — допълни Джо триумфиращо, като че ли „тази седмица“ не можеше да бъде променена в „следващата седмица“. Той не разбираше, че вече е претърпял наказанието си и че освен физическите има и други терзания и мъки. Цяла седмица бе преследван от остра тревога, последвана от три дни парализиращ страх, и сега си въобразяваше, че вече се е избавил.

— Радвам се, че мислиш така — казах тихо. — Джо, отговори ми на един въпрос. Мъжът, който ти звъни, за да ти каже кой кон не трябва да победи, какъв глас имаше?

— Не можеш да определиш, когато го слушаш. Може да бъде всеки. Говори тихо и някак си неясно. Почти шепот, понякога изглежда сякаш се бои някой да не го подслушва. Но какво значение има това? — попита Джо. — След като раздава шекерчета, може да кряка и като жаба, не ми пука.

— Искаш да кажеш, че би спрял и друг кон, ако те помоли? — попитах го.

— Бих могъл. Или пък не — каза Джо, очевидно решил със закъснение, че е говорил прекалено. С хитър, неспокоен поглед ме отмина и отиде към съблекалнята. Издръжливостта му беше направо фантастична.

Недалеч от мен Пит и Дейн обсъждаха плановете за деня. Приблжих се. Пит проклинаше времето и говореше, че ако продължава така, скоро ще попаднем в истински ад, но Пелиндръм въпреки всичко може да участва с пълна сила.

— Излез начело по средата на гонката и повече никой няма да може да те приближи. Останалите са слабаци. Доколкото разбирам, всичко ти е в кърпа вързано.

— Това е добре — казах, без да се замислям, и после си спомних как в Мейдънхед всичко бе „в кърпа вързано“ и за Адмирал.

Дейн ме попита дали ми е харесало гостуването при Кейт и не се зарадва много от ентузиазирания ми отговор.

— Да бъдеш проклет, приятел, ако ми се изпречиш на пътя към Кейт. — Каза го шеговито, с ожесточен глас, но ме обзе неприятното чувство, че наистина го мисли. Когато двама мъже са влюбени в едно и също момиче, можеше ли да продължи приятелството им? Точно в този момент не бях сигурен в това; защото мярнах в познатото симпатично лице на Дейн следа от враждебност. Тя беше съвсем незабележима, като превръщането на скалата в купчина пясък. И все пак поех замислен към съблекалнята, за да видя Сенди.

Той стоеше до прозореца, зяпнал дъждовната завеса, която се стичаше по стъклото. Беше се преоблякъл вече в цветовете за първата гонка и гледаше навън към парадния ринг, където измокрени, наметнати с мушамы конярчета водеха в кръг два нещастно изглеждащи коня.

— Ще ни трябват чистачки за очилата в този ад — забеляза той все още в добро състояние на духа. — Някой друг желаещ за кална баня? Дявол да го вземе, това време може да уплаши и патица.

— Как ти хареса турската баня в неделя? — попитах с усмивка.

— А, чу ли за това?

— Мисля, че всеки наоколо е чул — казах.

— Ами. Хванах го малкото копеле на място — каза Сенди, като се ухили широко.

— Как разбра къде ще го намериш? — попитах.

— Попитах майка му... — Сенди млъкна в средата на думата и очите му се разшириха.

— Да — рекох аз, — ти си му изпращал онези заплашителни бележки за Болингброк.

— И какво те кара да мислиш така? — попита Сенди развеселен.

— Ти обичаш шегите в действие и не харесваш Джо — казах. — Първата бележка, която получи, била пъхната в якето му, докато е висяло в съблекалнята в Плъмптън, така че трябва да е бил някой жокей, прислужник или служител. Не е могло да бъде нито букмейкър или треньор, нито собственик или човек от публиката. Затова почнах да си мисля, че човекът, който поставя бележките в джобовете на Джо,

не е същият, който му плаща, за да бави конете. Онази личност не го е заплашвала с отмъщение, което е странно. Но тогава се запитах кой друг би имал интерес да измъчва Джо и стигнах до теб. Ти и преди гонката си знаел, че Джо не трябва да спечели с Болингброк. Когато спечели, си му казал, че си загубил много пари и си се настроил срещу него. Сигурен съм в това. Дори си го проследил, за да се насладиш на страданието му.

— Отмъщението е винаги сладко. Е, добре, това се казва почтено ченге — каза Сенди. — Между другото, как узна толкова подробности?

— Джо ми каза почти всичко — отвърнах.

— Какво дрънкало. Езикът на Джо скоро ще го вкара в голяма каша.

— Сигурно — казах, като помислих за непредпазливия начин, по който Джо говореше за своите „задържания“ и съответните награди.

— Каза ли му, че аз съм му изпращал тези бележки? — попита Сенди и за първи път изглеждаше разтревожен.

— Не, не съм. Не бих искал повече неприятности — казах аз.

— Благодаря ти за това все пак.

— За отплата ще ми направиш ли малка услуга и ти, Сенди? Ще ми кажеш ли как разбра предварително, че Болингброк няма да спечели?

Той се ухили широко, обърна се леко на пети, но не ми отговори.

— Хайде сега — подканих го, — не е толкова голяма тайна, а това може да ме отведе към другата загадка, за Бил Дейвидсън.

— Не мога да ти помогна с нищо — поклати глава Сенди. — Самият Джо ми каза.

— Какво? — възкликнах.

— Каза ми го сам. Беше в банята, когато се преобличахме преди гонката. Знаеш как не може да спре да дрънка? Искаше да се изфука и му бях подръка, освен това знаеше, че съм „задържал“ един-два коня навремето.

— Какво ти каза? — попитах.

— Заяви, че ако искам да видя как се души кон, да наблюдавам Болингброк. Е, за Сенди Мейсън едно кимване е толкова добро, колкото и едно намигване. Взех та заложих на Лайка петдесет кинта, като очаквах да спечели, след като Болингброк нямаше да се опита. И

виж какво стана. Малкият мръсник си изтърва нервите и би Лайка с две дължини. Не можах да му го простя. Петдесет кинта са си цяло богатство, приятел, поне що се отнася до мен.

— Защо чака цели десет дни, преди да му пратиш първата бележка? — попитах.

— Дотогава не бях мислил за това — отвърна ми откровено. — Но това беше дяволски добро отмъщение, нали? Той почти щеше да загуби разрешителното си в Челтнъм, после цели три дни се беше насрал и през уикенда хленчеше като малко бебе, ако щеш ми вярвай. — Синди засия. — Трябваше само да го видиш в турската баня. Гадна, хълцаща, гънеща се развалина. Целия в сълзи и ме молеше да го спасявам. Мен! Какъв смях. Стана ми лошо, толкова се напъвах да не се разсмея с глас. Страшно, гръмовно отмъщение, това си е.

— И ти също го хвърли през парапета в Плъмптън, нали — рекох.

— Никога не съм го правил — обидено изрече Сенди. — Той ли ти каза. Невероятен лъжец. Сам падна, видях го. Тъкмо исках отново да го сплаша. — Червеникавата му коса се разтресе и кафявите му очи просветнаха. После се отпусна. — Е... ще измисля и нещо друго. Няма какъде да бързам. Ще му стъжня живота — пчели в панталоните, червеи в ботушите, такива неща. Безобидни. — Сенди отново се разсмя. После рече: — След като си толкова страшен частен детектив, какво свърши по другата работа?

— Не напредвам бързо — отвърнах, — но знам малко повече, отколкото миналата седмица, така че не съм загубил надежда. Не си ли чул нещо, което може да ми свърши работа? — Той поклати глава.

— Никъде нито думица. Но не си се отказал, така ли?

— Не — отвърнах аз.

— Добре, пожелавам ти най-добрия британски късмет — ухили се Сенди.

Един служител надникна през вратата.

— Жокейте, излизайте, моля — каза той.

Съвсем малко оставаше до първата гонка.

Сенди си сложи каската и затегна каишките. После извади малката си протеза, два изкуствени предни зъба на горката челюст, уви я в една кърпа и я сложи в джоба на палтото си, закачено на окачалката. Той, както и много жокеи, никога не яздеше с изкуствените

си зъби, защото се страхуваше, че ще ги изгуби или глътне, ако падне и се удари лошо. Усмихна ми се с беззъбата си уста, изкозирува шеговито и излезе под дъжда.

Час по-късно, когато излязох да яздя Пелиндръм, още валеше. Пит ме очакваше на парадния ринг. От периферията на шапката му на постоянна струйка се стичаше вода.

— Това не е ли най-страшният божи ден? — рече той. — Радвам се, че ти ще трябва да се съблечеш и намокриш до кости, а не аз. Когато яздох, обикновено преди това се тъпчех здраво с храна. Предполагам, че си добре с плуването.

— Защо? — попитах озадачен.

— Ако си, знаеш как да гледаш под водата. — Очаквах, че това ще бъде поредната скучна шега на Пит, но той бе сериозен. Посочи към очилата, висящи на врата ми. — За начало няма да имаш нужда от това. С цялата кал, която ще се изсипе върху тебе, ще се замърсят напълно, преди да си направил и първата обиколка.

— Тогава ще ги оставя — казах.

— Свали ги. Само ще ти се пречкат — потвърди той.

Така и направих. Когато обърнах глава, за да махна ластичната връзка над каската си, мярнах човек, който вървеше извън парадния кръг. В този страшен дъжд бяха дошли малко хора и го видях ясно.

Това беше Бърт, човекът с коня от засадата в Мейдънхед. Един от шофьорите на „Марконикарс“.

Той не гледаше към мен, но видът му ми подейства като електрически удар. Може да е пропътувал двеста километра само за да се наслади на следобедната гонка в дъжда. Но можеше и причината да е друга?

Погледнах Пелиндръм, който бавно обикаляше парадния кръг, покрит с непромокаем чул.

Работа, вързана в кърпа.

Потръпнах.

Знаех, че съм напреднал в издирването си, но все още човекът, причинил смъртта на Бил, се смяташе за неоткриваем. Бях пренебрегнал двете му ясни предупреждения и се страхувах, че съм оставил достатъчно широка следа, за да разбере, че продължавам играта. Бърт сигурно не беше сам в Бристол, помислих си, като предположих, че се подготвя трето „възпиращо“ предупреждение.

Има моменти, когато човек се справя и без интуиция, и това бе един от тях. Пелиндръм, стопроцентовият успех. Това, което бе сторено веднъж, можеше да се опита отново и по време на прогизналата от дъжда гонка, някъде щеше да има друга опъната жица. Без никаква логична причина бях сигурен в това.

Твърде късно бе да се оттеглям от състезанието. Пелиндръм беше фаворит на залаганията и очевидно в най-добра форма; не куцаше, нямаше скъсани кръвоносни съдове; нито едно от допустимите извинения за отказ в последната минута. И ако се откажех поради внезапно влошаване на здравето, бързо щяха да намерят друг жокей да ме замести. Не можех да изпратя друг човек с моите цветове да падне тежко заради мен. Ако се откажех така, без обяснения, и извадех Пелиндръм от гонката, разрешението ми за езда щеше да бъде отнето и това щеше да е краят на моите конни състезания.

Ако предупредях комендантите: „Някой се готви да свали Пелиндръм със стоманена жица“, може би щяха да изпратят човек за официална проверка на оградата и препятствията. Но сигурно нямаше да открият нищо. Бях почти сигурен, че ако сложеха жица, това щеше да бъде в последния момент, както и при падането на Били.

Ако участвах в гонката, но държах Пелиндръм със стегната юзда по-назад след другите коне през целия път, жицата можеше и въобще да не бъде вдигната. Но сърцето ми се свиваше, като гледах жокеите, които вече бяха участвали в гонките и си спомнях състоянието, в което бяха пристигали след това. Калта беше полепнала по лицата им на дебел пласт, а костюмите им — намокрени и изкаляни до такава степен, че от няколко крачки разстояние човек вече трудно различаваше цветовете им, да не говорим за разстоянието от едната ограда до другата. Моите собствени цветове — кафяво и кремаво — щяха да бъдат практически неразличими. Мъжът, който щеше да дебне с жицата, не би могъл да каже кой кон е напред, но щеше да ме чака и да действа според случая.

Погледнах към другите жокеи в парадния кръг, които с примирен вид хвърляха шлиферите си и яхваха конете. Бяха около десетина души. Мъже, които ме бяха научили на много неща и ме приемаха като един от тях, едно приятелство, което ми доставяше удоволствие не по-

малко от самото надбягване. Ако оставех някой друг да се пребие вместо мен, повече нямаше да мога да ги погледна в лицата.

Това не беше добре. Трябваше да яздя Пелиндръм в челото на групата и да се надявам на късмета си. Спомних си Кейт, която казваше; „Ако трябва нещо да се направи, по дяволите опасността.“

По дяволите опасността. В крайна сметка можех да падна всеки ден и без помощта на жица. Ако днес това станеше заради нея, щеше да е много лошо. Но този извод не ми помагаше с нищо. А може би се лъжех; може би въобще нямаше да поставят клопка.

— Как е? — попита ме Пит. — Изглеждаш като че ли си видял дух.

— Добре съм — отвърнах, като свалях горната си дреха. Пелиндръм стоеше до мен и аз го потупах, като се възхищавах на прекрасната му, интелигентна глава. Основната ми грижа бе дали той ще остане здрав и читав в следващите десетина минути.

Метнах се на гърба му и погледнах надолу към Пит.

— Ако... ако Пелиндръм падне в тази гонка, моля те звънни на инспектор Лодж в Мейдънхедския полицейски участък и му съобщи, става ли?

— Какво за бога...?

— Обещай ми — рекох.

— Добре. Но не разбирам. Можеш да му се обадиш и сам, ако искаш, и освен това няма да паднеш.

— Не, може би не — казах.

— Ще се срещнем при закриването на състезанието — каза той, като шляпна Пелиндръм по хълбока, докато потегляхме напред.

Дъждът шибаше лицата, докато се нареждахме за старта пред стендовете, а трябваше да препускаме две обиколки. Преградите се вдигнаха нагоре и ние полетяхме напред.

Два или три коня прескочиха първата бариера преди мен, но после изведох Пелиндръм и останах там. Той беше в чудесна форма, галопираше и скачаше с увереността и лекотата на първокласен състезателен кон. Всеки друг ден усещането за мощта му под мен щеше да ме изпълва с безмерно удоволствие. При тези обстоятелства обаче едва я забелязвах.

Като си мислех за падането на Бил, оглеждах се за служител, преминаващ зад оградата, когато конете приближават. Той трябваше да

размотае жицата, да я вдигне и да я закачи здраво... Ако видех това, смятах да се опитам да накарам Пелиндръм да скочи много по-рано от необходимото, така че да може да удари жицата солидно с гърдите си точно когато е преминал апогея на скока си. По този начин, предполагам, можеше да скъса жицата и да се задържи на крака. А дори и да паднехме, конят нямаше да се превърти в страшно салто като Адмирал. Но, естествено, много лесно е да планираш и се съмнявах дали един роден скачач като Пелиндръм би могъл да бъде принуден да скочи преждевременно.

Свършихме първата обиколка без инциденти, по пистата навсякъде беше разхвърлян разровеният торф. На около два километра от финала, в далечната страна на пистата, чух тропота на копита близо зад себе си и обърнах глава. Повечето от групата бяха изостанали доста назад, но двама от жокеите ме гонеха с решимостта да ме задминат и почти приближаваха задницата на Пелиндръм.

Дръпнах юздите му и той реагира незабавно; увеличихме разстоянието от преследвачите си с около пет дължини.

Никакъв служител не премина по пистата.

Не видях никаква жица.

Но Пелиндръм се удари в нея точно по същия начин.

Нямаше да бъде толкова лошо падане, ако не бяха конете зад мен. Усетих тежкия удар в краката на Пелиндръм, когато се вдигаше над последното препятствие в далечния край на хиподрума, и се изстрелях като куршум. Ударих земята с рамо на няколко метра напред. Преди да спра да се търкалям, другите коне вече прескачаха преградата. Те можеха да избегнат човек на земята, но в дадения случай, както после ми обясниха, е трябвало да заобиколят Пелиндръм, който се мъчеше да стане, и по този начин се оказах точно на пътя им.

Галопиращите подкови се стовариха отгоре ми. Един от конете скрита главата ми и каската се пръсна на ситни парчета. Това бяха шест секунди премазване, хаос от удари, в който не можех нито да мисля, нито да мърдам, а само да усещам.

Когато всичко свърши, лежах на мократа земя, свит и губещ съзнание, неспособен да се изправя, неспособен дори да помръдна. Лежах на гръб, с крака към оградата. Дъждът валеше отгоре ми и се просмукваше в косата, капките шибаха лицето ми и така тежко падаха

върху клепачите ми, че просто не можех да ги повдигна. През една цепнатина под плътните струи на дъжда мярнах фигура на мъж край оградата. Не беше дошъл да ми помага. Бързо навиваше жицата, без да гледа състезанието, и работеше съсредоточено, като пристъпваше навътре към пистата. Когато доближи вътрешния стълб на препятствието, бръкна в джоба на мушамата си, извади клещи и сръза жицата там, където беше завързана на две над бариерата. Свърши работата си, нави жицата и се обърна към мен.

Познавах го.

Това беше шофьорът на конския фургон.

Всичко наоколо губеше цвета си. Светът изглеждаше сив като зле проявен филм. Зелената трева бе сива, лицето на шофьора на конския фургон бе сиво...

После видях друг при оградата, който крачеше към мен. Много се зарадвах, че имам помощ срещу таксиметровия шофьор, и ми се доплака от облекчение. Опитах се да му кажа да погледне за жицата, защото този път трябваше да има свидетел. Но думите не стигаха подалеч от мозъка ми. Гърлото и езикът ми отказваха да ги произнесат.

Дойде, застана до мен и се наведе. Опитах се да кажа здравей, но никакъв мускул не ме послуша. Мъжът се изправи.

През рамото си каза на шофьора на фургона:

— Премазан е. — После се обърна към мен. — Ти досадно копеле — каза и ме ритна. Чух как ребрата ми изпукват и усетих гореща остра болка отстрани. — Може би това ще те научи да си гледаш работата — и отново ме срита. Сивият свят пред мен стана още по-тъмен. Бях почти без съзнание, но дори и в тези мъчителни мигове част от мозъка ми продължаваше да работи и разбрах защо служителят не бе минал през пистата с жицата. Нямахше нужда да го прави. Той и неговият съучастник бяха стояли от двете страни на пистата и бяха опъвали жицата помежду си.

Видях кракът му да се вдига за трети път. Струваше ми се, че минават часове — така го възприемаше разстроеният ми мозък, докато той се появи пред очите ми по-голям и по-голям, докато все още можех да го виждам.

Ритна ме в лицето и аз отлетях към тъмнината.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първо се върна слухът ми. Появи се внезапно, като че ли някой бе завъртял ключ. В един момент никакви фрази не можеха да проникнат през хаоса от объркани сънища, които като че ли отдавна пълнеха главата ми, а в следващия миг бягах в неподвижна тъмнина и всеки звук отекваше остро в ушите ми.

— Още е в безсъзнание — каза една жена.

Исках да ѝ кажа, че не е вярно, но не можех.

Звуците продължиха; шумолене, потропване, поскърцване, мърморене на далечни гласове, бълбукане на вода в стара водопроводна тръба; слушах всичко, но без особен интерес.

След малко осъзнах, че лежа по гръб. Когато почувствах крайниците си, разбрах, че са натезали като олово и боляха непрекъснато, а клепачите ми тежаха един тон.

Чудех се къде съм. После се запитах кой съм аз. Не можех да си спомня нищо. Това ми се стори много сложно и потънах в сън.

Следващия път, когато се събудих, тежестта от клепачите ми я нямаше. Отворих очи и видях, че лежа в полутъмна стая, чиито изкривени линии постепенно започнаха да си идват на мястото. В единия ъгъл имаше мивка, маса с покривка, люлеещ се стол с дървени облегалки, прозорец от дясната ми страна, врата — право отпред. Гола, функционална стая.

Вратата се отвори и влезе една сестра. Погледна ме приятно учудена и се усмихна. Имаше хубави зъби.

— А, здравейте — каза тя. — Значи най-после се върнахте. Как се чувствате?

— Добре — отвърнах, но това прозвуча като шепот и в моя случай съвсем не беше вярно.

— Удобно ли ви е леглото? — попита тя, като хвана китката ми, за да премери пулса.

— Не — казах, като оставих преструвките.

— Ще отида да кажа на доктор Мичъм, че сте се събудили, и мисля, че ще дойде да ви види. Ще се държите ли още няколко минути? — Тя написа нещо на картоната, който беше на масичката, отново ми се усмихна весело и се измъкна от вратата.

Така, значи бях в болница. Но все още нямах представа какво се бе случило. Дали през мен е минал парен локомотив? Или стадо слонове?

Когато дойдеше, доктор Мичъм щеше да разреши само половината от загадката.

— Защо съм тук? — попитах с дрезгав шепот.

— Паднали сте от кон — отвърна.

— Кой съм аз?

При този въпрос той почука зъбите си с края на писалката си и ме загледа напрегнато няколко секунди. Беше млад мъж, с остри черти, с разрошена, вече оредяваща светла коса и светли, интелигентни, бледосини очи.

— Сам трябва да си припомните това. Скоро ще стане, сигурен съм. Не се безпокойте. Не се тревожете за нищо. Само се отпуснете и паметта ви ще се върне. Не веднага и не изцяло. Не очаквайте това, но малко по малко ще си спомните всичко, с изключение може би на самото падане.

— Какво по-точно не е наред с мен? — попитах.

— Сътресение на мозъка е засегнало паметта ви. Колкото до останалото от вас — той ме огледа от глава до пети, — имате счупена ключица, четири пукнати ребра и многобройни контузии.

— Нищо сериозно, благодаря на бога — изхриптях.

Отвори уста и зяпна, после се разсмя искрено.

— Не, нищо сериозно — каза той. — Вие, вашего брата, всички сте еднакви. Съвсем луди.

— Кои точно? — рекох.

— Няма значение, скоро ще се сетите — каза той. — Сега, ако можете, поспете още малко и когато се събудите, е възможно да разберете много повече неща.

Последвах съвета му, затворих очи и отново се унесох. Насън чух дрезгав глас, който идваше от центъра на една стъклена купа с червени и жълти минзухари, който ми шепнеше някакви заплахи, докато се опитвах да пиция и да избягам надалеч. После осъзнах, че

моят собствен глас шепне, и минзухарите изчезнаха, заместени от гледката на тъмнозелени гори с яркочервени птици, стрелкаци се в сенките. Помислих си, че съм някъде много високо, загледан към земята, и се накланям все по-напред, докато не паднах, и този път произнесеното от мен имаше ясен смисъл.

— Паднах от едно дърво. — Знаех, че ми се беше случило в детството.

Дочух възклицание близо до мен. Отворих очи. До краката на леглото стоеше доктор Мичъм.

— Какво дърво? — попита той.

— В гората — отвърнах. — Ударих си главата и когато се събудих, баща ми беше коленичил край мен.

Тогава от дясната ми страна се чу ново възклицание. Обърнах глава, за да погледна натам.

Беше там, загорял от слънцето, стегнат, елегантен. На четирийсет и шест години приличаше все още на младеж.

— Здравей — казах.

— Познавате ли кой е това? — попита доктор Мичъм.

— Баща ми.

— А как се казвате?

— Алън Йорк — казах внезапно и паметта ми нахлу мощно. Можех да си спомня всяка подробност от сутринта, когато отидох на състезанията в Бристол. Спомних си миналото, но какво бе станало, всъщност все още ми беше неясно.

— Как пристигна? — попитах баща си.

— Със самолет. Госпожа Дейвидсън ми звънна да ми каже, че си паднал и си в болницата. Реших, че е по-добре да хвърля едно око.

— Колко дълго...? — започнах бавно.

— Колко време сте били в безсъзнание ли? — каза доктор Мичъм. — Сега е четвъртък сутринта. Два дни и половина. Немного дълго, като се има предвид страшният удар. Запазих счупената ви каска, за да я видите. — Отвори едно шкафче и извади жокейската каска, която несъмнено бе спасила живота ми. Беше разцепена почти на две.

— Ще ми трябва нова — казах.

— Съвсем луд. Всички сте напълно луди — каза доктор Мичъм.

Сега разбрах какво имаше предвид. Ухилих се, но това се оказа трудна работа, защото открих, че половината ми лице е бинтовано, а освен това е болезнено и схванато. Започнах да вдигам лявата си ръка, за да проверя нараняванията, но се отказах заради внезапната болка, която движението предизвика в рамото ми. Въпреки стегнатата превръзка, която държеше раменете ми изпънати назад, чух и усетих как счупените крайчета на ключицата се търкат едно в друго.

Като че ли бяха чакали сигнал, всички различни болки в натъртеното ми тяло оживяха — туптящи, отровно люти. Поех дълбоко дъх и счупените ребра остро въстанаха срещу това. Наистина лош момент.

Затворих очи.

— Всичко наред ли е? — запита тревожно баща ми.

— Да, не се безпокойте — отвърна доктор Мичъм, — предполагам, че счупените места в него са се обадили. Ще му дам нещо болкоуспокояващо след минута.

— Ще стана утре — казах. — И преди това съм ожулван и съм чупил ключица. Не трае дълго. — Но за себе си добавих, че докато продължава, е много неприятно.

— Определено няма да се надигнете утре — каза доктор Мичъм. — Ще останете на легло седмица, за да премине мозъчното сътресение.

— Не мога да лежа цяла седмица — протестирах. — После ще отслабна като бълха, а трябва да яздя Адмирал в Ливърпул.

— На коя дата? — със съмнение попита доктор Мичъм.

— Двайсет и четвърти март — отвърнах.

Последва за малко тишина, докато пресмятаха.

— Това са седем дни до следващия четвъртък — обади се баща ми.

— Може веднага да си го избие от главата — строго каза доктор Мичъм.

— Обещай ми — обади се и баща ми.

Отворих очи и го погледнах и когато видях тревогата на лицето му, за първи път в живота си разбрах колко много означавам за него. Бях единственото му дете и десет години след като почина майка ми, той се грижеше лично за мен, като не прехвърляше работата на серия слугини и гувернантки, колежи и възпитатели, както биха направили

повечето от богатите мъже, а прекарваше времето си, като играеше с мен, учеше ме, преподаваше ми, за да се увери, че още от юноша ще науча как да живея щастливо и дейно под бремето на огромно богатство. Лично ме бе научил как да се справям с всякакъв вид опасности и осъзнах, че настояването ми да участвам в гонките в Ливърпул в това лошо състояние означаваше риск, който нямах право да поема.

— Обещавам — казах. — Няма да яздя в Ливърпул този месец. Но ще продължа с конните състезания.

— Добре. Уговорихме се. — Той се отпусна, усмихна се и се изправи. — Ще намина пак следобед.

— Къде си отседнал? Къде се намираме сега? — попитах.

— Това е болницата в Бристол, а аз се настаних при госпожа Дейвидсън — каза той.

— На състезанията в Бристол ли се наредих така? — попитах. — С Пелиндръм?

Баща ми кимна.

— Как е той? Ударен ли е зле. Какво падане сме направили.

— Не, той не е пострадал — отвърна ми. — Отново е в конюшните на Грегъри. Никой не е видял как или защо е паднал, защото е валяло много силно. Грегъри каза, че си имал предчувствие, че ще паднеш, и ме помоли да ти кажа, че е направил това, което си искал.

— Не си спомням нищо и не знам какво съм искал да стори той — въздъхнах. — Много досадно.

Доктор Мичъм и баща ми се отдалечиха и ме оставиха да се блъскам над тъмните петна в паметта ми. За няколко секунди изпитах измамното чувство, че си припомням съществен факт, но отново опрях дотам, че животът ми под знака на това мозъчно сътресение е завършил на конните състезания в Бристол и е започнал отново в местната болница.

Останалата част от деня мина бавно и мъчително, защото всяко грешно движение, което правех, предизвикваше хор от протести във всеки смазан мускул или увреден нерв. И по-рано бях ритан от коне, но не на толкова много места наведнъж и знаех, макар и да не можех да видя, че кожата ми е покрита с широки яркочервени петна, които ставаха по-големи, а след това почерняваха и накрая пожълтяваха,

когато кръвта по ударените места се разпръснеше. Лицето ми, знаех си, щеше да претърпи същото дъговидно превъплъщение и несъмнено се бях сдобил с два прекрасни черни кръга около очите.

Хапчетата, които доктор Мичъм изпрати по сестрата с хубавите зъби, намалиха с малко усещанията, така че останах със затворени очи и си представях, че се нося над морето, окъпан от слънцето, и счупените ми костици и тупащата глава почиват на нежна вълна. Запълних гледката с чайки, бели облаци и деца, пляскащи в плитката вода край брега, и това ми вършеше добра работа всеки път, когато се опитвах да мръдна.

Късно вечерта главоболието ми стана още по-лошо и ту потъвах, ту излизах от тежките кошмарни съновидения, в които си представях, че крайниците ми са закачени с големи тежести, а аз целият изпотен се мъчех да размърдам пети и пръсти в пристъп на агонизиращ страх, че липсват. Но незабавно, след като можех да ги почувствам отново, постилките ми пращаха облекчение, което ме хвърляше отново в същите кошмари. Цикълът от кратки събуждания и дълги болезнени сънища продължаваше безкрайно, докато загубих представа кое е истинско и кое не.

Нощта, минала по този начин, бе толкова тежка и мъчителна, че при сутрешната визитация помолих доктор Мичъм да ми покаже, че ръцете и краката ми все още са прикрепени към мен. Без да каже дума, той махна завивките, хвана здраво краката ми и ги вдигна на няколко сантиметра, така че да мога да ги видя. Вдигнах ръцете си и ги разгледах, после спуснах пръстите си над корема: почувствах се пълен идиот, защото се плаших за нищо.

— Не се притеснявайте — рече доктор Мичъм. — Не може да очаквате мозъкът ви да работи идеално, след като толкова дълго сте били в безсъзнание. Заявявам ви, че нямате наранявания, за които да не знаете. Няма вътрешни увреждания, нито липсващи крайници. След три седмици ще бъдете като нов.

Зорките му, бледосини очи вдъхваха доверие.

— Само че — добави той — ще имате белег на лицето си. Направихме ви шев на лявата челюст.

Тъй като не бях първи красавец и преди, новината не ме разтревожи много. Благодарих му за грижите и той отново ме зави с

чаршафа и одеялото. Острото му лице внезапно се освети от закачлива усмивка и той рече:

— Вчера ми казахте, че ви няма нищо и ще станете от леглото днес, ако си спомням точно.

— Що не се гръмнете — озъбих се аз със слаб глас. — Ще стана утре.

В крайна сметка чак в четвъртък можах да стана на крака и се прибрах вкъщи при Сила в неделя сутринта, чувствайки се по-скапан, отколкото бях склонен да призная, но все пак в приятно разположение на духа. Баща ми все още беше тук и дойде да ме посрещне. Смяташе да отлети следващата седмица.

Сила и Поли цъкаха с език и правеха съчувствени забележки, докато излизах от ягуара с четвърт от обичайната си бързина и пристъпвах внимателно към входните стълби. Но младият Хенри, който погледна с бърз, разбиращ поглед черно-жълтото ми лице и дългия, току-що зараснал белег през бузата ми, ме поздрави с думите:

— И как е ужасното чудовище от далечния космос?

В седем часа вечерта, когато децата вече се бяха качили горе в леглата си, звънна Кейт. Сила и баща ми внезапно решиха да донесат малко вино от зимника и ме оставиха сам във всекидневната да си говоря с нея.

— Как са счупените места? — попита.

— Сглобени добре — отвърнах. — Благодаря ти за писмото и за цветята.

— Цветята бяха идея на чичо Джордж — призна тя. — Аз му казах, че прилича малко на погребение, като ти изпращаме цветя, а той реши, че това е доста смешно, и дори се разхили. На мен в действителност никак не ми беше до смях, когато разбрах от госпожа Дейвидсън, че наистина си бил близо до погребението си.

— Доникъде не съм бил близо — отрекох. — Сила преувеличава нещата. И въпреки че идеята е била на чичо Джордж, благодаря ти много за цветята.

— Мисля, че трябваше да изпратя лилии^[1], а не лалета — подразни ме Кейт.

— Можеш да изпратиш лилии следващия път — казах, като се наслаждавах на бавния ѝ съблазнителен глас.

— Боже милостиви, ще има ли следващ път?

— Така се очертава — казах оптимистично.

— Добре тогава — рече Кейт, — ще направя предварителна заявка на „Интерфлора“ за лилии.

— Обичам те, Кейт — казах.

— Трябва да призная — каза тя с щастлив глас, — че е хубаво да чуваш хората да ти говорят така.

— Хората ли? Кой друг ти е казал? И кога? — попитах, като се страхувах от най-лошото.

— Ами... — последва след къса пауза. — Всъщност Дейн.

— Ох.

— Не бъди ревнив — чух гласа ѝ. — И Дейн е лош като теб. Навъсва се като буреносен облак, като чуе името ти. И двамата сте като децата.

— Да, мадам — признах си аз. — Кога ще се видим отново?

Определихме си дата за обяд в Лондон и преди да сложи слушалката, отново успях да ѝ кажа, че я обичам. Бях на път също да оставя слушалката, когато чух най-неочакван звук по телефона.

Изсмиване. Леко приглушено, но изсмиване.

Знаех, че тя е прекъснала, но рекох в замлъкналата слушалка:

— Задръж така, Кейт, аз... хм... искам да ти прочета нещо... от вестника. Само минута, докато го намеря. Оставих слушалката на масата, преминах тихо през всекидневната и се качих нагоре до спалнята на Сила.

Немирниците бяха тук, събрани във виновна групичка около другия телефонен апарат. Хенри — със слушалка, притисната до ушите; Поли — с глава, долепена до неговата; Уилям — загледан любопитно към тях с отворена уста. Всички бяха с пижами и нощни халати.

— И какво мислите, че правите всъщност? — попитах със строг израз.

— Олеле — каза Хенри и изпусна слушалката в леглото, като че ли внезапно се беше нагорещила.

— Алън! — каза Поли, като се изчерви до кръв.

— Колко дълго подслушвахте? — попитах.

— Всъщност от самото начало — отвърна Поли със засрамено личице.

— Хенри винаги слуша — каза Уилям, горд с брат си.

— Млъкни — сопна му се Хенри.

— Вие, малки негодници!

Уилям изглеждаше засегнат.

— Но Хенри слуша винаги — повтори той. — Подслушва всеки. Просто проверява и това е добре, нали? Хенри винаги проверява, нали Хенри?

— Млъкни, Уилям — каза брат му почервенял и ядосан.

— Значи Хенри проверява, така ли? — казах, като се смръщих срещу него. Хенри сведе поглед, заловен на място, без въобще да се е разкаял.

Приблжих до тях, но нарушаването на неприкосновените ми лични тайни внезапно излетя от главата ми. Спрях и помислих.

— Хенри, колко дълго подслушваш хората по телефона? — попитах меко.

Той ме погледна войнствено. Накрая каза:

— От известно време.

— От дни? Седмици? Месеци?

— Години — каза Поли, която отново се съвзе и изглеждаше ядосана.

— Подслушвали ли сте разговори на баща си? — попитах.

— Да, често — каза Хенри.

Млъкнах, като изучавах този буен, интелигентен малчуган. Беше само осемгодишен, но ако знаеше отговорите на въпросите, които се готвех да му задам, би разбрал значението им и това знание щеше да го преследва цял живот. Все пак продължих.

— Дали случайно си чул да говори с човек с подобен глас? — попитах. После преправих гласа си на хрипкав и шептящ и изрекох: — С майор Дейвидсън ли говоря?

— Да — отвърна Хенри без колебание.

— Кога беше това? — попитах, като се мъчех да не показвам обзелото ме вълнение. Бях сигурен, че е подслушал разговора, за който Бил е споменал пред Пит, макар и да не го бе взел на сериозно.

— Когато за последен път подслушах разговор на татко — каза делово Хенри.

— Спомняш ли си какво каза гласът? — попитах, като се стараех да говоря спокойно и мило.

— О, да, това беше шега. Два дни преди татко да се пребие — каза спокойно Хенри. — Тъкмо когато си лягахме, като сега. Телефонът звънна и аз веднага се примъкнах тук и започнах да дебна. Мъжът със смешния глас казваше; „Ще яздите ли Адмирал в събота, майор Дейвидсън?“ А татко отговори, че ще го язди.

Хенри се спря. Чаках го да си припомни. Той присви очи в знак на съсредоточаване и продължи:

— Тогава мъжът със смешния глас каза: „Вие няма да спечелите с Адмирал, майор Дейвидсън.“ Татко само се разсмя, а мъжът допълни: „Ще ви платя петстотин лири стерлинги, ако ми обещаете да не спечелите.“ Тогава татко рече „Вървете по дяволите“ и аз без малко да се изсмея, защото той винаги ми е казал да не говоря така. После шептящият мъж рече, че той не желаел татко да победи и че Адмирал щял да падне, ако татко не се съгласи да не печели. Тогава баща ми рече; „Вие трябва да сте луд.“ После той затвори телефона и аз побързах да се върна в леглото си, за да не ме спипа, че подслушвам на телефона.

— Каза ли нещо на баща си във връзка с този разговор? — попитах.

— Не — отвърна Хенри откровенно. — Това слушане е нещо много опасно. Много трябва да внимаваш, за да не покажеш, че знаеш повече.

— Да, разбирам — кимнах с глава, като се мъчех да не се разсмея.

После видях, че нещо припламва в очите на Хенри, когато значението на думите започна да му се прояснява.

— Това май не е било шега, така ли? — отривисто попита.

— Не, не е било — отвърнах.

— Но този мъж не е накарал Адмирал да падне, нали? Той не би могъл... Би ли могъл? Наистина ли? — каза отчаяно Хенри, като очакваше да го подкрепя. Очите му се отвориха широко — започваше да разбира, че е слушал мъжа, причинил смъртта на баща му. Въпреки че един ден трябваше да узнае за стоманената жица, аз не мислех, че в момента би трябвало да му обяснявам това.

— Не знам. Не вярвам да е възможно — излъгах го спокойно, но очите на Хенри гледаха някак през мен, като че ли се взираха в някакъв вътрешен, внезапно появил се ужас.

— За какво става дума? — попита Поли. — Не разбирам защо Хенри е толкова разтревожен. Само заради това, дете някой казал на татко, че не би искал да спечели гонката? Това не е причина Хенри да се ошашава.

— Винаги ли си спомня толкова ясно какво говорят хората — попитах Поли. — Все пак е минал месец, откак баща ви се помина.

— Смятам, че Хенри е забравил редица неща, които са си казали татко и онзи човек — рече Поли разсъдливо. — Но все пак не си измисля.

Знаех, че това е истина. Той беше честно момче.

— Не виждам как би могъл да го направи — каза той вдървено.

В крайна сметка се радвах, че Хенри се занимава с откритието си от практична, а не от емоционална гледна точка. Може би все пак не му бях причинил голяма вреда, след като го бях накарал да разбере какво е чул и пренебрегнал.

— Хайде, лягай в леглото и не се тревожи за това, Хенри — казах, като му подадох ръка. Той я пое и я задържа, докато го водех към леглото му — нещо съвсем нехарактерно за него.

[1] в Англия обичайните цветя за погребение са лилиите. — Б.пр.

↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, когато се обличах с бързината на костенурка, долу се чу звънецът на входната врата и Джоан се качи, за да ми каже, че инспектор Лодж би искал да ме види, ако е възможно.

— Кажи му, че ще слеза колкото се може по-бързо — отвърнах, като се борех да намъкна ризата си над дебелия, твърда превръзка около раменете ми. Успях да закопчаю повечето копчета, но реших, че не ми трябва вратовръзка.

Твърдият бандаж около ребрата ме притесняваше и ужасно ме сърбеше, главата ме болеше, големи пространства от кожата ми все още бяха черни и меки, спях лошо и постоянно ми беше криво. Трите аспирина, които погълнах вместо закуска, все още не действаха.

Вдигнах чорапите си, опитах се да се наведа с единствената си полезна ръка и открих колко са се отдалечили краката ми и затова запратах ядосано чорапите в другия край на стаята. Предишния ден в болницата сестрата с хубавите зъби ми бе помогнала да се облека. Днес идиотското ми чувство за независимост ми попречи да помоля моя баща да свърши същото. Видът на пребитото, жълтеникаво и небръснато лице в огледалото не подобри нещата. „Ужасното извънземно чудовище“ на Хенри наистина си имаше двойник. Опитах се да не докосвам нарастващия белег на бузата си, за да не раздразня възпалената тъкан.

Включих електрическата самобръсначка, избръснах се по възможно най-лошия начин, сресах косата си надве-натри, пъхнах крака в едни чехли, мушнах здравата си ръка в единия ръкав на домашния халат и го преметнах през другото си рамо. После леко се потътрих по стълбите надолу.

Като ме видя, Лодж се превърна в няма картина.

— Ако ми се смеете, ще ви сваля с един удар. Следващата седмица — рекох все още разгневен аз.

— Въобще не се смей — каза Лодж, ноздрите му трепкаха диво в стремежа да запази сериозна физиономия.

— Никак не е смешно — казах с тон, нетърпящ възражения.

— Не е.

Озъбих му се.

— Звучиш ми като че ли имаш нужда от глътка коняк — обади се баща ми, скрит зад един неделен вестник, потънал удобно в креслото до камината.

— Още е само десет и половина — казах троснато.

— Спешните неща възникват по всяко време на деня — рече баща ми, като се изправяше. — И, струва ми се, сега става дума точно за това.

Той отвори ъгловия шкаф, където Сила пазеше няколко бутилки и чаши, напя ми няколко капки коняк и ги разреци със сода. Оплаках се, че е все още рано, че това е много силно и въобще, че няма смисъл.

— Изпий го и млъкни — каза баща ми, като подаде чашата.

Разгневен отпих голяма глътка. Беше силно и остро и ми опари гърлото. Претъркалях втората глътка из устата си, така че разрециеният спирт да стегне венците ми, и когато я преглътнах, почувствах как течността топло се спуска към празния ми стомах.

— Закусвал ли си нещо? — попита татко.

— Не — отвърнах.

Отпих още една, по-малка глътка. Конякът действаше бързо. Лошото настроение взе да ме напуска и след минута-две се почувствах значително по-добре. Лодж и баща ми ме наблюдаваха напрегнато, като че ли бях лабораторно животинче, което успешно реагира на поредния опит.

— Е, все пак идеята бе много добра — съгласих се неохотно. — Сега ми е по-добре.

Взех цигара от сребърната кутия на масата, запалих я и забелязах, че слънцето грее ярко.

— Добре — баща ми седна отново на мястото си.

Оказа се, че той и Лодж са се запознали, докато са ме чакали, и инспекторът между другото му е разказал за приключенията ми край Мейдънхед в конския фургон — подробност, която бях изпуснал в писмата си. Според мен това бе предателство от най-долен вид и изразих мнението си направо пред Лодж; после им разказах как аз и Кейт сме проследили и открили фургончето и че всъщност тази част от разследването е в задънена улица.

Взех цигарата и чашата си, пресякох стаята и седнах на едно място, огряно от слънцето. Сила бе в градината и подрязваше цветята. Махнах ѝ с ръка.

Днес Лодж не беше с униформата си, а носеше сив вълнен панталон, фина вълнена блуза и спортно яке. Отвори дипломатическото си куфарче, което беше на масата, и измъкна някакви документи. Седна и ги пръсна пред себе си.

— Господин Грегъри звънна — каза той — в участъка сутринта след падането ви в Бристол, за да ми съобщи.

— Защо, по дяволите, е направил това? — попитах.

— Ние също го попитахме — отвърна Лодж. Поколеба се и продължи: — Разбрах от баща ви, че паметта ви е засегната донякъде.

— Да. Сега си спомням отново повечето неща от този ден в Бристол, но все още в паметта ми има „бяло петно“ от момента, в който излязох от стаята за претегляне, за да яхна Пелиндръм, или самата гонка, или падането. — Последният ми спомен беше за Сенди, излизащ в дъжда. — Защо съм помолил Пит да ви съобщи, ако падна?

— Това е станало преди гонката. Очевидно сте смятали, че може би ще паднете. Заради това, неофициално, проверявам вашето падане от коня. — Той внезапно се усмихна. — Постепенно отнехте цялото ми свободно време, а днес практически имам почивен ден. Всъщност не зная защо съм се загрижил за вас!

Предположих, че е пристрастен към разследването като алкохолик към пиенето. Просто не можеше да не го прави.

— Отидох до конюшните на Грегъри — продължи той — и огледах Пелиндръм. Имаше ясна тясна рана в предната част на двете издатини...

— Гърдите — промърморих.

— ...на гърдите и ще ви подсказва какво може да го е порязало.

— О, не — казах, като се сетих, но не можех да повярвам.

— Проверих и помощните работници по препятствията — каза той. — Единият от тях е нов и непознат на другите. Назовал се е Томас Бътлър и е дал несъществуващ адрес, а освен това е пожелал да стои до най-далечното препятствие, точно там, където сте паднали. Предложението му е било прието с готовност заради дъжда и разстоянието от бариерата до букмейкърите. Същата история като в Мейдънхед. С изключение на това, че този път Бътлър е прибрал

надницата си по най-нормален начин. После накарах дежурния комендант по състезанието да ми позволи да прегледам препятствието и открих следи и на двата стълба на около метър и осемдесет и осем от земята.

Последва кратко мълчание.

— Добре, добре, добре — казах тъпо. — Изглежда, съм бил по-късметлия от Бил.

— Бих искал да си спомните нещо за това... каквото и да е. Какво ви накара да заподозрете, че ще паднете? — попита Лодж.

— Не знам.

— Нещо се е случило, докато сте били на парадния кръг, очаквайки да яхнете коня си. — Той се наведе напред, очите му напрегнато изучаваха лицето ми, като се надяваше разклатената ми памет да се възвърне отново. Но не си спомнях нищичко и все още се чувствах изтощен от глава до пети. Концентрацията беше твърде голямо усилие за мен.

Зарях поглед навън към мирната пролетна градина. Сила държеше китка форзиции, които изпъкваха със златистожълтия си цвят върху синята ѝ рокля.

— Не си спомням — повторих с равен глас. — Може би по-късно, когато главата спре да ме боли.

Лодж въздъхна и седна обратно на дървения стол.

— Предполагам — каза с известна горчивина той, — че поне си спомняте, че ми изпратихте съобщение от Брайтън, в което ме молехте да разследвам случая заради вас.

— Да, спомням си — казах. — Какво открихте?

— Немного. Изглежда, никой не знае кой в действителност притежава таксиметровата фирма „Марконикарс“. Тя е създадена след войната от един бизнесмен на име Клифърд Тюдор...

— Какво? — попитах изумен.

— Клифърд Тюдор, уважаван жител на Брайтън, британски поданик. Познавате ли го?

— Да — отвърнах. — Притежава няколко състезателни коня.

— Клифърд Тюдор, роден Хруписта Тасос от Трикала, Гърция — зачете Лодж един от документите, извадени от куфарчето. — Натурализиран през хиляда деветстотин трийсет и девета, когато е бил двайсет и пет годишен. Започнал е като готвач, но очевидно е

притежавал делови способности, защото още същата година е имал вече собствен ресторант. След войната го продал с огромна печалба, заминал за Брайтън и почти на безценица закупил стар бизнес с таксиметрови коли, рухнал заради военните ограничения и липсата на гориво. Преди четири години отново е продал много изгодно таксиметровата фирма и е вложил парите си в хотел „Павилион Плаза“. Неженен.

Наведох назад глава в очакване тези подробности да разкрият пред мен нещо съществено, но в действителност отново се сблъсках с невъзможността да мисля.

— Таксиметровата фирма — продължи Лодж — е била закупена от Тюдор от притежатели на акции на приносителя и отгук започва мъглата. Следват толкова прехвърляния на собствеността, повечето чрез лица, притежаващи акции, които не могат да бъдат проследени, така че в момента никой не може да каже кой е настоящият собственик. Всички делови въпроси се уреждат от управителя, господин Фидлър. Твърди се, че се съвещавал с една личност, наричана от него „президента“. Въпросният „президент“ му звъни редовно всяка сутрин, но не поддържали никакъв друг контакт. Заявява, че името на президента е Клод Тивъридж, но не знае нито адрес, нито телефонен номер.

— Звучи ми доста неубедително — обади се баща ми.

— Така е — съгласи се Лодж. — Личност на име Клод Тивъридж не съществува нито в избирателните списъци, нито в някакви други официални документи, включително в отделите за телефонни сметки на цели области като Кент, Съри или Съсекс. Операторите в телефонните централи твърдят, че канцеларията на фирмата не провежда всяка сутрин разговори с отдалечени пунктове, макар че сутрешните обаждания са стандартна практика в последните четири години.

— Всичко това означава, че разговорите очевидно са градски, и почти сигурно е, че Клод Тивъридж не е истинското име на джентълмена.

Той потри с длан тила си и ме погледна настойчиво.

— Знаете много повече, отколкото ми казвате — с амнезия или не — каза той. — Изплюйте камъчето, бъдете добро момче.

— Не ми казахте какво мисли брайтънската полиция за фирмата „Марконикарс“ — отвърнах.

— Бих казал — започна след известно колебание Лодж, — че няма много неща, за които може да се хванем. Срещу тях има няколко оплаквания, но това е съвсем недостатъчно за пред съда. Това, което току-що споделих, е резултат на разследвания, провеждани през последните няколко години.

— Което означава — додаде сухо баща ми, — че не са напреднали твърде много. Хайде, Алън, разкажи ни какво става.

Лодж изненадано обърна глава към него. Баща ми се усмихна.

— Синът ми е прероден Шерлок Холмс, не знаете ли? — попита той. — След като замина за Англия, трябваше да наема детектив, за да върши това, което обикновено той правеше във връзка с измами и нечестни сделки. Както твърди един от старшите ми служители, Алън има вътрешен инстинкт да подушва негодниците.

— Вътрешният инстинкт на господин Алън не работи вече — казах мрачно. Около слънцето се трупаха облаци и гърбът на Сила изчезна между живия плет до кухненската врата.

— Не се гневи, Алън — каза баща ми. — Реагирай спокойно.

— Ох, добре — смачках цигарата си в пепелника, започнах да чеша бузата си, като едва удържах пръстите си встрани от зарастващия белег. Много ме сърбеше. — Има много неща, които не знам — казах, — но най-същественото като че ли е следното: през последните четири години „Марконикарс“ рекетира няколко малки фирми — главно кафенета и квартални пъбове. Преди около година заради твърдоглавието на един кръчмар особняк, който ми бе домакин в заведението „Синята патица“, бизнесът с прибирането на суми за защита неочаквано е станал труден за мошениците. Всъщност той е изправил срещу тях елзаски догове.

Разказах на силно впечатления ми баща и на зяпналия Лодж това, което научихме с Кейт в кухнята на „Синята патица“ под зоркия поглед на жълтоокия Принц.

— Бившият полкови старшина Томкинс така е препънал незаконния бизнес на „Марконикарс“ — продължих аз, — че рекетът е станал малко или повече неизгоден. Като допълнение към това през зимата, според машинописките, работещи във фирмата, и законният бизнес на таксиметровата линия не е вървял добре. Мисля, че в

Брайтън има доста много таксите за общия брой заявки и евентуални клиенти. Както и да е, струва ми се, че босът на „Марконикарс“ — „президентът“, вашият загадъчен Клод Тивъридж — е решил да трупа пари от друг вид престъпление. Предполагам, че е закупил и една мижава букмейкърска фирма, намираща се един етаж над „Марконикарс“ в същата сграда.

Почти усетих отново миризмата на зеле в кафенето „Стария дъб“.

— Една доверчива лейди сподели с мен, че преди около половин година букмейкърската фирма е купена от други хора, но надписът е все още същият: „Л. С. Пърт“, изписан с неон. Беше много разгневена от факта, че такъв безвкусен надпис стърчи над един архитектурен бисер, и тя, и нейното дружество за съхраняване на старите сгради, чието име забравих, са се опитвали да убедят новите собственици да свалят това, което току-що било качено на покрива. Единственото, което не могли да разберат, е кои са собствениците. Голямо съвпадение е да има две еднакво сенчести фирми една над друга и двете с невидими и неоткриваеми собственици. Според мен те се управляват от едно и също лице.

— Въобще не е задължително и не виждам връзката — обади се баща ми.

— Ще я видиш след минута — отвърнах. — Бил умря, защото не е поискал конят му да загуби една гонка. Знам, че не са искали непременно смъртта му, но срещу него е оказван натиск. По телефона човек със съскац, шепнещ глас му е казал да не печели състезанието. Хенри, по-големият син на Бил — обясних на Лодж, — има навика да подслушва телефонните разговори от горния етаж и е чул всяка дума. Момчето твърди, че два дни преди Бил да умре, гласът му е предложил по телефона петстотин лири, за да не излезе първи, и когато Бил се разсмял на това предложение, неизвестният му заявил, че той няма да спечели, защото конят му ще падне.

Спрях. Нито баща ми, нито Лодж се обадиха. Като погълнах останалата част от разредения коняк, продължих:

— Има един жокей на име Джо Нантуич, който през последните шест месеца — откакто „Л. С. Пърт“ е сменила собственика си, редовно получава по сто лири, понякога и повече, за да не участва в

надпреварата за първото място. Джо също получава инструкции по телефона от човек със съскащ глас, когото никога не е срещал.

Лодж се размърда на твърдия стол, който сам бе избрал.

— Както знаете — продължих аз, — бях причакан от шофьори на „Марконикарс“ и няколко дни по-късно човекът със съскащия глас ми звънна и ми каза да взема предвид предупреждението, което съм получил във фургончето. Не трябва да си непременно Шерлок Холмс, за да разбереш, че нагласените състезания и рекетът на „Марконикарс“ се ръководят от един и същи човек.

Замълчах.

— Кажи и останалото де — подкани ме нетърпеливо баща ми.

— Единствената личност, която би предложила на жокей голяма сума пари, за да загуби гонка, е някой букмейкър-мошеник. Ако той знае, че един кон с много добри възможности няма да спечели, може да приеме каквато и да е сума като залог за този кон без всякакъв риск.

— Малко по-подробно — помоли Лодж.

— Обикновено букмейкърите се опитват да балансират залозите си, така че независимо кой кон излезе победител, те да са от печелившата страна — обясних. — Ако твърде много хора подкрепят определен кон, те приемат залозите, но тогава залагат и лично — при друг букмейкър на същия кон; така че ако въпросното състезателно животно спечели, прибират печалбата си от втория букмейкър и плащат на клиентите. Това е общоприета система и се нарича „отплуване“. Сега да предположим, че сте долнопробен букмейкър, а Джо Нантуич ще язди кон — любимец на тълпата. Подкупвате Джо да загуби. Тогава независимо колко е заложено на неговия кон вие не „отплувате“, защото сте уверени, че няма да се наложи да изплащате печалби.

— Бих предположил, че сто лири са повече, отколкото си струва да дадеш — рече замислено Лодж. — Защото все пак букмейкърите търсят някаква печалба, нали?

— Очевидно вашият приятел не е бил доволен от законните приходи от такситата — уточни баща ми.

Въздъгнах и потрих вдървените си рамене в рамката на прозореца.

— Разбира се, има още нещо — допълних. — Ако един букмейкър е сигурен, че не трябва да плаща за определен състезателен

кон, той би могъл да предложи по-високи залози. Не толкова, че да предизвика съмнение, но достатъчно големи, за да привлече допълнителни суми. Дори една точка в повече от другите му колеги върши работа — да кажем, единайсет към четири, докато съседното най-добро предложение е пет към две. Тогава парите биха се стекли по-бързо, не мислите ли?

Станах и тръгнах към вратата, като казах:

— Ще ви покажа нещо.

Стълбите изглеждаха по-стръмни от обикновено. Качих се до стаята си, взех служебната книжка за състезанията и пачка билети от букмейкъри и заслизах бавно към всекидневната. Разположих билетите на масата пред Лодж и баща ми се приближи да гледа.

— Това са — обясних аз — някои от билетите, които Бил е пазил, за да си играят децата с тях. Както виждате, три от тях са издадени от „Л. С. Пърт“, а другите са от различни фирми и един с друг не си приличат. Бил беше методичен човек. На гърба на всеки билет е написал датата, подробности за залога и името на коня, на който е заложил парите си. Беше свикнал да проверява в залата на тотализатора за най-добрите залагания и за наддавания в брой, а не залагането с кредит — както при „Тоут инвестърз“ или други букмейкъри на перилата. Онези — добавих заради Лодж, понеже видях, че на устните му се оформя въпрос, — които работят на перилата между тотализатора и оградата на клуба и записват залози, правени от членове на Клуба на жокеите и техни познати. Те плащат седмично сметките за печалби или загуби. Бил не залагаше големи суми, а освен това смяташе, че залагането на кредит не е достатъчно вълнуващо.

Лодж обърна трите билета от „Пърт“.

Трудно можеше да бъде сбъркан закръгленият почерк на Били. Взех първия билет и прочетох на висок глас:

— Странствац, седми ноември. Десет лири, заложи при единайсет към десет. Тоест очаквал е да спечели единайсет лири срещу своите десет.

Отворих дневника на състезанията и обърнах листа на датата 7 ноември.

— Кон на име Странствац — казах — е загубил гонка на четири километра с препятствия в Съндаун с четири дължини същия ден.

Яздил го е Джо Нантуич. Началната цена на залога е била единайсет към десет — би трябвало да заложите десет, за да спечелите единайсет. Преди това е било и по-ниско; единайсет към осем. „Л. С. Пърт“ е направил добра търговия при залог единайсет към десет.

Взех втората картичка и прочетох:

— Тромбон, 10 октомври. Заложени пет лири при залог шест към едно.

Отворих официалния календар за деня. В Нюбъри на този ден състезателният кон Тромбон не се е класирал пръв. Яздил го е Джо Нантуич. Най-добрата цена е била пет към едно, а началната — седем към две.

Оставих настрана билета за кон Тромбон и прочетох третия фиш, който лежеше на масата:

— Кон Малабар, втори декември. Заложени осем лири при залог петнайсет към осем.

Взех отново справочника и го отворих на втори декември.

— Малабар е финиширал четвърти в Бирмингам. Жокей е бил Джо Нантуич. Начална цена на залога шест към четири.

Лодж и баща ми мълчаливо сверяваха официалния дневник със стария билет за залагания.

— Прегледах също така и останалите фишове от залаганията — казах. — Разбира се, всички билети, които Бил бе запазил, губеха; но един от тях бе донесъл по-добра печалба, отколкото би могло да се очаква. Джо не е яздил въпросния кон и не мисля, че това има някакво значение, защото жокеят и конят са били аутсайдери при залог сто към шест.

— Бих искал вашите хора по хиподрумите да работят само с цели числа или с половинки — каза Лодж с примирен тон.

— Не сте ли чули — попитах ги аз — историята за запаления комарджия от хиподрума, който учил малкия си син да брои? Едно, шест към четири, две...

Лодж се засмя, тъмните му очи се присвиха и в ъгълчетата се образуваха ситни бръчици.

— Трябва да запиша цифрите от талоните на „Пърт“ и някои данни от вашия справочник, за да не ги пазя в главата си — каза той, като развинти писалката си и се зае да пише.

Баща ми приседна до него, гледайки как колонката от цифри и данни расте върху белия лист. Върнах се до прозореца, седнах и зачаках.

— Сега разбирам защо сте липсвали на баща си като човек, разкриващ измами — рече Лодж, докато прибираше обратно писалката в джоба си.

— Ако искате да научите за нагли измами, би трябвало да проверите данните за конните състезания в Ирландия. Фантастично е.

— Не и днес. Засега това ми е напълно достатъчно — каза детективът, като търкаше с длан лицето си и пощипваше върха на носа си с палец и показалец.

— Доколкото разбирам, всичко, което остава, е да ни кажеш кой организира всичко това — каза баща ми с леко шеговит тон, който възприех като одобрение след дългите години общуване с него.

— Това, скъпи тате, не мога — отвърнах.

— Може ли да е бил някой — каза със сериозен тон Лодж, — когото сте познали по време на гонката? Трябва да е човек, свързан с конните надбягвания. Какво ще кажете за Пърт, за букмейкъра?

— Може и да е той. Не го познавам. Може името му въобще да не е Пърт. Това име е продадено заедно с фирмата. Следващия път ще заложа при тази фирма и ще видя какво ще се случи.

— Въобще няма да правиш подобни неща — каза настоятелно баща ми и аз се почувствах твърде слаб, за да споря.

— А нещо за жокей или за треньор, или за собственик? — подпитваше Лодж.

— По-добре е да включите в списъка комендантите и Националния ловен комитет — казах с ирония. — Те бяха сред първите, които научиха, че съм открил металната жица и че се интересувам от случая. Много отрано знаеха, че провеждам разследване. Не съм казал на много хора, че подозирам нещо повече от злополука, и не съм задавал много въпроси преди аферата с конския фургон.

— Хората, които познавате... — подсказваше Лодж. — Какво бихте казали за Грегъри?

— Не — отвърнах.

— Защо не? Живее близо до Брайтън, достатъчно близо, за да води сутрешните телефонни разговори с „Марконикарс“.

— Не би рискувал да нарани Бил или Адмирал — казах.

— Как бихте могли да сте сигурен? — попита Лодж. — Хората не са винаги това, което изглеждат, и убийците често обичат животните, докато не им се изпречите на пътя. Наскоро в съда наблюдавах един, който бе убил нощен пазач и който въобще не се притесняваше от този факт. Но когато казаха, че кучето на нощния пазач е със смазана глава, онзи се разплака и рече, че много съжالياва.

— Покъртително — казах. — Но не пасва в случая. Това не е Пит.

— Вяра или очевидни доказателства? — настояваше Лодж.

— Вяра — казах неохотно, макар че бях напълно сигурен.

— Някой жокей? — продължаваше да пита полицаят.

— Никой от тях не ми прилича на такъв тип човек, когото търсим — отвърнах. — И мисля, че пренебрегвате факта, че състезанията са номер две в бизнеса им и може би са се заели с тях само защото някаква мижава букмейкърска фирма е заемала етажа над „Марконикарс“. Искам да кажа, че може би този факт е насочил боса на таксиджийската фирма към конните надбягвания.

— Може би сте прав — съгласи се Лодж.

— Възможно е също — добави баща ми — човекът, който отначало е ръководил фирмата „Марконикарс“, да е решил да започне престъпни действия, за да прикрие следите си, след като е извършил фалшива сделка.

— Имате предвид Клифърд Тюдор, роден Тасос ли? — попитах Лодж с любопитство.

Баща ми кимна, а инспекторът на свой ред попита:

— Какво ще кажете за него?

— Тюдор се навърта навсякъде — отвърнах. — Той познаваше Бил, а и Бил имаше адреса му, надраскан на парче хартия. — Мушнах ръка в джоба си. Старият плик все още беше там. Извадих го и го погледнах за момент. — Тюдор ми каза, че е помолил Бил да язди коня му.

— Кога ви каза това? — попита Лодж.

— Четири дни след като Бил загина, го откарах от състезанията в Плъмптън до Брайтън. По пътя си говорихме за него.

— Нещо друго? — попита пак Лодж.

— Ами... конете на Тюдор бяха яздени — поне доскоро — от нашия корумпиран приятел Джо Нантуич. Веднъж на коня на Тюдор — Болингброк — Джо спечели, макар че бе инструктиран да загуби... но в Челтнъм загуби една гонка с кон на Тюдор и той много му се ядоса.

— Камуфлаж? — предположи баща ми.

Опрях главата си, която ме цепеше от болка, до рамката на прозореца и рекох:

— Не мисля, че Тюдор е евентуалният мошеник, когото търсим.

— Защо не? — попита Лодж — Има организационни способности, живее в Брайтън, притежава фирма за таксите, наема Джо Нантуич и познава майор Дейвидсън. Той е най-вероятният обект.

— Не — казах уморено, — най-добрата следа, с която разполагаме, са такситата. Ако не бях разбрал, че хората, които ме задържаха в конското фургонче, са също таксиметрови шофьори, никога нямаше да открия нищо. Който и да ги е изпратил срещу мен, може би и сега не подозира, че знам за тях, иначе не би се осмелил да го стори. Но ако има личност, която знае, че разполагам със сведения за тях, това е Клифърд Тюдор. Той стоеше до мен, когато таксиджиите се биеха, и му е ясно, че съм имал достатъчно време да ги наблюдавам, докато дойде полицията и ги разпръсне.

— Въпреки това не бих го махнал толкова лесно от списъка на заподозрените — каза Лодж, като започна да събира бумагите си и да ги слага обратно в куфарчето. — Престъпниците често правят възможно най-глупави грешки.

— Ако някога намерите вашия Клод Тивъридж — рекох, — мисля, че ще се окаже някой, когото никога не съм срещал и за когото не съм чувал. Напълно непознат. Така ми се струва.

Исках да ми повярва.

Кой освен Тюдор знаеше преди случая с конския фургон, че исках смъртта на Бил да бъде отмъстена? Кейт. И на кого би могла да каже? На чичо Джордж. Чичо Джордж, когото подозирах, че крие слаба и жадна душа в дебелилото си тяло, скрита зад благодушното възпълно изражение.

Чичо Джордж заради скука бе купил кон за племенницата си. Защо? За да разшири интересите й, беше казал. Но подозирам, че покрай нея бе научил много неща, които се случват на конните състезания.

И именно чичо Джордж беше изпратил Божествения да бъде трениран в конюшните, където беше и конят на Бил. Дали това беше съвпадение... или началото на схема, прекъсната от смъртта на Бил?

Но това беше много мъгливо, неубедително. Основаваше се само на предположения и бе подкрепено единствено от спомена за шокираното лице на чичо Джордж, когато Кейт му разказа, че сме били в „Синята патица“ — шок, който той бе нарекъл проблем с храносмилането. А може би наистина беше нещо, свързано със стомаха му.

А и всички онези примитивни оръжия в студиото му и ритуалните предмети. И скалпът... Бяха ли това играчки за човек, обожаваш насилието? Или се отвращаваше от него? Или и двете едновременно?

Сила влезе във всекидневната, като внесе медна купа, напълнена с форзиции и жълти нарциси. Постави ги на нисичката маса до мен и пролетното слънце изведнъж засия по златистите цветове, те заприличаха на взрив от светлина, като хвърлиха отблясъци върху лицето ѝ, докато се навеждаше да ги подреди.

Погледна ме косо, после се обърна към другите.

— Альн изглежда твърде уморен — каза тя. — Какви ги вършите?

— Приказваме си — усмихнах ѝ се.

— Ако не внимаваш, ще се озовеш обратно в болницата — заплаши ме тя меко и незабавно предложи следващото кафе на Лодж и на баща ми.

Доволен бях от това прекъсване, защото не исках да обсъждам с тях какво трябваше да се прави по-нататък за проследяването на господин Клод Тивъридж. Всеки малък напредък, който бях постигнал в това направление, ми бе струвал скъпо — това беше истината; при всяка негова стъпка бях намирал по един ключ към загадката. Увредената ми памет все още не ми позволяваше да си припомня информацията, за която бях заплатил със стъпкването ми в Бристол, но това не можеше да ме откаже да продължа разследванията.

Трябваше да се приближа повече до Тивъридж. Той би ударил пак и по този начин щеше отново да ми покаже следващата стъпка към него, както просветването на изстрел в тъмнината открива позицията на един снайперист.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо Нантуич пръв откри снайпериста.

Осем дни след посещението на Лодж шофирах към състезанието в Съсекс, след като бях прекарал малко време в офиса си. Натъртванията бяха вече изчезнали; ребрата и ключицата ми бяха зараснали в идеален вид и дори упоритото, постоянно главоболие бе почнало лека-лека да ме отпуска. Свирках си по пътя към съблекалнята и показах на Клем чисто новата си каска, купена сутринта от „Бейтс“ на улица „Дърмин“ за малко повече от три лири.

Помещението за теглене беше празно и далечни охкания и ахкания показваха, че първата гонка е в разгара си. Клем привеждаше в ред съблекалнята след торнадото от жокеи, съблекли цивилните си дрехи, за да ги сменят с шарените състезателни екипи. Видях ме, излезе изпод рампата на парадния ринг и ме поздрави сърдечно. Стиснахме си ръцете.

— Радвам се да ви видя отново, сър — каза той, като взимаше каската. Написа с химикалка името ми на парче самозалепваща се лента и го постави на блестящата черупка. — Да се надяваме, че няма да ви се наложи скоро да купувате нова. — Натисна здраво с палец лепенката.

— Утре започвам отново, Клем — казах. — Можеш ли да ми донесеш такъми? Голямо седло. Нямам проблем с теглото, ще яздя Адмирал.

— Твърде сте отслабнали — каза Клем състрадателно. — И ще сложат доста олово, за да ви балансират, а Адмирал не е свикнал. Обикновено майор Дейвидсън не се нуждаеше и от грам допълнително. — Клем ме огледа оценяващо и кимна. — Загубили сте две-три кила несъмнено.

— Дано е за добро — казах весело, като се обърнах към вратата.

— О, само минутка, сър — обади се отново Клем. — Джо Нантуич ме помоли да ви кажа, ако дойдете, че имал да ви казва нещо.

— Така ли? — попитах.

— Питаше за вас в събота в Ливърпул, но му казах, че може би ще пристигнете тук, тъй като господин Грегъри ми спомена, че смятате да яздите Адмирал утре — каза Клем, като разсеяно поставяше седлото и го галеше с длан.

— Джо каза ли ти какво има да ми говори?

— Да, иска да ви покаже парче кафява опаковъчна хартия с нещо написано. Каза, че сигурно ще ви е интересно да я видите, макар че не разбирам защо — думата, която мярнах, беше нещо, свързано с пилета. Беше намерил хартиятката в съблекалнята в Ливърпул, сгъна я внимателно, както бе седнал на пейката, и я мушна във вътрешния джоб на якето си. И се подхилваше. Предположих, че е обърнал една-две чаши, но така бяха повечето хора, защото беше след Националния тур. Каза още, че написаното там било пълна дивотия за него, но все пак би могло да бъде някакъв ключ към решаването на загадката, никога не се знаело. Попитах го ключ към каква загадка? Но той не ми отговори, а аз пък си имах много работа, за да се занимавам повече с него.

— Ще го видя и ще разбера за какво става дума — рекох. — Да се надявам, че още пази хартиятката у себе си.

— Да, още. Преди малко потупа джоба си, когато ме попита дали сте тук, и чух, че хартиятката изшумоля.

— Благодаря, Клем — казах.

Излязох навън. Гонката беше привършила, победителят — поведен към мястото за разседлаване, пред помещението за претегляне. От трибуните се разпръскваха стотици бърбреци зрители. Стоях близо до помещението с кантара, чаках Джо и дочувах последните сплетни. От говорещия наблизо научих, че в Ливърпул състезанието било ужасно разочароващо, тъпо, пълен провал. За съжаление по това време бях много зает, защото се бях подложил на интензивен курс за възстановяване на раменните мускули с цел да си възвърна силата.

Сенди ме шляпна шумно по гърба, докато минаваше, отправяйки следната забележка:

— Страшно гот е човек да види старата ти мутра отново на хоризонта, макар че приличаш на неуспял актьор от филм на ужасите. Виждал ли си Джо? — продължи той. — Малкият негодник се слушваше за теб.

— Така чух — отвърнах. — Чакам го да се появи.

Един-двама журналисти ми зададоха въпроси за състезателните ми планове и си взеха бележки за Адмирал за утрешните си издания. Сър Кресуел Стамп забеляза скромната ми личност с късо кимване на величествената си глава и с характерното повдигане на горната устна, което според него означаваше усмивка.

Удоволствието да бъда отново в любимото ми обкръжение донякъде се помрачи от вида на Дейн, който крачеше през тревата и оживено говореше нещо на нежно, спиращо дъха красиво момиче, вървящо редом с него. Лицето ѝ бе обърнато с внимание към него и тя се смееше. Кейт.

Когато ме забелязаха, ускориша крачка и се приближиха усмихнати — блестяща двойка, събуждаща искрена завист с грацията си и взаимните топли погледи.

Кейт, която бе свикнала с израненото ми лице по време на обяда няколко дни по-рано, ме поздрави с късо „Здрасти“, от което за съжаление отсъстваха всички любовни и съчувствени полутонове. Хвана ме за ръка и ме помоли да се разходя с тях покрай хиподрума, за да наблюдаваме с нея и с Дейн следващата гонка близо до водното препятствие.

Погледнах към Дейн. Усмивката му беше бледа и тъмните му очи ме наблюдаваха непроницаемо, без доброжелателност. Когато го видях заедно с Кейт, мускулите ми се свиха неволно и знаех точно какво чувства и той към мен.

Това, което отговорих в този момент на най-нисък градус на приятелството ни, беше толкова нежелано, както силно бе желанието да проследя Клод Тивъридж:

— Не бих могъл да дойда тъкмо сега. Първо трябва да открива Джо Нантуич. Какво ще кажете за по-късно... ако искате отново да се поразходите натам?

— Добре, Алън — каза ми тя. — Или може би да прием чай заедно?

Тръгна заедно с Дейн и каза:

— Доскоро.

Произнесе думите през рамо със закачлива усмивка, в която можех да прочета подигравка за ревността, която будеше в мен.

Наблюдавах ги как си тръгват и забравих да се оглеждам за Джо, но после тръгнах да го потърся в стаята за теглене и съблекалнята. Не беше и там.

Завърнах се на поста си пред вратата и над мен надвисна Пит. Поздрави ме като отдавна загубен приятел. Шапката беше килната назад на едрата му глава, широките рамене разгъваха реверите на палтото му и той ме зяпаше доброжелателно.

— Добре са те зашили, както виждам — рече. — Предполагам, че все още не можеш да си спомниш какво се случи?

— Не — казах аз с известно съжаление. — Понякога си мисля... но не мога да задържа спомените си...

— Може би така е по-добре — каза той утешително, като праметна очилата си за надбягване на рамо и се приготви да влезе в стаята с кантара.

— Пит — казах, — не си ли виждал някъде Джо? Мисля, че ме е търсил.

— Да — каза той, — и в Ливърпул те търсеше. Много му се искаше да ти покаже нещо, мисля, някакъв адрес, написан на парче кафява хартия.

— Видя ли го? — попитах.

— Да, всъщност го погледнах, но той ми досади и не му обърнах много внимание. Мисля, че мястото беше Чичестър.

— Знаеш ли къде е Джо сега? — рекох. — Чакам го от известно време, но въобще не се е мяркал.

— Да — тънките устни на Пит се свиха в знак на размисъл. — Преди десетина минути видях малкия негодник в бара.

— Вече! — възкликнах.

— Пиян, малък мръсник — каза той с равнодушен тон. — Не бих го качил на мой кон дори ако беше последният останал жокей на света.

— В кой бар? — продължих да разпитвам.

— Къде ли? Ами в оня зад залата за залагания. Той и другият мъж бяха заедно с чернокосия приятел, за когото язди... Тюдор, нали така му беше името?

Зяпнах срещу него.

— Но Тюдор приключи с Джо още в Челтнъм... и то доста категорично.

— Тюдор влезе в бара — повдигна рамене Пит — заедно с Джо и с другия мъж, който ги следваше на няколко крачки отзад. Може би е било само съвпадение.

— Все пак ти благодаря — казах.

Имаше само стотина метра зад ъгъла до бара, където беше отишъл Джо. Постройката представляваше дълга дървена барака, опираща във високата ограда, разделяща хиподрума от шосето. Тръгнах веднага, но когато влязох в помещението и се запровирах между дебело навлечените, пиеси бира клиенти, открих, че Джо вече не е там. Липсваше и Клифърд Тюдор.

Излязох отново навън. Наближаваше времето за втората гонка и дълги нетърпеливи опашки се редяха пред касите на близкия вход до бара, очите на хората шареха между билетите и ръчните им часовници, ръцете с надежда стискаха снопчета банкноти. Клиентите от бара излязоха навън, като забързано ме задминаваха. Мъже тичаха през тревата към трибуните с развети палта. В сградата за залагания силно дрънчаха звънци опашките се извиваха с надежда, че ще успеят да пробутат залозите си, преди гишетата да затворят.

Оглеждах се нерешително. В цялата тази суматоха нямаше и следа от Джо и затова реших да ида до ложата на жоките на трибуната и да надзърна и там. Подадох отново глава в бара за последна проверка, но сега там беше празно с изключение на три дами в късна младост, облегнати на влажния от бирените халби бар.

Само заради това, че се движех бавно, можах да открия Джо.

Като следват извивката на шосето зад тях, залата за залагания и баровете не са в идеално права линия. Разстоянието между двете сгради беше малко — едва около половин метър; назад обаче то се увеличаваше и до оградата между двете постройки беше близо метър и половина.

Надникнах в тясното пространство, но Джо не беше там. Видях го едва когато се проврях съвсем близо.

Отначало зърнах само мъж, лежащ на земята в ъгъла между високата ограда и външната стена на тотализатора, и реших, че може да му е прилошало или да е припаднал, или пък да е мъртвопиян. Приблжих се, за да видя няма ли нужда от помощ.

Направих пет-шест крачки напред. Той лежеше в сянката, но нещо в положението на тялото и крайниците му — безжизнени като на

парцалена кукла — ме стъписа.

Беше жив, но само отчасти. От носа и от крайчеца на устата му се стичаше яркочервена кръв и под бузата му се беше образувала локвичка върху мокрия студен чакъл. Кръглото му младо лице все още пазеше израза — колкото и невероятно да бе — на мрачно нетърпение, сякаш не бе разбрал, че сполетялото го е нещо повече от временно неудобство.

В тялото на Джо беше забит нож. Дебелата му черна дръжка стърчеше неуместно от жокейската му риза в жълто и бяло, а острието — хлътнало дълбоко под гръдната му кост. Около раната имаше малко петно кръв, съвсем лека следа от страшните увреждания, които бе причинило острието на ножа.

Очите му бяха отворени, но пусти и вече застиващи.

— Джо! — викнах припряно.

Очите му бавно се спряха върху мен и разбрах, че съсредоточи поглед и ме позна. На лицето му мръдна мускул и устните му се отвориха. Направи голямо усилие да заговори.

Съсирваща се кръв внезапно потече от ноздрите му и потъна в малкия бездънен басейн на отворената му уста. Издаде звук, приличен на насмешка, който едва се чу, и по незрялото му още лице пробегна израз на дълбоко учудване. После лицето му побеля, очите му се подбелиха и Джо умря. Няколко секунди след смъртта лицето му имаше красноречив израз — все едно че казваше: „Не е честно.“ Кожата на лицето в този критичен момент замръзна в чертите, които приживе бяха най-характерни за него.

Преборих се с желанието си да повърна при сладникавия мирис на кръвта, затворих очите му и се отпуснах на пети, като го гледах безпомощно.

Знаех, че е ненужно, но след минута-две разтворих палтото и опипах джобовете му за кафявото парче хартия, което е искал да ми покаже. Не беше там и смъртта му щеше да бъде безсмислена, ако беше все още в джоба му. Амбалажната хартия, помислих си, е била откъсната от опаковката на последното плащане на Джо за това, че е „задържал“ някой кон. Така трябваше да бъде. Нещо, което подсказваше кой е изпратил парите. Марка? Адрес? Имало е нещо общо с билетата, каза ми Клем; а Пит ми каза, че ставало дума за Чичестър. Нито едно от тези твърдения нямаше никакъв смисъл за

мен. Според Клем в това нямало нищо смислено и за Джо, но той просто искал да ми го покаже, защо така бе решил.

Винаги е бил малко бърбтив и това му донесе нещастие. Би могъл внимателно и дискретно да ми се обади по телефона и да ми каже за откритието си. Вместо това бе развявал хартийката из Ливърпул. Някой бе предприел драстични стъпки, за да му попречи да ми я покаже.

— Нещастен, глупав бърборко — казах тихо на неподвижното му тяло.

Станах отново на крака и се върнах към тесния вход на малкото пространство. Наоколо нямаше никой. По високоговорителите гърмеше гласът на коментатора, който обявяваше, че конете приближават втория открит ров, което означаваше, че гонката е вече към средата и трябваше да побързам.

Изтичах петдесетте метра до офиса на коменданта на състезанието и рязко отворих вратата. Безличен мъж с посивяла коса и очила ме погледна стреснато с писалка, замряла във въздуха, и притискащ с дланта на другата си ръка листа, върху който пишеше. Това беше секретарят на коменданта.

— Тук ли е господин Роло? — зададох ненужния въпрос, като се огледах в иначе празния офис.

— Той наблюдава гонката. С какво мога да ви помогна? — Сух глас, сухо държание. Не беше човекът, на когото би трябвало да се съобщи за едно убийство. Но трябваше да бъде сторено. Като потиснах напрежението и нервността в гласа си, му съобщих официално и спокойно, че Джо Нантуич лежи мъртъв в малкото пространство между тотализатора и бара с нож, забит в белите дробове. Предложих му да изпрати някого да постави брезент в отвора между двете сгради — нещо като завеса, защото, когато тълпата напуснеше гишетата и се запътеше към бара, сигурно някой щеше да го забележи. Освен това трябваше да се опази пространството около него, иначе биха могли да се унищожат съществени доказателства.

Очите зад очилата се окръглиха и ме загледаха невярващо.

— Това не е шега — казах с отчаян тон. — Гонката почти свършва. Тогава звъннете в полицията, а аз ще потърся някакво парче брезент. — Той все още не помръдваше. Можех да го разтърся, но

нямах излишно време. — Побързайте! — настоях. Но когато затварях вратата, ръката му още не бе протегната към телефона.

Пунктът за спешна медицинска помощ беше в съседното помещение. Влязох вътре на бегот и видях две грижовни на вид сестри от болницата „Сейнт Джон“ да пият чай. Обърнах се към по-младата, душица на средна възраст с пищни форми.

— Оставете това и елате бързо с мен — казах, като се надявах, че няма да започне да спори. Вдигнах една носилка, която беше изправена до стената, докато тя бавно оставяше чашата си. — Вземете и одеяло — добавих. — Има ранен човек. Моля, побързайте.

Напомнянето на задължението ѝ накара моята сестра да се раздвижи незабавно — тя ме последва по пътеката, като грабна едно одеяло, макар че се движеше два пъти по-бавно от мен.

Гласът на коментатора леко се повиши, когато обясняваше състезанието при последното препятствие, после потъна в мълчание, докато приветствените възгласи отзвучаваха и друг глас обявяваше победителя. Стигнах до теснината между двете сгради, когато обявяваха втория и третия в гонката.

Първите закоравели участници в наддаванията започнаха да се придвижват обратно към бара. Погледнах към Джо. Той си беше все там, непокътнат.

Изправих носилката и използвах дръжките, за да я закрепя между двете стени, подобно на преграда. Сестрата ме настигна, очевидно задъхана. Взех одеялото от нея и го метнах върху носилката, така че никой да не може да види какво има отзад в малкото празно пространство.

— Чуйте — казах, като се опитах да говоря бавно. — Между тези две сгради има човек. Умрял е, не е ранен. Убит е с нож. Отивам да се уверя, че полицията е на път, и искам да стоите тук и да пазите носилката в това положение. Не позволявайте на никого да минава зад нея, докато не се върна с един полицаи. Разбрахте ли?

Тя не отговори нищо. Отмести малко носилката, за да може да надникне отзад. Гледа дълго, после изпъна внушителната си гръд и заяви с войнствен блясък в очите:

— Никой няма да пристъпи натам, ще се погрижа за това.

Затичах обратно към коменданта на състезанието. Този път господин Роло беше там и когато му съобщих какво се е случило,

нещата се раздвижиха.

Винаги е трудно да намериш място, където да си сам по време на състезания. След като заведох полицаия там, където лежеше Джо, и видях, че обичайната процедура започва, ми трябваше малко време, за да обмисля обстановката. Докато стоях приклепнал до тялото на Джо, ми хрумна някаква идея, но тя не можеше да се осъществи просто така, прибързано.

Хора се мотаеха навсякъде по ливадата пред конюшните и около сградите на хиподрума и за да остана сам, закрачих през пистата и неокосената трева в центъра, докато трибуните останаха назад. Надявах се, че отдалечеността ще ми даде известно усещане за порядък както самотата.

Размишлявах за Бил и Сила и какво дължих на баща си, който се бе завърнал обратно в Родезия. Мислех си за тероризираните собственици на заведения в Брайтън и за окървавеното лице на Джо Нантуич.

Не можех да се преструвам, че убийството на Джо не бе променило коренно положението. Досега упорито преследвах невидимия господин Клод Тивъридж с убеждението, че е в състояние да организира побой над някого, но не и убийство. Сега границата бе прехвърлена. Следващото убийство щеше да бъде по-лесно, а другото — още по-лесно от второто. Твърдоглавите, притежаващи догове бунтари срещу рекета, сега бяха в по-голяма опасност отпреди и вероятно и аз имах вина за това.

Джо бе показвал кафявото късче хартия на няколко души и нито един, включително и той самият не бяха разбрали веднага значението и смисъла на написаното. Беше убит, преди да успее да ми го покаже. Може би написаните там думи щяха да разкрият пред мен тайната си. Може би само на мен.

Гледах как засилващият се вятър къдри на малки вълни тревата и дочувах далечните гласове на букмейкърите, които високо крещяха залозите за следващата гонка.

Въпросът, който чакаше отговор, беше прост. Щях ли да продължа преследването или не? Не бях герой. Не ми се искаше да умирам. И несъмнено идеята, хрумнала ми пред тялото на Джо, беше безопасна колкото пръчка динамит близо до буен огън.

Конете за третата гонка излязоха и се наредиха на стартовата линия. Наблюдавах ги разсеяно. Гонката свърши: конете се върнаха на ливадата пред конюшните. Аз все още стоях в центъра на хиподрума, опрян на ръба на мисловната си ограда.

Накрая се върнах към ливадата пред конюшните. Жокеите вече бяха в парадния кръг за четвъртото надбягване и докато отивах към помещението за претегляне, един от служителите на хиподрума ме сграбчи за ръка, като ми каза, че полицаите ме търсят навсякъде. Искали да дам показания, каза той и съм щял да ги намеря в офиса на коменданта.

Насочих се натам, стигнах до вратата на малката канцелария и я отворих.

Господин Роло, слаб и дребен, се бе изправил до прозореца, тревожно смръщил вежди. Посивелият очилат секретар все така седеше на бюрото си с леко отворена уста, като че ли още не бе успял да преглътне нещата, които току-що се бяха случили.

Полицейският инспектор, който се представи като Уейкфийлд, се бе настанил на масата на господин Роло в компанията на трима униформени полицаи, единият от които се бе въоръжил с писалка и тефтерче. Лекарят на състезанията седеше на стол до стената, а до него стоеше изправен мъж, когото не познавах.

Очевидно Уейкфийлд не беше доволен от мен заради това, което окачестви като безотговорност — изчезването ми за около половин час. Висок и едър, той господстваше в помещението. Късата му, стърчаща нагоре коса, присвитите очи, силните месести пръсти — всичко излъчваше властност. Полицай, който трябваше да всява у злодеите страх от Бога. Обвинителният му поглед подсказваше, че в момента е по-склонен да ме причисли към тяхната категория.

— Ако вече сте готов напълно, господин Йорк — започна той саркастично, — ще снемем показанията ви.

Огледах се в малката претъпкана стая и рекох:

— Предпочитам да дам показанията си лично на вас, насаме.

Инспекторът заръмжа, избухна гневно и започна да се кара; в крайна сметка всички напуснаха с изключение на Уейкфийлд, моя милост и полицаия-тефтерче, за когото направих компромис. Разказах на инспектора точно какво се бе случило. Цялата истина и само истината.

После се върнах в стаята с кантара и на всички, които ме заобиколиха, за да питат за подробности, заявих, че съм намерил Джо жив. Да, съгласих се с готовност, говорихме с него, преди да умре. Какво е казал ли? Е, само две-три думи и ако никой не възразява, не бих искал да ги обсъждам сега. Добавих, че все още не съм ги съобщил и на полицията, но ще го направя, разбира се, ако се окажат важни. И направих озадачена физиономия, като че ли държах ключ в ръка и въпросът бе да намеря подходящата ключалка, за да го пъкна в нея.

Заведох Кейт на чай. Пит ни зърна и дойде, за да седне заедно с нас. На тях им разказах същата история, като малко се срамувах, но не исках да рискувам да разпространят истината, че Джо е починал, без да изрече и една сричка. Малко преди шестата гонка напуснах хиподрума. Последното, което видях, когато погледнах назад към вратата, бяха Уейкфийлд и Клифърд Тюдор, застанали пред входа на офиса на коменданта, които се ръкуваха. Тюдор, който бе срещнал Джо малко преди смъртта му, несъмнено „помагаше на разследването на полицията“. Очевидно по задоволителен начин.

Отидох до паркинга, запалих моя „Лотос“ и поех на запад по правите второкласни пътища на Саут Даунс. Натиснах педала и малката кола полетя със сто и осемдесет километра в час. Нито един от „Марконикарс“, помислих си със задоволство, не би могъл да съперничи на това малко чудо. Но за да бъда сигурен, че никой не ме преследва, спрях на една издигната част от пътя и огледах шосето зад мен с бинокъла за конни състезания. Пътят бе пуст. Никой нямаше по петите ми.

На около петдесет километра от хиподрума спрях в най-обикновен крайпътен мотел и ангажирах стая за през нощта. Настоях за закрит гараж. Беше твърде далеч от Брайтън за нормалния обсег на „Марконикарс“, но трябваше да съм много предпазлив. Исках да остана невидим. Едно е да подадеш врат навън; съвсем друго е да легнеш да спиш под брадва.

След тъпата вечеря отидох в стаята си и написах писмо до баща ми. Неприятно писмо. Разказах му за смъртта на Джо и че се опитвам да накарам господин Тивъридж да се покаже от дупката си. Помолих го колкото се може по-мило да ми прости. Всъщност написах, че преследвам най-обикновен крокодил.

Привърших писмото, запечатах го и си легнах рано, като дълго останах буден.

На връщане към конните състезания на другата сутрин спрях в една поща и изпратих писмото по въздушен път. Освен това развалих известно количество пари на дребни монети, които поставих в хартиена кесийка. Измъкнах от пътната си чанта резервния чифт чорапи и набутах тежките монети в единия от тях, като добре го завързах. Претеглих на дланта си импровизирания метален топуз. Достатъчно тежък, помислих си, за да мога да поваля някого. Мушнах го в джоба на панталона си и продължих към хиподрума.

Попитах един дежурен полицай, който се разхождаше на ливадата пред конюшните, къде бих могъл да намеря инспектор Уейкфийлд, ако се наложи. Полицаят ми отговори, че инспекторът щял да бъде в участъка и не смятал да идва на хиподрума този следобед, защото бил тук сутринта. Благодарих му, отидох в стаята за претегляне и попитах на висок глас няколко души да ми кажат дали са виждали Уейкфийлд, за да поговорим за това, което Джо ми е казал, преди да умре.

Предчувствието за опасност, която сам си бях докарал, имаше осезаем ефект върху нервите ми. Ускореният, накъсан пулс, който усещах винаги преди започване на гонките, бе още по-силен и можех да чуя как сърцето ми тупа. Всеки звук ми се струваше по-силен, всяка случайна реплика — многозначителна, светлината на свой ред ми изглеждаше по-ярка. По-скоро бях възбуден, отколкото уплашен.

Внимавах, когато се обръщах, за да избегна нападение отзад. По-вероятно бе някой да се опита да ме нападне на безлюдно място, както бяха сторили с Джо, защото на повечето от състезанията на хиподрума имаше прекалено много зрители.

Изглежда, най-много трябваше да се опасявам от нож в ребрата. Той се бе оказал ефикасен при случая с Джо и имаше своите предимства — бе безшумен и точен. Нещо повече — оръжието оставаше в тялото, така че нямаше допълнителни грижи как да се отървеш от него. Черната дръжка, стърчаща от Джо, имаше познатата, леко извита форма на френските кухненски ножове от стомана, продавани във всеки магазин за домакински уреди. Твърде обикновени, за да представляват някаква сериозна следа; а бе и много лесно да се набавят пак, за да промушат следващата жертва.

Възнамерявах да бъда в готовност, ако някой се опита да го стори. Пръстите стискаха тежката топка с монетите в джоба ми, това ми действаше успокояващо

Надявах се да мога да доставя нападателя (изпаднал в безсъзнание след удара на четвърт лира на монети зад ухото) на инспектор Уейкфийлд, за да бъде обвинен в опит за убийство. Силно се надявах, че булдожката личност на Уейкфийлд при това положение щеше да раздруса информаторите от подземния свят и с малко късмет можеше да се открие ключът към разгадаването на мистериозната личност на Тивъридж. Беше пресилено да се мисли, че самият Тивъридж щеше да се появи на сцената. Съскащият му шепот по телефона ме караше да мисля, че лично той мрази насилието и нарежда други да му вършат черната работа, извън префинения му поглед.

Преоблякох се и зачаках за редовното претегляне, като бърбях с други жокеи и продължавах с обичайните си занимания.

Нищо не се случи.

Никой не ме помоли да ида в някой затънтен край, за да обсъждаме лични въпроси. Никой не показва особен интерес към това, което Джо се предполагаше, че ми е казал, преди да умре. Естествено убийството му беше в центъра на разговорите, но постепенно с напредването на деня темата се изместваше и живите коне ставаха по-интересни за обитателите на стаята с кантара, отколкото мъртвият жокей.

Адмирал трябваше да участва в петата гонка. Когато вече завършваше четвъртата, нервите ми се бяха поуспокоили и напрегнатата готовност се бе изпарила. Очаквах действия преди това. Бях на показ вече повече от три часа — човек с важна информация, чиято уста трябваше да бъде затворена завинаги, но никой не предприемаше действия срещу мен.

Мина ми през ума, и то не за първи път, че причината и следствието в организацията на Тивъридж не са взаимносвързани. Смъртта на Джо беше цели два дни след като беше показвал кафявата хартийка в Ливърпул. Телефонното предупреждение към мен дойде два дни след като разпространих в Челтнъм новината, че метална жица е убила Бил. Работата с конското фургонче очевидно бе уредена за

един ден. Жицата в Бристол беше опъната два дни след екскурзията ми в офиса на „Марконикарс“.

Започнах да подозирам, че цялата организация се задвижва след редовното сутрешно телефонно обаждане на Тивъридж, а Фидлър от своя страна нямаше възможност да предава спешни съобщения на своя „президент“ или да получава допълнителни инструкции от него. Вероятно Тивъридж бе преценил, че известното забавяне в неговата информационна мрежа е по-малко опасно, отколкото да остави адрес или телефонен номер, чрез които би могъл да бъде лесно разкрит.

Помислих си потиснат, че внимателно подготвените лъжи не са стигнали ушите, за които бяха предназначени, и ме обхвана чувството, че да се превръщам в стръв за ловец, който не знаеше, че трябва да ме преследва, беше твърде идиотско.

Опитвах се да се освободя от лошото настроение и отидох в парадния кръг, за да се видя с Пит, преди да яхна Адмирал. Конят на Бил, сега моя собственост, изглеждаше прекрасен както винаги. С интелигентната си глава, с широките си гърди, със стройните си крака и фина кост под коляното той беше идеалният пример как трябва да изглежда състезателен кон от висока класа.

— Макар че не е участвал в състезания след проклетия ден в Мейдънхед, той е във върхова форма — обади се Пит, който му се възхищаваше до мен. — Не можеш да не спечелиш гонката, затова тръгни спокойно в началото и не бързай за известно време, докато свикнеш с него. Ще откриеш, че има много резервни сили. Никога няма да се наложи да използваш възможностите му докрай. Има страшен ритъм на галопиране.

— Ще направя, както ми казваш — съгласих се аз.

Пит ме побутна с коляно.

— Залозите за Адмирал отново скачат — каза ми, — ако се изложиш на тази гонка, тълпата ще те убие. И аз също — ухили се той.

— Ще се опитам да оцелея — ухилих му се весело в отговор.

Адмирал се оказа чудесен за езда, така както изглеждаше и преди да го яхна. Изправяше се точно пред препятствието, скачаше в най-подходящия момент и не се нуждаеше от помощта ми. Имаше ниския, плуващ ритмичен галоп на истински бърз бегач и след първото препятствие нататък усещах гонката като възбуждащо удоволствие. Придържах се към съвета на Пит и минах една обиколка, без да го

пришпорвам много, но след като стигнах последната бариера заедно с други два коня, сригах Адмирал в хълбоците и дръпнах юздите му. Той скочи точно в последния момент и се приземи от другата страна, като още във въздуха спечели две дължини и изпревари другите два коня, като че ли бяха падащи листа. Стигнахме без труд до финала — категорични победители под топлите приветствия на трибуните.

В заграждението, където разседлавах конете призьори, скочих от седлото и разкопчах подпръга. Адмирал се държеше като че ли е бил на учебен галоп, и ребрата му леко се повдигаха, когато дишаше. Потупах блестящия му кестеняв гръб, като открих, че не се беше изпотил много, и попитах Пит:

— Какво, по дяволите, би станало, ако наистина се напъне?

— Ще грабне Националния приз, не по-малко — отвърна Пит, като се обърна на пети и махна шапката от главата си, за да приеме поздравленията на заобикалящите го.

Аз се усмихнах, нарамах седлото и тръгнах към стаята с кантара да се претегля, а после да се преоблека. Познатата радост от победата се разпространяваше по крайниците ми, топла като гореща баня. Бях в състояние да се премятам през глава в съблекалнята, ако не си давах сметка, че конят получаваше високата награда, а не жокоят.

Пит викна зад гърба ми да побързам и да изпием заедно по чаша за победата, така че се преоблякох бързо и излязох, за да се присъединя към него. Той ме повлече към бара до сградата на тотализатора и спряхме до тясното пространство, където Джо бе загинал. Сега на отвора беше поставена висока до рамото ограда, която да възпира търсачите на сензации. Ръждивокафявото петно на чакъла беше всичко, останало от Джо.

— Ужасна работа — каза Пит, като влизаше в бара. — Къде е бил, казваш, преди да загине?

— Ще ти кажа някога — отвърнах небрежно. — Сега повече ме интересува кога отново ще се състезавам с Адмирал. — И докато пиехме по чаша, говорехме само за конете си.

Когато се върнахме в стаята с кантара, открихме двама мъже, които ни чакаха до вратата, облечени в шлифери, пристегнати с колани. Носеха меки шапки и тежки обувки и имаха особеното, заплашително излъчване, характерно за много от униформените полицаи.

Един от тях бръкна в палтото си, извади сгъната призовка и я размаха към мен.

— Господин Йорк?

— Да?

— Инспектор Уейкфийлд ви изпраща поздрави и ви моли да дойдете до полицейския участък, за да му съдействате при разследването, моля. Думичката „моля“ беше някак си пришита към цялата фраза.

— Много добре — отвърнах и помолих Пит да предаде на Клем да се погрижи за такъмите ми.

— Разбира се — кимна той.

Тръгнах с двамата мъже през портала на хиподрума към паркинга.

— Ще взема колата си и ще ви последвам до управлението — казах.

— На шосето ни чака полицейска кола, сър — каза по-едрият от двамата. — Инспектор Уейкфийлд ни каза да ви доведем с нея и ако нямате нищо против, бих искал да направя така, както ми е наредил.

Усмяхнах се леко. Ако инспектор Уейкфийлд ми беше шеф, и аз щях да кажа същото.

— Добре — съгласих се веднага.

Пред нас недалеч от портата бе паркирано блестящо черно „Уолсли“, а до него бе застанал униформен полицай. На мястото до шофьора седеше друг мъж, с нахлупена ниско шапка.

От дясната ми страна пред редицата от паркирани конски фургончета развеждаха напред-назад няколко от състезателните коне от гонката на Адмирал, за да им отпочинат краката, преди да бъдат натоварени за пътуването до дома. Между тях бе и Адмирал с Виктор коняря, който гордо пристъпваше до главата му.

Тъкмо казвах на човека отдясно — по-дребния от двамата, — че това е моят кон и че наистина е много хубав, когато страшна изненада ми спря дъха, все едно че ме ритнаха в корема.

За да се прикрия, изпуснах бинокъла си за наблюдаване на състезанията и се наведох да го взема бавно, а придружителите ми направиха крачка напред и ме изчакаха. Взех каишката и я преметнах през рамото си, като едновременно се изправях и поглеждах през рамото си назад, откъдето бяхме дошли. От последния ред коли ни

деляха около четиридесет метра тревна площ. Нямахе никой освен няколко хора в далечината, които се прибираха вкъщи. Погледнах часовника си. Току-що бе започнала и последната гонка.

Без да бързам, се обърнах, очите ми безизразно минаха покрай мъжа отдясно към Адмирал, който сега постепенно се отдалечаваше. Както обикновено след състезание, беше наметнат с чул, за да избегне бързото изстудяване, но все още беше с юздата си. Виктор щеше да я смени с юлар, когато го заведеше в конския фургон.

Големият недостатък на Виктор беше тремавостта му. Надарен с инстинктивно чувство за конете и вродено умение да се грижи за тях, той никога не се беше издигнал над най-елементарното равнище след четирийсет години живот в конюшните и никога нямаше да стане нещо повече. Трябваше да се справя с положението, без да разчитам, че ще ми бъде в помощ.

— Виктор! — викнах и когато се обърна, му магнах да доведе Адмирал към нас.

— Искам да се уверя само, че краката на коня са в ред обясних на двамата мъже. Те кимнаха и ме изчакаха, по-едрият пристъпваше от крак на крак.

Не смеех да погледна още веднъж — за трети път, — но във всеки случай знаех, че не съм сбъркал.

Мъжът от дясната ми страна носеше връзката, която бях загубил в конското фургонче край Мейдънхед.

Тя беше направена от парче коприна, изтъкана специално, и ми бе подарък за двайсет и първия рожден ден от един производител на текстил, който искаше да върти бизнес с баща ми. Имах още две връзки като тази и един шал: ситната мрежа от червени и златни параходчета, комбинирана с буквата „И“ на масленозелен фон, беше уникална шарка, щампована върху коприната.

Бързо се запитах възможно ли е един млад служител от полицията да придобие по честен път връзката ми. Фермерът Лоусън не я бе намерил и никой от хората му — също. Беше твърде голямо съвпадение точно тази връзка да се появи на врата на човек, който ме караше да вляза в една кола и да се повозя заедно с него.

Това беше атаката, която очаквах, и за малко щях да попадна право в клопката. Да се измъкна сега, когато капанът беше готов да щракне, не беше съвсем лесна работа. „Полицейската“ кола беше

спряла точно пред портата, на десетина метра пред нас, а шофьорът ѝ стоеше до торпедото и гледаше в нашата посока. Заплашителният вид на двамата здравеняци придружители сега изглеждаше далеч по-зловещ в сравнение с начина, по който полицаите се държаха с негодниците. Единият от тях може би бе убил Джо.

Ако покажех и най-малкия знак на съмнение, сигурен бях, че тримата щяха да ме набутат бързо в колата и да потеглят сред облак прах, като оставят Виктор да докладва не съвсем уверено какво е видял. И с това всичко щеше да се свърши. Очевидно щеше да бъде от онези пътувания, от които пътникът просто не се завръща.

Явно планът ми да подаря на Уейкфийлд един опит за убийство съвсем не беше добър. С един бандит бих се справил. Но не и с трима, а да не забравяме и четвъртия, който седеше в колата.

Когато Виктор се приближи на петнайсетина крачки към мен, незабелязано спуснах ремъка на моя бинокъл от рамото си и го стиснах в ръка. Внезапно с всичка сила завъртях бинокъла като коса около краката на по-едрия мъж и той загуби равновесие. Преметнах по-дребния с елементарен трик от джудото и затичах към Адмирал.

Достатъчни им бяха само пет секунди, за да се оправят от неочакваното нападение. Когато се спуснаха след мен със сковани лица, аз се метнах върху Адмирал, грабнах юздите, които свободно висяха край врата му и го обърнах рязко, за да го измъкна от хватката на Виктор.

От колата към мен тичаше третият мъж. Сритах Адмирал и той с два скока пое в лек галоп, като отхвърли тичащия напред шофьор и го блъсна в ъгъла на оградката, оформяща границите на паркинга. Той се удари силно в него и се строполи на тревистия ръб на шосето, на няколко метра от черната кола. Четвъртият отваряше вратата и се измъкваше навън. Огледах се назад бързо.

Виктор стоеше като вкопан, със зинала уста. Тримата тичаха към портата с големи крачки. Почти я бяха стигнали. Все пак се надявах, че не носят пистолети, защото бях достатъчно голяма и близка цел, когато видях да проблясва нещо лъскаво в ръката на мъжа, който носеше моята вратовръзка. Не беше момента да спра и да видя дали блясъкът идваше от готварски нож с черна дръжка; но за малко щях да разбера по най-мъчителния възможен начин, защото онзи замахна с ръка и го

хвърли към мен. Приведох се ниско до врата на коня и той не уцели. Чух как ножът издрънча на пътя.

Пришпорих Адмирал право през шосето, без да обръщам внимание на свирещите спирачки на един камион и скочих в полето отсреща. Теренът леко се издигаше и когато стигнах до средата на склона и се обърнах, за да разбера какво се случва, пътят и паркингът се проснаха пред мен като карта.

Мъжете не правеха опит да ме гонят. Бяха преместили черната кола встрани от портала и сега бавно спираха в края на паркинга. Изглежда, че и четиримата бяха в колата.

Виктор още стоеше всред паркинга, като се почесваше по главата, гледайки към мен. Можех да си представя изумлението му. Чудех се колко време ще мине, преди да иде при Пит и да му съобщи какво е станало.

Когато последната гонка свършеше, паркингът щеше да загъмжи от хора и колите щяха да заизлизат от празната сега врата. Помислих си, че тогава щях да имам възможност да се върна в хиподрума, без да ме нападнат.

В този момент друга кола спря зад черния „Уолсли“, после още една и няколко други, докато редица от осем или повече машини се оформи покрай пътя. Имаше нещо ужасно познато в новодошлите.

Бяха от „Марконикарс“.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички шофьори слязоха от таксиметровите коли и се отправиха към черната „Уолсли“. С евтиния си вид и с ефектната си антена на покрива тя все още можеше да мине за полицейска кола, но подкрепленията, които бе повикала, разсеяха и последните съмнения за характера на „полицейските служители“.

Мъжете се събраха в тъмна тумба на пътя, а аз бях яхнал Адмирал в средата на полето и ги наблюдавах. Те не бързаха, но показваха арсенала си от велосипедни вериги, ножове и разнообразни метални боксове, с които се бяха били в Плъмптън, и като си мислех за съдбата на Джо, не се съмнявах какво щеше да стане, ако ме заловяха.

Бях в добро положение. Не можеха да карат колите си през полето, защото нямаше проход от шосето, нито пък можеха да ме стигнат пеша, и все още се надявах, че когато се появи тълпата, можех да се измъкна от противника и да се върна на хиподрума.

Едновременно се случиха две неща, които промениха картината.

Първо, мъжете започнаха да гледат и да сочат към мястото, където бях застанал. Като погледнах надясно, видях, че една кола се спуска по склона, и разбрах, че там има някакъв път. Като се извърнах, за първи път забелязах, че на върха на хълма имаше голяма къща с отделни стопански постройки и градини.

Три от такситата излязоха от редицата и тръгнаха по пътя надясно от мен, като спираха на известни интервали едно от друго. Сега имах таксиметрови шофьори отдясно и пред себе си, а зад мен беше голямата къща, но все още не бях обграден напълно.

После друго такси „Марконикарс“ с остър завой спря пред черната кола. Един набит мъж се измъкна бързо от вратата от шофьорското място. Той мина през пътя до канавката, застана там и започна да ме сочи с протегнатата ръка. Все още се чудех защо, когато чух тихото изпищяване на куршум покрай крака си, не долових звук от изстрел.

Докато подкарвах Адмирал в галоп през полето, друг куршум изрови земята пред мен. Или разстоянието беше твърде голямо за точна стрелба със заглушител, или... започнах да се потя... стрелецът нарочно се целеше надолу, не в мен, а в Адмирал.

Мястото беше около 35–40 декара, недостатъчно голямо, за да мога да се скрия добре. Използвах подходящия момент, за да спра коня и да огледам неравната, порутена ограда в далечния край на полето. Тук-там бе закърпена с бодлива тел. През рамо видях стрелецът да тича по шосето успоредно с посоката, в която бях поел. Скоро щеше да може отново да се прицелва.

Върнах Адмирал малко назад и го засилих за скок. Той премина над ограждението, бодливата тел и всичко останало без никаква трудност. Озовахме се в друго поле, този път заето от стадо крави, но отново малко и доста отворено към шосето. Освен това открих, като яздох покрай горната му граница, че цялото е оградено с три реда бодлива тел. Всички пасища обаче си имат порта и аз се насочих към нея — намираше се в най-далечния ъгъл. Отворих я и преведох Адмирал в следващото поле, като я затворих зад себе си.

Тук оградите бяха само стълбове и метална жица, но именно бодливата тел ме накара да реша, че трябва за най-късо време максимално да се отдалеча от преследвачите си. Ако позволех на таксиджиите бавно да ме следват от поле до поле, можех да се озова в някой ъгъл, от който дори и с Адмирал нямаше да мога да се измъкна.

Доволен бях, че слънцето грееше, защото поне можех да разбера в коя посока се движа. След като вече бях поел на изток, беше важно да си определя някаква цел и затова реших да отведа Адмирал обратно в конюшната му в стопанството на Пит.

Пресметнах, че би трябвало да измина около трийсетина километра, и се мъчех да си спомня какво представлява областта дотам. Имаше и други малки парцели фермерска земя, които някъде напред отстъпваха място на засажденията на Управлението по горите. Оттам имаше малко път през една гола местност, преди да стигна глухото, малко селце, където Пит тренираше конете. Имах бегла представа за пътищата, пресичащи района, и на всеки от тях бих могъл да бъда забелязан от преследвачите на „Марконикарс“.

С тази неприятна мисъл в главата успях да открия малко по-напред страничен път. Спуснах се по него през една арка и затрополих

надолу по склона, като търсех отвор в запустялата зеленина от другата страна на полето, когато една черна кола зави долу по шосето и се насочи право към мен. Без да дам на Адмирал и миг отдих, го пришпорих и го насочих към върха на склона.

Ограждението беше твърде високо и неочаквано за него, но той се напегна максимално. Скочи мощно срещу преградата от омотана тел и букови клонаци, проби си път с шум и трясък и за малко не си нарани коленете в по-високия терен на следващото поле. То бе изорано и засято с кръмно цвекло, беше трудно за преминаване, но въпреки това го подкарах в лек галоп, като чух зад себе си изсвирването на рязко натиснати спирачки. Хвърлих един поглед и видях, че мъжът се е насочил към дупката, направена от Адмирал, но не се бе решил да ме преследва нагоре и открих с облекчение, че това не е човекът с пистолета.

Все пак разполагаше с радио. Месторазположението ми щеше да бъде известно на „Марконикарс“ след минута.

Оставих още едно поле между нас и таксито, преди да разгледам какви наранявания си бе причинил Адмирал. За мое облекчение имаше само няколко драскотини и малка порезна рана на коляното, откъдето се бе проточила струйка кръв. Щеше да спре сама.

Като го потупвах по врата и се учудвах на спокойния му характер въпреки критичните обстоятелства, аз се хванах за кожата на колан, който го опасваше, и се метнах отново на гърба му. Покривалото се бе изместило надясно и се бе препънало, но нарочно не го оправих, защото така беше по-добре за краката ми, отколкото да го яздя съвсем на голо.

След три или четири парцела обработваема земя започна гъсталак и пред мен се простряха владенията на Управлението на горите.

Дърветата, повечето иглолистни, бяха засадени на големи блокове, разделени с груби ровове. Те служеха едновременно за пътеки на горските и за прегради в случай на пожар. Срещаха се на почти всеки километър разстояние и на определени интервали се пресичаха от подобни перпендикулярни изкопи.

Исках да поема на югоизток, но като използвах часовника си и слънцето, открих, че големите канавки са прокарани в посока север-юг и съответно изток-запад. Като прецених, че това ще ми коства

допълнителни километри, подкарах Адмирал по един насочен на изток ров, после по следващия свих вдясно на юг, после отново наляво на изток и така — зигзагообразно като рак — започнах да прекосявам гористата местност.

Секторите на залесителните пояси бяха на различна възраст и на различен етап от растежа на дърветата и когато поех на юг, открих, че зоната, оставаща от лявата ми страна, е засята с дървета, високи само малко над половин метър. Това не ме разтревожи особено, докато не видях камионетка в червено и бяло да се носи бързо, очевидно през средата на гористата местност.

Дръпнах леко юздите на Адмирал и го спрях. Като се огледах внимателно, видях стълбовете на високата телена ограда, която бележеше границата между малките борчета и шосето отгатак. Ако обърнех на изток при следващия ров според схемата, би трябвало да изляза право на шосето.

Отгатакшната страна на пътя изглеждаше подобна на тази, в която сега се намирах: равни редици иглолистни дървета, засадени по внимателен план.

Знаех, че в даден момент ще се наложи да пресека шосето по някакъв начин. Ако се оттеглях обратно в тази част на гората, която бях вече пресякъл, за да не поемам повече рискове, трябваше да прекарам там цялата нощ. Освен това си помислих, подкарвайки Адмирал в лек галоп по водещия на юг ров и после на изток, че бих желал да имам по-сериозно прикритие.

Пред мен телените врати към пътя бяха отворени и преди да ги премина, спрях, за да го огледам внимателно и в двете му посоки. Отсреща насажденията не бяха изцяло заградени с висока телена ограда, както в района, който преминах. Там имаше само три бетонни стълба, между които бе опъната телената ограда.

Бързо трябваше да пресека шосето, защото в момента бях скрит колкото пъстър фазан сред снежно поле. От преминаващите коли към мен се обръщаха любопитни глави. Слава богу, не забелязах нищо, прилично на такси на „Марконикарс“, и като почаках за пролука в движението, цъкнах с език и подкарах Адмирал към металната ограда насреща. Копитата му звучно зачаткаха по асфалта, изтупкаха гръмко на банкета и той се вдигна във въздуха като птица. Точно пред нас нямаше ров, а само млади борчета и когато Адмирал се приземи, аз го

подкарах в лек тръс, преди да се ориентирам накъде да потегля между дърветата.

Когато стигнах до поредния изкоп, отново проверих с помощта на часовника и слънцето посоката, за да се уверя, че се движа по направление изток-запад, и подкарах с добро темпо. Почвата под нас беше идеална, суха, поръсена с листа и борови иглички, и Адмирал, въпреки че беше участвал в петкилометрова гонка и беше изминал още десетина по неравен и непознат терен, въобще не показваше признак на изтощение.

Направихме още два завоя и слънцето започна да потъва в облаци, като помрачи блестящия пролетен следобед; мен не ме тревожеше обаче леко посърващата красота, а фактът, че нямаше да мога да използвам повече часовника си като компас, докато слънцето не се покажеше отново. Трябваше да внимавам да не се изгубя.

Точно пред мен вдясно се появи обрасъл с трева хълм с малък заоблен връх. Околните борове го обграждаха като скала в морето. Отново бях излязъл от района на големите дървета и яздех в сектори с млади насаждения, малко по-високи от главата ми, и можех да видя хълма съвсем ясно. Един мъж, тъмно очертан силует, стоеше на върха и размахваше ръце.

Не го свързах със себе си, защото си въобразявах, че съм се измъкнал от преследвачите си, и заради това всичко, което се случи впоследствие, беше пълна изненада и наистина неочаквана беда.

От една канавка вдясно, която не бях стигнал още и не можех да видя какво имаше там, се подаде блестяща черна форма, пресече пътя ми и спря, като блокира цялата ширина на горския път. Това беше въпросната „Уолсли“.

Младите борчета от двете ми страни бяха твърде тъпички и ниски, за да се промуша през тях. Огледах се през рамо. Едно грозновато черно такси „Марконикарс“ беше запушило просеката зад мен.

Бях толкова близо до първата кола, че можех да забележа лицето на един от мъжете, който, захилен злобно, ме гледаше от стъклото на задната врата.

Реших, че дори да счупя врата си или този на Адмирал в опита си да се измъкна, пак беше по-добре, отколкото да се озова послушно в черната кола.

Имаше съвсем кратък промеждутък между появата на черната „Уолсли“ и удара на петите ми, които пришпориха силно Адмирал.

Нямах основания да предположа, че ще го направи. Един кон се осмелява донякъде и това е всичко. Зад себе си вече бе имал достатъчно тежък ден. Можеше да бъде и най-добрият състезателен кон в Англия, но... Мислите пробягаха през съзнанието ми за секунда и отлетяха. Концентрирах се напълно, като подкарвах Адмирал към скок.

За малко да сбърка. Направи един къс и един дълъг разкряк, събра мощта на бедрените си мускули и се изхвърли във въздуха. Необезпокояван дори от отварящите се врати и заплашителните викове на мъжете, които се измъкнаха от колата, той се прехвърли над блестящия черен покрив. Дори не докосна боята.

Почти паднах, когато той се приземи. Конят приклепна и аз се плъзнах от покривалото към рамото му, като се държах като удавник за кожения колан с една ръка и за буйната му грива — с другата. Юздите виснаха надолу, като опасно се вееха край препускащите му нозе, и се уплаших да не се омотае в тях и да се спъне. Все още единият ми крак беше на задницата му и сантиметър по сантиметър се върнах обратно на гърба му. Едно пробождане в рамото ми напомни, че зарасналата ключица не можеше да издържа повече такива упражнения, но въпреки това се наведох напред покрай врата му и го прегърнах с всичка сила. Добрах се до юздите, вдигнах ги и накрая успях да накарам Адмирал да укроти бесния си бяг.

Когато можах да си поема дъх, аз се огледах, за да разбера дали черната кола ме преследва, но тя беше далеч зад мен, така че не бях сигурен дали се движи или не. Нямах излишно време да спирам и да се оглеждам.

Осъзнах, че съм подценявал хората от „Марконикарс“ и само благодарение на чудесната смелост на Адмирал все още бях свободен. Те имаха предимството, че познаваха местността и че използваша малкия хълм за наблюдателница. Подозирах, че от върха му се вижда доста голям район и ме бяха забелязали незабавно, след като навлязох сред младите борчета.

Бях принуден да приема, че са познали в каква посока ще тръгна, и обикаляха пред мен. Значи знаеха, че искам да отида до конюшните

на Пит. Ако се натъкнех на тях отново, това можеше пак да ме свари неподготвен и да имам още по-малък шанс да се измъкна.

Оставих хълма зад себе си и завих надясно по следващата канавка, като в далечината видях район с по-високи дървета. Конят галопираше неуморно, но това не можеше да продължи вечно: трябваше да стигна до някакво убежище колкото се може по-скоро и да се скрия от погледа на мъжа, който все още стоеше на върха на хълма, а същевременно да избегна опасността да бъда причакан внезапно в някоя от тези канавки. Веднъж да се скрием сред големите дървета, щяхме да си починем, обещах тържествено на Адмирал.

Под високите борове цареше сумрак. Дърветата растяха сравнително на гъсто и за да израснат нагоре, короните им бяха значително по-високо, образувайки нещо като покрив, който в голяма степен преграждаше пътя на дневната светлина. Зарадвах се на мрачината. Когато навлязохме между дърветата, слязох от Адмирал и го накарах да върви бавно. Закрачихме спокойно навътре между боровете. Все едно че вървахме между гора от телеграфни стълбове. А може би точно това щяха и да станат, мина ми през главата.

В гората имах чувството, че съм си у дома, макар да беше различно от това, с което бях свикнал. Беше много тихо и доста тъмно. Нямаше никакви птици. Нито животни. Конят и аз напредвахме, смълчани между дебелите огромни игли на боровете, разчитаци на инстинкт, за да държим правилната посока.

Не смятах, че положението е много окуражаващо. Накъдето и да потеглех в тази гора, накрая щях да изляза на шосе, а в рамките на няколко квадратни километра хората от „Марконикарс“ знаеха къде съм. Трябваше само да стоят около гората като хрътки, очакващи лисицата да се появи от леговището си, след това да се свържат по радиостанциите и да започнат отново лова.

Видях пред себе си канавка. Беше тясна. Завързах юздите на едно дърво и продължих сам, като заставах неподвижен в края на канавката. Надявах се, че добре имитирах дънер на дърво в костюма си от туид, и се огледах бавно в двете посоки. Тук дневната светлина беше доста по-силна заради разстоянието между дърветата и можех да виждам неколкостотин метра напред. Никого не забелязах.

Върнах се за Адмирал, направих последна проверка и го преведох през канавката. Никой не вдигна тревога. Продължихме

напред. Адмирал беше започнал да се поти отдавна и отдавна се беше запенил след паническото ни бягство от черната кола, като беше намокрил голяма част от покривалото. Сега, когато изстиваше, за него не беше хубаво да продължава така, но няха друго подръка, за да го изсуша, реших, че влажната наметка е по-добре от нищо, и продължих.

Постепенно започнах да чувам шума от движението по шосето — случайни изсвирвания на клаксони и веднага след като можах да мерна пътя в далечината, вързах Адмирал за едно дърво и продължих сам.

Краят на изкуственото насаждение беше маркиран с ограда, направена само от два реда здрава тел, която изглеждаше като че ли е поставена само за да пречи на излезлите на пикник да навлизат с колите си в гората. Избрах си едно дърво, възможно най-близо до оградата, приклеках зад него и започнах да оглеждам пътя. Само от време на време по него минаваха коли. От другата страна на шосето нямаше насаждения, нито ограда. Това беше хаотична гора, смес от различни дървета, храсти и трънаци. Чудесно прикритие, само да можех да се добера дотам.

На пет метра пред носа ми с громолене мина тежък камион, който избълва задушлив облак дизелов дим. Заврях лице в боровите иглички и се разкашлях. Две лимузини минаха в обратната посока, като едната се опитваше да надмине другата, следвани от едноетажен провинциален автобус, пълен с безгрижни хора, завръщащи се от следобедното пазаруване в четвъртък. Двойка ученички в зелени униформи минаха покрай мен на велосипеди, без да ме забележат, и когато пискливите им гласове замряха в далечината и шосето остана празно, опрях ръце под гърдите си, за да се надигна и да се върна при Адмирал.

В този момент две таксита „Марконикарс“ се появиха зад завоя. Забих отново лице в земята и застинах абсолютно неподвижно; минаха покрай главата ми бавно и макар да не ги гледах, предполагах, че зорко се вглеждат в гората. От все сърце се надявах, че съм оставил достатъчно далеч Адмирал, за да не се вижда, и че нямаше да вдигне шум.

Таксиджиите минаха на отсрещната страна на шосето и спряха извън пътя на около двацет и пет метра разстояние. Шофьорите излязоха и шумно затвориха вратите. Рискувах и погледнах към тях —

бяха запалили цигари, облеgnати небрежно върху колите, и си бърбеха. Чувах шума от гласовете им, но не разбирах какво си казват.

Не бяха видели нито мен, нито Адмирал. Все още. Но изглеждаше, че не бързат да си тръгват. Погледнах часовника си. Беше шест часът. Час и половина, откакто бях напуснал хиподрума. Нещо по-важно — оставаше само един час дневна светлина. Когато мръкнеше, нямаше да мога да се придвижвам повече с Адмирал и трябваше да прекарам цяла нощ в гората, защото не можех да прескоча ограда, ако той не можеше да я види. Чу се внезапно прашене в едно от такситата. Шофьорът мушна ръката си през прозореца и извади микрофон, свързан с кабел. Говореше от разстояние, така че този път успях да го чуя.

— Аха, точно, покрихме шосето. Не, не е минавал още... — Дочу се някакво бърмчене по радиото на таксито и шофьорът отвърна: — Да бе, сигурен съм, ще ви съобщя на секундата, когато го забележим. — Върна обратно микрофона в таксито.

В мен бавно започна да се ражда идея как да използвам преследването, което бях предизвикал.

Но всяко нещо по реда си, помислих си; бавно започнах да пълзя заднишком между дърветата, като се държах ниско към земята и навеждах надолу лице. Бях оставил Адмирал доста навътре в гората и сега бях сигурен, че таксиметровите шофьори не са го забелязали. Не беше много удобно да се придвижвам по корем, но знаех, че ако стана, таксиджиите щяха да ме забележат между голите стволове на дърветата. Когато най-после се изправих на крака, костюмът ми беше целият в кафеникава мърсотия, набоден с борови иглички. Изтръсках полепналите боклуци, доколкото можах, стигнах до Адмирал и му развързах юздите.

На дневна светлина все още можех да зърна между стволовете на дърветата двете проблясващи таксита на шосето и фигурите на двамата шофьори, но бях сигурен, че те не могат да ме видят. Тръгнах на запад, успоредно на шосето, на известно разстояние от него. Според мен бях изминал около петстотин метра, когато видях още една кола на „Марконикарс“, паркирана встрани от пътя. Върнах се назад и насъбрах наръч сухи клонки. Някъде в средата между спрелите таксита, откъдето не се виждаха, заведох Адмирал до телената ограда, за да може да я погледне. Въпреки че беше съвсем проста, беше трудно

да се забележи в сянката, хвърляна от дърветата. Поставих малко сухи клонки, опрени на долния ред на телта, за да се вижда по-ясно; после скочих на гърба на коня, отдалечих го малко от оградата и зачаках да мине някоя тежка машина. В тихия въздух чаткането на подкови по асфалта щеше да се чуе ясно и не исках таксиджиите да разберат, че пресичам шосето. Колкото по-дълго смятаха, че съм в боровата горичка, толкова по-добре. Само че не знаех колко дълго такситата щяха да останат паркирани и дланите на ръцете ми се навлажниха от напрежение.

Мина мотоциклет и си наложих още да чакам; после се зададе голям камион, натоварен с празни бутилки от мляко, и с дрънчене мина от дясната ми страна. Не можеше да бъде по-добре. Когато избръмча край мене, пришпорих Адмирал напред. Той не закачи сухите клонки, които бях разположил на оградата, прехвърча до тревистата ивица, на три скока премина асфалта и за секунди бяхме в безопасност сред зеленината на отсрещната страна. С дрънчене млекарският камион се загуби от погледа ми. Зад първия голям храсталак скочих от коня и надникнах към пътя.

Бях минал точно на секундата. Една от колите на „Марконикарс“ се движеше бавно в облака дим, оставен от млекарския камион, и главата на шофьора беше обърната към гората, която току-що бях напуснал.

Ако един шофьор мислеше, че съм все още сред боровете, така мислеха всички. Отведох Адмирал по-далеч от шосето, където вече спокойно можех да го яхна, после скочих на гърба му и го подкарах в бавен тръс. Тук почвата беше значително по-неравна, с ями и хълмчета, с къпинаци и коренища и кафяви останки от миналогодишни листа, така че оставих коня да избира пътя си, докато размишлявах какво трябваше да сторя по-нататък. След малко той мина на бавен ход и аз го оставих така, защото ако крайниците му бяха толкова натежали като моите, по-скоро трябваше да пълзи.

Доколкото разбирах, движехме се на запад, обратно по посоката, от която бях дошъл. Ако има едно нещо сигурно в Англия, то е, че след като се движите по права линия — в каквата и да е посока, — не след дълго ще се натъкнете на път и бях минал по-малко от два километра, когато стигнах до следващия. Без да се приближавам плътно, поех покрай него на север.

Сега аз преследвах плячка. Едно такси, откъснато от стадото.

Адмирал напредваше тихо през дебел килим от сухи листа, когато внезапно долових познатото ми вече бръмчене на радиостанцията на „Марконикарс“ и отговарящия глас на шофьора. Спрях след две крачки, слязох от коня и завързах Адмирал на близкото младо дърво. После се закатерих нагоре между клонаците.

Някъде напред мярнах бял пътен знак, а до него беше спряло такси, от което се виждаше само покривът и горната половина на стъклата. Останалото беше скрито от погледа ми от храсталаци, дървета и други ниски растения, които образуваха зелена стена пред мен. Встрани вдясно се издигаше старата ми приятелка — борвата гора, тънеща вече в тъмнозелени окраски.

Слязох от дървото и проверих в джоба си дали малкият топуз от монети беше още там. Открих също две бучки захар, които дадох на Адмирал. Той разтвори шумно ноздри и близна ръката ми. Потупах го нежно по врата и благослових Сила, че ми го е дала.

При толкова добро укритие бе сравнително лесно да приближа кръстовището, без да бъда забелязан, но когато от един гъсталак вече можах добре да огледам колата, оказа се, че шофьорът не е вътре. Той беше младолик мъж, с жълтеникаво лице, в светлосин костюм и стоеше гологлав на средата на кръстовището с разкрасени крака, като подрънкваше някакви монети в джоба си. Огледа се във всички посоки, не видя нищо и се прозя.

Радиото изпраця отново, но шофьорът не го забеляза. Имах намерението да се прокрадна до колата му и да го поваля в безсъзнание, преди да успее да подаде знак за тревога; сега обаче изчаквах, като го проклинах, а той си седеше там и си чоплеше носа.

Изведнъж забързано пое към мен.

За миг си помислих, че ме е видял, но не беше така. Той заобиколи един голям къпинак близо пред мен, обърна се с гръб към скривалището ми и започна да се облекчава. Не изглеждаше много честно да се напада човек в такъв момент и осъзнавах, че се усмихвам, докато излизах от шубрака, но това не беше възможност за изпускане. Направих три бързи крачки, завъртях завързаната в чорапа топка монети и здраво я стоварих върху тила му. Свлече се без звук на земята.

Мушнах ръце под мишниците му и го завлякох навътре, където беше Адмирал. Като действах колкото се може по-бързо, съдрах кафявия кант от ръба на конското покривало и го пробвах на здравина. Изглеждаше достатъчно здрав. Извадих джобното ножче от панталона си, разрязах лентата на четири части и завързах глезените и коленете на шофьора с две от тях. После го замъкнах по-близо до дървото и вързах отзад китките му. С четвъртото парче за по-сигурно го привързах към ствола на дървото.

Опипах джобовете му. Единственото му оръжие беше метален бокс с шипове, който прехвърлих в собственото си яке. Започна да се пробужда. Погледът му тъпо зашари между мен и Адмирал и после устата му зяпна, когато разбра кой съм.

Не беше голям мъж на ръст, а сега разбрах — и на смелост. Видът на коня, извисяващ се над него, очевидно го безпокоеше повече, отколкото това, че бе овързан или имаше цицина на главата.

— Ще ме смачка — измуча той, като уплашено сви назад устните си, разкривайки пожълтели от никотина евтини изкуствени зъби.

— Много внимава, когато стъпва — отвърнах.

— Махни го настрана, махни го веднага! — викна той. Адмирал започна неспокойно да помръдва заради шума.

— Пази тишина и нищо няма да ти направи — казах остро на шофьора, но той не ми обърна внимание и отново завика. Безцеремонно натъпках носната си кърпа в устата му, докато очите му се изцъклиха.

— Сега млъквай! — казах. — Ако не мърдаш, няма да те нарани. Ако шаваш, ще го уплашиш и може да те настъпи. Разбираш ли?

Той кимна. Магнах носната си кърпа от устата му и той започна да се заканва, но сравнително тихо.

Успокоих Адмирал и удължих въжетото, с което бе завързан, така че да може да пощипва трева. Започна кротко да си пасе.

— Как се казваш? — попитах таксиметровия шофьор.

Той плю и не каза нищо.

Повторих въпроса си и той рече:

— Какво общо, по дяволите, има това с теб?

Държах много да зная името му и освен това бързах.

Без да чувствам угризения на съвестта, взех поводите на Адмирал и го обърнах така, че шофьорът можеше отблизо да гледа

мощната му задница. Новопоявилата се съпротива на моя пленник изчезна моментално. Отвори уста да викне отново.

— Не го прави — казах, — помни, че може да те ритне, ако вдигаш шум. Сега, как ти е името?

— Джон Смит.

— Опитай отново — рекох, като приближих Адмирал със стъпка по-близо.

Таксиджията се предаде напълно, устата му затрепери и на челото му изби пот.

— Блейк — измърмори той.

— Малкото ти име?

— Кории. Това е нещо като прякор — очите му страхливо бягаха между мен и задните крака на Адмирал.

Зададох му няколко въпроса за работата с радиостанцията, като държах коня подръка. Когато научих всичко, което ме интересуваше, развързах юздите от дървото и ги закачих на един клон на два метра встрани, та ако случайно се стъмнеше, конят да не може случайно да настъпи таксиметровия шофьор.

Преди да ги напусна, за последен път предупредих Блейк:

— Не викай за помощ. Първо, никой няма да те чуе тук, а, от друга страна, ще разтревожиш много животното. Той е гладен, което означава нервен, ако смяташ, че така е по-ясно за теб. Ако запициш за помощ, конят е достатъчно силен, за да скъса юздите и да се нахвърли върху теб. Мълчи си и той ще си стои на мястото. Схвана ли? — Знаех, че ако Адмирал скъса юздите, нямаше да се нахвърли върху мъжа, но Блейк не го знаеше. Той кимна, тялото му се изпъваше от страх и притеснение.

— Няма да те забравя — рекох, — няма да прекараш тук цялата нощ. Не че ме интересуваш толкова, но конят трябва да бъде прибран в конюшната.

Адмирал беше навел глава към тревата. Потупах го по хълбоците, уверих се, че възлите по тялото на скапания духом шофьор са все така здрави, и бързо си проправих път през храстите към таксито.

Пътният знак беше от съществено значение, защото трябваше да се връщам километри в непозната гориста област, за да го откроя.

Записах си всички имена и километражи в четирите направления, за да бъда по-сигурен. После влязох в таксито и заех шофьорското място.

Вътре в колата човек можеше да чуе радиото като глас, а не като неясно прашене. Приемникът беше постоянно включен, така че всеки шофьор можеше да чуе всички съобщения и да отговори от таксито до базата и обратното.

— Сид се обажда — чух мъжки глас, — няма и следа от него. Минах около три километра по пътя нагоре по цялото протежение на гората, където се намира. Кълна се, че не е пресичал тук. Движението е доста плътно, за да премине бързо. Сигурен съм, че ще го забележа, ако се опита. Гласът на Сид излизаше от високоговорителя слаб и тънък, като по телефона, и той говореше спокойно, сякаш ставаше дума за загубено куче.

Запалих колата, докато той говореше, преместих лоста на скоростите и се спуснах по шосето в южна посока. Току-що дневната светлина беше почнала да отслабва — половин час здрачаване, после десет минути сумрак. Натиснах с крак газта.

За известно време разговорите по радиото замряха. После някой се обади:

— Трябва да бъде намерен преди мръкване.

Макар че полу се надявах, полу го очаквах, съскацията, лишен от тембър шепот ме накара да се размърдам в седалката си. Сграбчих силно кормилото и мускулите около очите ми се свиха. Гласът беше толкова близко, като че ли опасността отново надвисваше право над мен, и за да се уверя в обратното, погледнах наоколо пустата област и назад в огледалото към празния път зад мен.

— Правим всичко, което можем, сър — каза почтително тих глас. — Обикалям вече час нагоре-надолу това проклето шосе. Четири километра нагоре, четири — надолу. Всички паркирани коли в моя сектор са на позиция.

— Колко от вас имат пистолети? — попита шепотът.

— Общо четирима, сър. Бихме могли да осигурим и повече, за да бъдем по-сигурни с него.

За момент настъпи тишина. После съскацията глас рече:

— Имам един, но нямате време, за да дойдете да го вземете. Трябва да се оправяте с това, което ви е подръка.

— Да, сър.

— Внимавайте, всички шофьори. Търсете коня. Стреляйте по коня. Мъжът не трябва да бъде открит с куршуми в тялото. Разбрахте ли?

Няколко гласа хорово потвърдиха.

— Флетчър, повтори нарежданията.

— Веднага щом го видим — започна възпитано шофьорът, — независимо дали между дърветата или на открито, стреляме по коня. Викаме колегите, преследваме и залавяме човека. После го... хм... задържаме, ако е необходимо, вкарваме го в една от колите и чакаме указанията ви.

На половината от тази рецитали на плана за залавянето ми разпознах гласа. Издаде го учтивият начин на говорене. Бях го чул на шосето край Мейдънхед, като ме подлъгваше с измамна любезност в отворения капан; това беше шофьорът на конското фургонче. Флетчър. Запомних името.

Внезапно, като че ли някой бе завъртял ключ, в главата ми просветна и си спомних препятствието в Бристол. Спомних си падащия дъжд върху лицето ми и сивотата, обгръщаща всичко наоколо. Ясно си спомних шофьора на конския фургон, който режеше металната жица от препятствието, като я навиваше и я окачваше на рамото си.

Имаше и нещо друго също... но преди да мога да се добера до него, стигнах до знак „стоп“ пред главен път. Завих наляво от пустото шосе в гъстия поток на движението и започнах да гледам за знак, от който да разбера колко далеч съм от Брайтън. След километър забелязах един. Двайсет километра. Да кажем, около двайсет минути от мястото, където се намирах.

Замислих се отново за препятствието в Бристол, но паметта ми отново бе засенчена и сега дори не бях сигурен дали има някаква празнота. Пръстите ми несъзнателно пробягаха по белега на бузата ми и го попипаха внимателно, но това беше жест, който се бях уловил веднъж-дваж, че правя, без да му отдавам значение. Освен това предстоящите минути изискваха цялото ми внимание.

По пътя към Брайтън слушах репликите на съскащия шепот. Тонът се повишаваше, гласът ставаше все по-напрегнат и по-агресивен. Отначало го сметнах за любопитно — да наблюдаваш преследване на човек, чиято цел си самият ти, — но след няколко

минути привикнах и започнах да му обръщам по-малко внимание, което за малко не ме доведе до катастрофална грешка.

— Имате ли да ми докладвате нещо, двайсет и три? — попита съскащият глас. Отговор по радиото не последва. Почти не обръщах внимание на въпроса. Гласът повтори по-остро: — Двайсет и три, Блейк, имаш ли нещо за докладване?

Върнах се рязко към действителността. Грабнах микрофона, щракнах ключа и казах:

— Не — със скучаещ носов глас.

— Следващия път отговаряй по-бързо — каза строго гласът. Очевидно проверяваше дали всички таксита са на местата си, защото продължи да разпитва други трима шофьори дали имат нещо да докладват. Благодарих на Бога, докато изключвах микрофона, че трябваше да имитирам гласа на Блейк само за секунда, защото всеки опит за разговор би ме разкрил. Оттук нататък се вслушвах по-внимателно в размяната на реплики по радиостанцията.

Шептящият глас започна да придобива някои характерни особености, докато се избистри в маниер на изразяване, който ме притесни и раздразни отначало, защото не можех да си спомня къде съм го чувал и от кого.

После разбрах. Накрая разбрах със сигурност.

Може да започнеш с план, за който мислиш, че ще стигне границите на собствените ти възможности; а после си принуден да правиш повече, много повече. Веднъж си намерил пролуката, след това тя става все по-широка. Напрягаш мускули, кръвта ти завира... напрягаш сили до сетен предел. Това не е като в пиесите на Бил Шекспир, където понякога нещата стават ясни с две думи.

Навлязох в предградията на Брайтън замислен дълбоко.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако шофьор на такси попита къде е полицейският участък, това би предизвикало съмнение дори у слабоумен човек. Паркирах таксито в една странична улица и се забързах към ъгъла, за да науча посоката от най-близкия магазин. Оказа се магазинче за тютюн и цигари, и то достатъчно пълно, така че се наложи да разпитам един от клиентите, възрастен мъж с воднисти очи и платнена шапка. Той ми обясни достатъчно ясно, макар че често подсмърчаше.

— В беда ли си изпаднал, приятел? — попита ме той, като оглеждаше изпомачкания ми, покрит с прах костюм, докато му благодарях.

— Загубих си кучето — оправдах се с най-невероятната причина, която можах да измисля в момента.

Воднистите очи загубиха интерес. Върнах се бързо до таксито и заварих две момчета да слушат радиостанцията със зяпнали уста. Вмъкнах се вътре, намигнах им и рекох:

— Това е най-страшната история в детския час, нали? — Малките им лица просветнаха и те се усмигнаха.

Потеглих. Съскащият глас казваше:

— ...на всяка цена. Не се интересувам как ще го сторите. Не трябва да се измъкне. Ако го хванете жив, ще трябва да го убиеете. Но без куршуми.

— Ще бъде по-сигурно, ако ни позволите да го застреляме, сър — обади се възпитаният глас на Флетчър.

Като се водех по указанията на стария господин, открих без затруднение полицейския участък. Когато минавах покрай него, вътре вече светеха лампи. Бързо се свечеряваше.

Обиколих полицейския участък, докато намеря подходящо тихо местенце на стотина метра разстояние. После спрях близо до бордюра. Включих мигащите светлини и вдигнах прозорците. Радиото продължаваше да пращи и мъжът със съскащия глас не можеше вече да сдържа гнева си. За сетен път чух как отказа на молбата на Флетчър да

им позволи да стрелят, ако ме забележат. После с гадна усмивка затръшнах вратата и закрачих към участъка.

Спомних си, че офисът на „Марконикарс“ беше на разстояние около километър от мястото, където се намирах сега. Вървах, почти подтичвах, като междувременно се оглеждах за телефон. Уличните лампи светнаха и крушките бледо заблестяха в настъпващата нощ.

Червената телефонна кабина, поставена пред пощенски клон, беше осветена отвътре и макар разумът да ми подсказваше, че в момента не съм в опасност, инстинктът ме караше да се крия на тъмно. Съскацията очевидно не се бе отразил добре на нервите ми.

Макар да знаех, че отгук не могат да ме забележат от офиса на „Марконикарс“, с усилие на волята влязох в телефонната будка. Помолих централата да ме свърже с полицейския участък в Мейдънхед и незабавно се обади дежурният сержант. Каза ми, че инспектор Лодж си е тръгнал преди час, и след малко настояване ми довери домашния му номер. Благодарих му и окачих слушалката.

Като треперех от бързане, набутах още монети в автомата и помолих оператора за новия номер. Звъня дълго. Сърцето ми се смъкна в гащите, защото, ако не намерех Лодж, губех възможност да се справя с „Марконикарс“, както ми се искаше. Накрая някой вдигна слушалката. Женски глас.

— Инспектор Лодж? Секунда, да погледна дали е тук.

Кратка пауза и накрая се обади познат глас.

— Господин Йорк?

Обясних му накратко какво се бе случило.

— Оставих таксито на стотина метра от градското полицейско управление тук. Бих искал да звъннете на полицията в Брайтън и да откриете някой отговорен човек, който би се заел с проблема. Кажете им да слушат внимателно радиостанцията в таксито. По нея говори приятелят ни със съскация глас и дава указания на шофьорите как да ме убият. Мисля, че това ще е достатъчно, за да се справят с „Марконикарс“ веднъж и завинаги. Един от шофьорите, който ме преследва, се казва Флетчър. Същият караше конския фургон край Мейдънхед и същият опъна металната жица, когато паднах в Бристол. Спомних си за това. Може би е извършил същото и за Бил Дейвидсън, не мислите ли?

— Да, може би е така. Къде се намирате сега? — попита Лодж.

— В една телефонна кабина — отвърнах.

— Добре, върнете се в таксито и чакайте, докато звънна на полицията в Брайтън. Наистина не разбирам защо лично не отидете там и не им обясните от първа ръка случилото се.

— Мисля, че ще има повече тежест, ако съобщението дойде чрез вас. Освен това... — прекъснах, защото нямах намерение да обяснявам на Лодж какво точно щях да свърша след разговора ни. — Също така кажете на брайтънската полиция — допълних, — че няма да бъде в таксито. Имам да проведа още няколко телефонни разговора... хм. Трябва да се обадя на Сила, че ще закъснея, и подобни неща. Но вие няма да се бавите, нали? Господин Клод Тивъридж няма да говори вечно, особено след като се стъмни съвсем.

— Веднага звъня — обеща Лодж и затвори. Направих същото и излязох на улицата.

Продължих пътя си, като пресмятах колко време има, преди Лодж да изпрати полицаи от Брайтън в офиса на „Марконикарс“. Първо трябваше да им позвъни и да им даде достатъчно подробно обяснение за това, което ставаше. После трябваше да намерят таксито, да изслушат известно време радиосъобщенията и да получават бърз запис на това, което са чули, за да бъде представено в съда като доказателство, че цялата организация е незаконна. Малко след това щяха да почнат издирването на притежателя на съскащия глас. Десет минути, ако действаша много бързо; може би по-реалното беше четвърт час.

Когато видях офиса на „Марконикарс“, се скрих внимателно в сянката на сградите, за да не ме забележат отвътре. Улицата беше почти пуста и на отсрещния тротоар кафене „Стария дъб“ беше вече затворено. През витрината можех да видя пухкавата келнерка, която уморено обръщаше старите дъбови столове върху старите дъбови маси.

Пред мен до бордюра беше паркирана малка черна кола. Погледнах я с любопитство, после се спрях, внезапно разбрал нещо. Нарочно не съобщих на Лодж чие лице свързвам със съскащия глас, макар че знаех, че трябваше да го сторя. Видът на колата му, паркирана открито на двайсетина метра от вратата на „Марконикарс“, ми даваше възможност да уредя нещата, както ми диктуваше съвестта. Вдигнах капака на колата, отвинтих горната част на делкото и мушнах чукчето в

джоба си. Каквото и да се случеше, това нямаше да осигури бързото оттегляне на господин Тивъридж.

В офиса на „Марконикарс“ не се виждаха светлини, не бе осветен и горният етаж. Неоновият знак „Л. С. Пърт“ светеше неуморно на равни интервали от по две секунди, като пилееше съобщенията си по пустия път. Единственият играч наблизо, помислих си, бях самият аз.

Като стигнах до витрините на „Марконикарс“, се приведох под рамката и минах колкото се може по-близо до стената. Външната врата беше затворена, но не и заключена. Пристъпих много тихо във входното помещение, като оставих вратата отворена след мен. Тишината в сградата беше доста потискаща и в една секунда страх ми хрумна, че ще е по-добре да изляза обратно на улицата и да чакам като приличен гражданин полицията.

Пристъпвайки внимателно, преминах помещението и долепих ухо до вратата на кабинета на господин Фидлър. Не чух нищо. Отворих я безшумно и надникнах вътре. Помещението беше мрачно и тихо. После опитах вратата вляво, водеща към задния офис, където през деня Мериголд властваше над операторския си радиопулт.

Нищо не се чуваше през дебелия врата, но когато я отворих един сантиметър, до ушите ми достигна слаб шум. В офиса нямаше никой. Тихо се промъкнах.

Бръмченето идваше от радиостанцията. Червена глим лампа на панела показваше, че тя е включена, и под една клапа се процеждаше тънък лъч синьо-бяла светлина. Микрофонът си беше на мястото, окачен от страни.

Изпитах болезненото чувство, че може би птичката е отлетяла, докато се бях обаждал на Лодж и бях изминал километра от таксито дотук; после си спомних за колата отвън и в същото време, като гледах какви проводници излизат от радиостанцията, забелязах тънък, изолиран с пластмаса кабел, който водеше по стената нагоре към тавана.

Като се молех стълбите на старата сграда да не скърцат, тихо и бързо се изкачих нагоре и притиснах ухо до вратата на главния офис на „Л. С. Пърт“. Пред носа ми имаше надпис, изрисуван с големи букви. „Влезте, моля“ — гласеше.

Заради солидното качество на вратата от епохата на регентството можех да доловя само гневен съскащ звук, но този път шепотът ми бе така познат, че трите сантиметра махагоново дърво не можеха да го прикрият.

Той беше вътре.

Косата на тила започна да ме сърби.

Прецених, че са изминали седем или осем минути, откакто говорих с Лодж. Ако исках да дам възможност на полицията в Брайтън да намери таксито и да запише нещо от това, което щяха да чуят по радиото, не трябваше да рискувам да прекъсвам съскащия глас твърде скоро. Но също така не можех и да стърча тук, докато полицията пристигнеше. Заставих се да броя бавно до сто и това бяха най-дългите три минути в живота ми. После избърсах дланта си в панталона и внимателно хванах филигранната стъклена брава на вратата.

Натиснах я тихо и отворих на няколко сантиметра вратата.

Гледах право в неосветената стая. Той седеше на едно бюро, обърнат с гръб, към мен, и като че ли гледаше към улицата. Неоновата реклама примигваше пред прозореца и периодично осветяваше сумрачните ѝ форми в червено. Червени отблясъци пробягваха по алуминиевите пепелници и се плъзгаха по металните ръбове на канцеларските шкафчета. Ред черни телефони, наредени като армия на едно дълго бюро, хвърляха интересни, ъгловати сенки върху стената.

В следващите секунди съскащият шепот загуби част от безплътната си заплаха, макар че това, което произнасяше в момента, беше почти истерично агресивно.

Очевидно отворената врата не бе предизвикала въздушно течение, защото човекът на бюрото продължи да говори в микрофона, без дори и да подозира, че стоя зад гърба му.

— Убийте го, убийте го — каза той. — Ликвидирайте го. Той е някъде там, в гората. Той е животно. Преследвайте го. Обърнете колите към гората и осветете терена. По-добре тръгнете да претърсвате между дърветата. Флетчър, организирай ги. Искам Йорк мъртъв, и то бързо. Застреляйте го. Смажете го.

Мъжът спря за момент и се закашля, като че ли нещо бе заседнало на гърлото му. Ръката му се протегна към чаша с вода и той отпи.

Гласът на Флетчър прозвуча тънко през един високоговорител на бюрото.

— Не сме забелязали и следа от него, откакто навлезе в горичката. Допускам, че може би е минал незабелязано край нас.

Мъжът на бюрото се разтреса от ярост. Отново започна да шепне с груб, изпепеляващ тон.

— Ако се измъкне, ще си платите. Ще си платите, казвам ви. Искам го мъртъв. Искам го смазан. Каквото искате направете с него. Използвайте веригите и боксовете с шипове. Разкъсайте го на парчета. Помнете, че ако оцелее, това е край за всички ни. — Шепотът прерасна в нормален тон, после в някакъв задушаващ се крясък. — Изтръгнете му червата... смажете го... унищожете...

Продължи известно време да измисля по какъв начин би трябвало да бъде убит, докато стана ясно, че мозъкът му вече не е съвсем наред.

Внезапно реших, че съм слушал достатъчно. Отворих широко вратата, натиснах с пръст ключа и запалих лампите. Изведнъж стаята бе обляна в ярка светлина.

Мъжът на бюрото се обърна рязко и ме зяпна.

— Добър вечер, чичо Джордж — казах тихо.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очите му бяха изпълнени със злоба. Безгрижното изражение бе изчезнало, скритата му личност беше излязла наяве и бе агресивна и дива като на всеки крокодил. Ако се съдеше по външните закръглени контури и провинциалния джентълменски костюм, това все още беше забавният чичо Джордж на Кейт, човекът, пишец за детски издания, водещ съпругата си на матинета, но лицето принадлежеше на онзи, който бе забил нож в Джо Нантуич и насъскваше кръвожадната тълпа да ме разкъса.

Ръката му се плъзна по бюрото и грабна револвер. Беше голямо, старомодно оръжие, неугледен, но достатъчно смъртоносен и насочен право в гърдите ми. Решително гледах чичо Джордж в очите, а не в черното дуло на револвера. Пристъпих крачка напред.

Това беше моментът, в който залагах на карта безопасността си.

Чичо Джордж се колебаеше.

Видях проблисъка, отрезвяването. Въпреки всичките си грехове, въпреки ужаса, който сееше върху живота на другите, лично той никога не бе извършвал насилствен акт. Когато ми предаде заплашителното предупреждение по телефона същата сутрин, в която се готвех да гостувам в дома му, ми каза, че не обича да наблюдава насилие; и въпреки това, или може точно заради това, той изпитваше удоволствие да изучава жестокостите на примитивните нации, поне така смятах. Помислих си, че е от този вид хора, които обичат да наблюдават жестокости, които никога не биха извършили сами. И сега, въпреки гнева му към мен, не бе в състояние да ме убие на момента, така — лице в лице.

Не му дадох време да се опомни. Една бърза крачка и бях вече хванал китката му. Опита се да стане. Намери твърде късно сили да убие и натисна спусъка; куршумът безцелно се заби в стената. Извих със сила ръката му встрани и измъкнах револвера от дланта му. Мускулите бяха меки и слаби, а освен това не знаеше и да се бие.

Тласнах го обратно на стола, като му изкарах въздуха с юмрук, после се наведох и изключих микрофона. Безпокоях се, че полицията или таксиметровите шофьори биха могли да чуят това, което щях да кажа.

Чух прошумоляване, когато разтварях палтото му. Пребърках го. От един вътрешен джоб измъкнах парченце кафява хартия и го разгърнах на бюрото. Старецът се мъчеше да поеме дъх и не се опита да ме спре. Прочетох това, което бе написано там.

Адресът на Джо.

Обърнах го. В единия ъгъл от другата страна бяха небрежно надраскани, като че ли някой не беше сигурен в правописа и бе използвал най-близкото парче хартия, следните думи:

Чичен Итца

Чичен Итса

Читсън

Не пилета, не Чичестър. Чичен Итца. Бегло си спомних, че бях чувал това име и преди. Мисля, че беше име на някакъв император; за мен нямаше никакво значение. Но заради тези думи Джо бе умрял. Оставих листчето на масата и реших, че полицията може би ще го намери за нужно.

Истерията бе напуснала чичо Джордж. Внезапно заприлича на болен и стар човек, чието време бе изтекло. Не чувствах състрадание към него; но не състраданието към чичото на Кейт ме бе довело в „Марконикарс“, а именно любовта към Кейт.

— Полицията ще бъде тук след по-малко от десет минути — казах, като се опитвах да говоря бавно и разбрано. Той се размърда в стола и направи безпомощен жест с пухкавите си ръце. — Те слушаха какви ги говорехте по радиостанцията — продължих.

— Двайсет и трети? — очите на чичо Джордж се разшириха и в гласа му се долови следа от гняв. — Двайсет и трети не отговори на последните ми няколко повиквания.

— Ще бъдете обвинен в подстрекателство към убийство — кимнах. — Най-малкото, доживотен затвор.

Спрях за миг.

— Помислете — казах натъртено, — помислете за съпругата си. Вие сте направили толкова много за нея, за да продължи да живее луксозно, както е била свикнала, нали? — Само предполагам, но сега чувствах, че сигурно е така, а той не се опитваше да отрича.

— Твърде дълго сте я предпазвали от действителността — продължих. — Какво ще ѝ причините, ако ви арестуват и съдят, а може би и обесят?

Или на Кейт, прибавих безнадеждно на себе си.

Чичо Джордж ме слушаше и гледаше и бавно погледът му падна на револвера, който държах в ръка.

— Това е по-бързо — рекох.

Последва късо мълчание.

Чух далечен вой на полицейска сирена. Чичо Джордж също я чу. Погледна нагоре. Още ме мразеше, но беше стигнал до някакъв предел и го съзнаваше.

— Полицията — казах. Сирената зазвуча по-силно.

Направих три стъпки към вратата, обърнах се и хвърлих револвера в скута на чичо Джордж. Докато тлъстите му пръсти го хващаха, бях вече зад вратата, затворих я и затичах по стълбите надолу. Входната врата все още беше отворена. Изтичах през нея и я захлопнах силно. Полицейските аларми вече не се чуваха.

В сянката на сградата се промъкнах до входа на следващата къща. Точно навреме. Две полицейски коли намалиха, завиха и спряха пред сградата на „Марконикарс“.

Отсреща в кафене „Стария дъб“ светлините бяха угаснали. Пухкавата келнерка си бе отишла вкъщи.

От горния етаж не долитаха шумове. Потръпнах при ужасяващата мисъл, че чичо Джордж, който вече се бе отписал, би могъл да натисне спусък не срещу себе си, а срещу някой полицай. С револвера, който му бях върнал така лекомислено.

Докато вратите на полицейските коли се отваряха с шум и черните фигури се измъкваха навън, направих първата крачка към тях, за да ги предупредя, че пляката им е въоръжена. Но въпреки всичко дълбокото влечение на чичо Джордж към леля Деб надделя. Помислих си, че самотният изстрел, който отекна в стаята зад неоновия знак, беше най-доброто нещо, което бе сторил досега заради нея.

Изчаках няколко минути в тъмния вход, докато на тротоара се събра малка тълпа, привлечена от шума на изстрела и присъствието на полицейски коли. Промъкнах се бавно между тях и след малко закрачих спокойно надолу.

След два или три ъгъла открих телефонна кабина и влязох вътре, като опипвах джоба си за монети. Разговорите ми с Лодж бяха глътнали всичките дребни и за момент загледах тъпо монетата от три пени и две по половин пени, които успях да измъкна след дълго бъркане по джобовете си. После си спомних за моя боздуган. Развързах чорапа, изсипах малко монети на дланта си, мушнах ги в автомата и помолих централата за номера на Пит.

Отговори при второто иззвъняване.

— Слава богу, че се обади — рече ми той. — Къде, по дяволите, беше?

— Обикалях Съсекс.

— А къде е Адмирал?

— Ами... оставих го вързан за едно дърво някъде в горския пущинак.

Пит почна да бълва змии и гущери, но го спрях.

— Можеш ли да изпратиш конски фургон да го прибере? Кажи на шофьора да се спусне до Брайтън и да ме вземе от крайбрежието, близо до главния пристан. И Пит... имаш ли прилична карта на Съсекс?

— Карта ли? Луд ли си? Не знаеш ли къде си го оставил? Наистина ли си вързал най-добрия състезателен кон в областта за едно дърво и си забравил точно къде? — Звучеше отчаяно.

— Ще го намеря лесно, ако ми осигуриш карта. Не се бави много, обещавах ли? По-късно ще ти разкажа всичко. Малко е сложно.

Сложих слушалката на място и след известно размишление звъннах в „Синята патица“. Бившият полкови старши сержант ми отговори лично.

— Врагът е победен, старшина — казах му. — „Марконикарс“ са въвн от играта.

— Много хора с благодарност ще чуят това — каза строгият, дълбок глас с топлота.

— Все още обаче — допълних — операциите по залавянето продължават. Ще се заемете ли с грижата за един затворник, когото трябва да предадете в полицията?

— С удоволствие — отвърна той.

— Нека се срещнем долу, на главното пристанище, след десет минути и ще ви заведа.

— Това ми е на път — отвърна старши сержантът.

Дойде при мен на вълнолома малко след като бях пристигнал там. Вече се бе стъмнило съвсем и светлините по пристана слабо осветяваха призрачно сивите очертания на разбиващите се вълни.

Не чакахме дълго конското фургонче и когато дойде, самият Пит подаде голямата си плешива глава през прозореца до шофьора и ме извика. Той, аз и старши сержантът влязохме отзад, седнахме на две бали слама и когато колата потегли в западна посока, започнах да им разказвам какво се бе случило с мен от деня, в който Бил загина в Мейдънхед. Всичко подред, до разговора ми с Лодж. За посещението ми в „Марконикарс“ и за истинската самоличност на Клод Тивъридж не споменах нищо. Не знаех как английският закон се отнася спрямо подбудителството към самоубийство и по разни причини реших да не съобщавам това на никого.

Пит вече знаеше част от историята, но трябваше отново да я разкажа цялата на двамата, за да им стане ясно от началото до края.

Шофьорът на фургона получи указанията ми за важния пътен знак и като го сравни с картата, донесена от Пит, ни закара там на бърза ръка.

И Адмирал, и Корин Блейк бяха все още там, завързани за своите дървета. Конят ни посрещна с голяма радост за разлика от Блейк — чувствата му бяха смесени, особено като разпозна и Томкинс. Оказа се, че тъкмо Блейк е чупил в главата на старши сержанта собствените му бутилки.

Като се ухилих мръсно, извадих от джоба си медния бокс на Блейк и го подадох на Томкинс.

— Въръжението на затворника — казах.

Томкинс разгледа злоещото на вид оръжие в дланта си и го премери. Блейк погледна с агонизиращ поглед и се строполи в безсъзнание на една от балите със слама.

— По-добре е да идем до хиподрума в Западен Съсекс, ако не възразявате — обадих се аз. — Там трябва да е колата ми.

Там си беше, съвсем сама в обширния паркинг, луната осветяваше ниската ѝ тъмна форма. Слязох на пътя, ръкувах се с Томкинс и Пит, пожелах им късмет и се загледах в червените светлини на отминаващия конски фургон, който постепенно изчезна в тъмнината.

После отидох и запалих колата си, обърнах я и загърбих естественото си задължение — да отговоря на безкрайните въпроси в полицейския участък на Брайтън — и с пълна газ поех към Котсуолдс.

Воден от непреодолимо любопитство, заобиколих брега при Портсмут, като се надявах обществената библиотека все още да е отворена; така и се оказа. В справочния отдел взех една енциклопедия и потърсих думата Чичен Итца. Първото изписване на хартията беше правилното.

Чичен Итца, както открих, не беше император; беше име на столица. Древната столица на майте в Юкатан, индийски народ от Централна Америка, чийто разцвет е бил преди петнайсет века.

Вглеждах се в страницата, докато буквите не се разляха пред очите ми.

Това, което се случи после, предполагам, отчасти беше забавена реакция на пещерния страх, който изпитах, докато черното дуло на револвера на чичо Джордж беше насочено към корема ми; отчасти се дължеше на глада и смъртната умора и, разбира се — на натрупания стрес от последните седмици. Ръцете ми, цялото ми тяло започнаха да треперят. Опрях нозе в краката на масата, където бях седнал, и сграбих здраво дебелия книга, опитвайки се да се спра. Продължи минути, докато не извиках от слабост, после постепенно почна да преминава, напрежението изчезна от мускулите ми и чувствах само силен студ.

Чичен Итца. Станах внимателно и затворих книгата, като я сложих обратно на лавицата и тръгнах, влачейки се към колата. Бях поставил по-добра клопка, отколкото си представях, като обявих, че съм разбрал какво ми е казал Джо, преди да умре.

Спомних си ясно кабинета със стъклените шкафове. Тежкото дъбово бюро с орнаменти, папките, посветени на индианските племена, и отделната папка, надписана грижливо „Маи“. Чичо Джордж

ми бе говорил много за майте; и си бе дал сметка, че думата Чичен
Итца ще ме насочи право към него.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това, което успях да направя в името на любовта си към Кейт, бе да разбия света ѝ на парчета.

Стоеше пред мен, владееща се напълно, с толкова нескривана омраза в погледа, че буквално усещах болката си като горчивина в устата. Най-последно вътрешните ѝ огънове бяха запалени. В лицето ѝ личеше нова зрялост и дълбочина, като че ли през последните две седмици бе станала жена. Това я правеше по-желана от всякога.

Разследването и съдебното дирене около живота и смъртта на Джордж Пен преминаха на два етапа и току-що бяха свършили; полицията, свидетелите, Кейт и аз стояхме в залата на брайтънския съд, като се готвехме да тръгваме.

Присъдата — временен пристъп на лудост — бе милостива, но всичко това не се изплъзна от душещите скандали журналисти. Разкритията за престъпната дейност на чичо Джордж и фирмите „Л. С. Пърт“ и „Марконикарс“ постоянно излизаха на първите страници цели две седмици.

Внушението ми чичо Джордж да се самоубие не бе помогнало никак на леля Деб. Бе невъзможно да се скрие истината от нея и шокът и психическото сътресение предизвикаха серия сърдечни пристъпи, четвъртият от които — фатален. Но за Кейт, която макар че не бе знаела нищо, може би това беше най-доброто.

Тя трябваше да се изправи лице в лице с неговата вина, но не с процес или присъда и затвор.

Така или иначе писмата ми със съболезнователни думи не получиха отговор. Телефонните обаждания не откриваха никого. Сега вече знаех защо. Тя ме обвиняваше за мъката, която бе изпитала.

— Ненавиждам те — каза тя с твърд глас. — Отвращаваш ме. Ти се промуши като червей в дома ни и прие всичко, което ти дадохме... — Помислих си за онези нежни целувки и пламъчетата в очите ѝ. — И за благодарност подгони като хрътка нещастния стар човек, подгони го

до смърт и в крайна сметка уби и една беззащитна стара жена. Сега нямам нито чичо, нито леля. Никъде си нямам никого. Съвсем никого.

Заговори с внезапна болка.

— Защо го направи? Не можа ли да ги оставиш на мира? Защо разруши дома ми? Знаеш колко ги обичах. Не мога да те гледам, мразя те толкова много...

Преглътнах и се опитах да докарам малко слюнка в пресъхналата си уста.

— Помниш ли децата, които трябваше да бъдат водени на училище с един специалист по джудо, за да бъдат в безопасност? — успях да кажа накрая.

Но Кейт гледаше с празен поглед, като че ли не бе чула нищо.

— Ти си най-голямото животно, което съм срещала, и макар че направи невъзможно да те забравя, никога няма да мисля за теб без... без... — гърлото ѝ се сви конвулсивно, като че ли щеше да ѝ прилошее. Обърна се рязко и несигурно закрачи към голямата главна врата, водеща на улицата.

Посрещнаха я блясъци на светкавици от фотоапаратите и видях как неуспешно се опитва да скрие с ръка лицето си. Уязвимостта и самотата, излъчвани от фигурата ѝ с приведени рамене, плачеха за утеха и аз, човекът, който най-много би искал да ѝ я даде, нямаше да бъде допуснат. Наблюдавах я как забързано минава между питащите репортери и се мушва в една кола под наем, която я чакаше.

Потеглиха. Зяпах тъпо след тях.

Тогава осъзнах, че до лакътя ми стои Лодж и ми говори от няколко секунди. Не чух и дума от това, което ми каза, после стана ясно, че очаква отговор.

— Извинете — промълвих. — Какво казахте?

— Не беше много важно. — Лодж погледна към вратата, откъдето бе излязла Кейт и въздъхна. — Вижте, след известно време ще почне да вижда нещата по-разумно, когато отново е в състояние да мисли спокойно. Чух повечето неща от това, което ви каза... но не трябва да се чувствате виновен, че чичо ѝ се е впуснал в престъпление.

— Ако знаех... — спрях се на ръба да не изтърва „със сигурност“. — Ако знаех, че Джордж Пен е Клод Тивъридж, щях да направя нещата по друг начин.

— Нещата се развиха добре за семейство Пен, смятам — обади се отново Лодж. — Бързият край има своите предимства.

В тона му имаше скрит смисъл и разбрах, че той подозираше какво е участието ми в смъртта на чичо Джордж. Няколко пъти по-рано беше отбелязвал, че отсъствието ми от Брайтън в момента на крайния успех беше нещо нетипично, и бе изказал възпитан скептицизъм по повод оправданието ми, че съм бил много разтревожен за коня си. Беше изтъкнал, че когато е слушала радиообмена между хората на „Марконикарс“, брайтънската полиция е дочула слабо измърморване (неразбираемо), единствен изстрел и нищо повече. Те не са могли да разберат какво се е случило в последния момент, защото микрофонът е бил изключен и защо в стената са открили един куршум, и са стигнали до заключението, че чичо Джордж е пробвал стария си револвер дали е наред. Този изстрел обаче ги е накарал да забързат към сградата на „Марконикарс“.

— Може би сте прав — казах с безразличие на Лодж. Веждите му трепнаха, той се усмихна и смени темата.

— Тази седмица шофьорите от фирмата застават пред съда. Трябва да сте там, за да свидетелствате, предполагам — каза ми той.

— Да — отвърнах, като бъдещият ангажимент никак не ми харесваше.

Всички шофьори, които ме преследваха, се бяха разтревожили от изстрела и от последвалата тишина по радиостанцията. Някои бяха започнали да се оттеглят към Брайтън, други бяха отпрашили към Лондон, а един или двама бяха оставили колите си и тръгнали пеш. Но сравнително бързо всички бяха заловени, защото след указанията, които бях дал на Лодж, полицията бе започнала да слага бариери по шосетата, докато все още слушаха указанията на чичо Джордж. Сега шофьорите бяха изправени пред обвинения от изнудване и тежки телесни повреди до убийство.

Бележките, открити в кабинета на чичо Джордж в твърда папка, надписана с отровен хумор „Бележки за човешки жертвоприношения“, свидетелстваха, че Джо Нантуич е бил намушкан с нож от човека, който носеше моята вратовръзка.

Сега също се изясниха и мотивите на чичо Джордж. Опазването на стария начин на живот в лукс беше нещо непосилно за следвоенния му приход и вместо да изправи леля Деб пред действителността или

сам да я посрещне, постепенно беше изразходвал целия си капитал. С последните средства беше закупил „Марконикарс“ и започнал престъпната си дейност. Беше ръководил всичко чрез Фидлър и никога не бе виждал със собствените си очи грубите и отблъскващи резултати от заповедите си. Съмнявам се, че зловещите му нареждания са му изглеждали по-реални, отколкото действията на примитивните варвари, които бе изучавал толкова дълго.

Полицията беше открила ясни списъци, наредени в досиета, обхващащи четири години, за парите, които бе събирал от тероризираните дребни бизнесмени; обикновено срещу името на кафене, магазинче или пивница имаше отметка „убедени“.

Досието за конните състезания беше по-късо и съдържаше списък на пари, чиято цел не бе известна на полицията; но в листа, озаглавен „Джо Нантуич“, всичко бе достатъчно ясно. Беше списък на дати и сметки, от които най-малката бе сто лири стерлинги. Отдолу имаше дебела черта, придружена с думите „Сметката приключена“, изписани с ясения почерк на чичо Джордж.

Когато Кейт си тръгна, представителите на пресата се пръснаха. Веселбата бе свършила.

— Готови ли сте да тръгвате? — попитах Лодж. Трябваше да го оставя в Мейдънхед на път към къщи. Той кимна и тръгнахме към колата ми.

Когато съм щастлив, карам по-бързо. Този ден нямах проблем да се съобразявам с ограниченията на скоростта през селата на Съсекс, чиито пътища извиваха като панделки; от своя страна Лодж издържа геройски мрачното ми мълчание, без да коментира нищо половината път до Мейдънхед.

— Госпожица Елъри-Пен — каза накрая той — е била много полезна на чичо си. Всичко, което сте предприемали по време на преследването му, е било докладвано направо от нея. Нищо чудно, че беше така добре информиран за ходовете ви.

Отдавна живеех вече с тази мисъл; но да я чуя от устата на друг човек, за мен имаше неочакван ефект. По гръбнака ми полазиха мравки и нещо в ума ми оживя, като че ли някакъв тревожен звън ехтеше в подсъзнанието ми.

Колата се движеше през горския пущинак. Забавих, извих колата до банката и спрях. Лодж ме погледна въпросително.

— Какво казахте?... Бях помислил... — казах.

— Какво ви безпокои? — попита той след минута мълчание.

— Случаят е приключен. Няма повече загадки.

— Има нещо друго — поклатих глава.

— Какво искате да кажете?

— Има някой, за когото не подозираме. Някой, пазен в тайна от чичо Джордж. — Въпреки всичко станало, все още мислех за него като за чичо Джордж.

— Около него беше Фидлър — каза Лодж. — Също така служителите от „Л. С. Пърт“, макар че след това и те са били освободени. Само двама от чиновниците са имали някаква представа за това, което е ставало, един, който е присъствал на конните състезания, и друг — в офиса. Те са получавали инструкции от Фидлър за конете, за които могат да получават неограничени залози.

— Никой друг не е бил в играта.

— Джо забавяше коне месеци преди чичо Джордж да купи Божествения на Кейт, а преди това никога не се бе занимавал с гонки. Някой друг, който има нещо общо с надбягванията, би трябвало да е работил за чичо Джордж — казах убедено.

— На Пен му е бил нужен само сутрешният вестник и един бюлетин за надбягванията, за да реши кой кон да бъде спрял. Не е било нужно да ходи лично на състезанията. Не е имал нужда от съучастник при гонките освен неговия букмейкър — „Пърт“. Вие разкрасявате и усложнявате нещата.

— Чичо Джордж не знаеше достатъчно за конете и състезанията — казах.

— Значи ги е разучил — отвърна Лодж скептично.

— Кейт ми е казвала, че откакто го помни, не е имал никакъв интерес към тези неща. Започнал е рекета с „Марконикарс“ преди четири години, а състезателния рекет — преди една. Преди не е имало логика да се занимава с второто. А незнанието му по отношение на конете беше огромно.

— Ще се съглася с вас — каза инспекторът, — но не виждам какво доказва това.

— Би трябвало да е имал контакт с някого на хиподрума. Как иначе би се насочил към жокея, когото най-лесно може да се подкупи?

— Може би е пробвал няколко, докато открие подходящия? — отвърна Лодж.

— Не. Всички биха говорили за това, ако се е опитвал.

— Опитал е с майор Дейвидсън — каза Лодж. — Това прилича на твърде груба грешка, извършена от митичния ви съветник.

— Да — отстъпих аз. После се опитах да подходя от друг ъгъл. — Има едно-две неща, извършени неотдавна от чичо Джордж, за които Кейт не е знаела. Как ще обясните това?

— Какви неща?

— Парченцето кафява хартия в Джо например. Той е разказвал за нея на всички в помещението с кантара в Ливърпул. Кейт не беше на тази сбирка. Но два дни по-късно чичо Джордж дава нареждания, Джо е убит и парченцето хартия е взето от джоба му.

— Някой може би ѝ е звъннал в неделя и е споменал това пътъм — предположи Лодж.

В ума ми пробягна името на Дейн.

— Дори да е така — рекох, — това не е нещо толкова интересно, че да го разказва и на чичо Джордж.

— Знае ли човек? — каза полицаят.

Отново запалих колата и изминахме още няколко километра в мълчание. Мразех да предизвиквам скептицизма му, защото някъде дълбоко в себе си вярвах, че съществува още един враг; почти бях уверен, че в „бялото петно“, което все още съществуваше в паметта ми, знаех кой е той.

Когато накрая се опитах да му обясня това, той се отнесе по-сериозно, отколкото очаквах. И след няколко минути размисъл се взря напрегнато в мен.

— Може би подсъзнанието ви не позволява да си припомните за този ваш враг, *защото го харесвате?*

Оставих Лодж в Мейдънхед и продължих за Котсуолдс.

Като влизах в старата каменна къща, където децата шумно тупуркаха през хола, запътих се да пият чай, имах усещането, че отново се завръщам в нормалния свят. Сила слизаше от горния етаж, прихванала с ръце купчина летни рокли и дрехи на Поли; отидох към края на стълбите, за да я посрещна, и я целунах по бузата.

— Джоан и аз ще трябва да удължим всички тези неща — каза ми тя, посочвайки дрехите. — Поли расте с цели педи.

Последвах я във всекидневната и се разположихме на килимчето пред огнището, където неотдавна бе запален огън.

— Всичко свърши, нали? — попита Сила, като остави дрехите от скута си на земята.

— Да, така мисля. — Доста неща бяха свършили.

Разказах ѝ за съдебната анкета и присъдата.

— Само заради Бил онзи Джордж Пен беше разкрит. Бил не загина напразно.

Дълго време не отговори нищо и забелязах как жълтеникавите пламъчета проблясваха в съзрите, събиращи се в очите ѝ. После тя подсмъркна и разклати глава, за да се освободи от мислите за миналото.

— Да отидем да прием чай с децата — предложи.

Поли искаше да ѝ залепя спуканата гума на велосипеда. Хенри каза, че разработвал нови гамбити в шаха, и попита бих ли искал да играя с него след чая. Уилям ме целуна шумно и ми набута омекнал плод в дланта като подарък. Отново бях у дома.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Почти непоносимото чувство, че завинаги съм загубил Кейт, ставаше малко по-леко с минаването на дните. И все пак тя не излизаше от ума ми. Когато се събуждах сутрин, болката се втурваше, за да развали деня ми; когато заспивах, започвах да сънувам как бяга от мен по някакъв безкрайно дълъг тунел. Мислех, че не е много вероятно да я видя отново, и се опитвах да свикна с тази мисъл.

После, седмица след привършване на съдебното дирене за чичо Джордж, отидох да яздя на състезанията в Банбъри и Кейт беше там. Беше облечена в морско тъмносиньо и около очите ѝ имаше големи тъмни кръгове. Лицето ѝ изглеждаше бледо и спокойно и изражението ѝ не се измени, когато ме видя. Бе застанала пред стаята за претегляне и ми заговори, щом се приближих.

— Алън, мисля, че трябва да ти се извиня за това, което ти казах онзи ден — думите очевидно ѝ струваха усилие.

— Няма проблем — отвърнах.

— Не... не е така. Мислех си за това, което каза, за децата, принудени да отиват на училище със специалист по джудо... и разбрах, че чичо Джордж е трябвало да бъде спрял. — Тя млъкна за момент. — И не е твоя грешка, че леля Деб почина. Съжалявам, че тогава ти казах така. — Въздъхна, като че ли бе изпълнила непосилно тежко задължение.

— Дали би толкова път само за да ми кажеш това? — попитах.

— Да. Тревожеше ме, че бях толкова несправедлива.

— Скъпа моя, чудесна Кейт — казах и мракът от миналата седмица започна да се пръсва като сутрешна мъгла, — бих дал всичко възможно да не беше чичо ти Джордж, повярвай ми. Погледнах я отблизо. — Изглеждаш много слаба. Яла ли си нещо днес?

— Не — отвърна едва чуто.

— Трябва да обядваш — казах и като не ѝ дадох възможност да откаже, я хванах за ръка и я поведох бързо към снейкбара. После я гледах как се храни, отначало бавно, но после с нарастващ апетит,

докато по страните ѝ изби малко цвят и се долови слабо ехо на предишната ѝ веселост в начина, по който се държеше.

Заемаше се с второто си парче горещ пай с дивеч, когато каза с дружелюбен тон:

— Бих желала и ти да хапнеш нещо.

— Ще яздя — отвърнах.

— Да, знам. Видях във вестника. С Лъч, нали? — попита тя между две хапки.

— Да — отвърнах.

— Ще внимаваш, нали? Той не скача много добре, казва Пит.

Погледнах я с възторжено учудване и тя силно почервения.

— Кейт! — възкликнах.

— Ами... мислех, че никога няма да ми простиш за отвратителното ми държане. Прекарах най-гадната седмица в живота си, като съжалявах за всяка казана дума. Но накрая се съвзех. Опитах се да си внуша, че ще съм много щастлива, ако повече не те виждам, но вместо това ставах все по-нещастна. Аз... аз мислех, че няма да искаш да ме видиш още веднъж след Брайтън. Реших, че ако искаш да разбереш колко съжалявам, трябва да дойда и да ти кажа, а след това да видя как... как ще реагираш.

— Как очакваше да реагирам?

— Мислех си, че ще бъдеш надут и хладен, и нямаше да те упреквам. — Тя набута грамадно парче хрускав пай в устата си.

— Ще се омъжиш ли за мен, Кейт? — попитах.

Думата „да“, произнесена от нея, не се чу много ясно, защото устата ѝ беше пълна и трябваше да сдъвче първо храната си. Почаках търпеливо, докато свърши с пая, и после известно време, докато хапне парче сирене и препечен хляб.

— Кога си яла за последен път? — я попитах, когато най-послед свали салфетката от себе си.

— Не помня — погледна ме с нова радост в лицето си, зад която все още личеше старата тъга, и ясно разбрах от бележката за Лъч — първата загриженост, която бе показала към мен, — че тя наистина беше пораснала.

— Искам да те целуна — казах.

— Конните състезания не са предназначени за срещи на любовници, които отново са се сдобрили — каза тя. — Какво ще

кажеш за един конски фургон?

— Имаме само десет минути — отвърнах. — Участвам във втората гонка.

Без да се бавим, се намъкнахме във фургончето на Пит. Грабнах я в ръцете си и този път открих, че устните на Кейт не ми отговарят по сестрински начин.

Десетте минути минаха като секунда, а гонката не можеше да чака. Върнахме се обратно и отидох при кантара, после облякох екипа си, като оставих Кейт, която изглеждаше малко отнесена, когато сподели с мен, че се чувствала като слънчасала.

Яздех за първи път след съдебния процес за чичо Джордж. Огледах съблекалнята с познатите лица, като отказвах да повярвам, че един от тях е посредникът, причинил в крайна сметка смъртта на Джо. Може би Лодж беше прав и съзнанието ми просто отказваше да приеме този факт. Веднъж бях харесал и чичо Джордж. Дали под нечия друга приятелска външност щеше да се разкрие озъбена крокодилска паст?

Клем ми подаде подплатената с олово дреха за претегляне. Изгледах търпеливото му, набръчкано лице и си помислих; „Не, не си ти.“

В известен смисъл бе подло да го подозирам само защото Клем чуваше всичко и всяко по-значително нещо, което се вършеше по състезанията, не можеше да избяга от вниманието му. Някои от момчетата го наричаха „оракул“ ...

Дружески удар по гърба прекъсна разсъжденията ми.

— Търсач, стари ми врабецо, как върви детективската работа? — викна Сенди, като спря, закрепил седлото си на едно коляно, докато разкопчаваше подпръга. — Как е Шерлок Холмс тия дни?

— Пенсиониран — усмихнах се.

— Вярно? След такива първокласни резултати?

— Връщам се към конните надбягвания. Това не е толкова рисковано.

Дружелюбният поглед на Сенди се спря на белега на бузата ми.

— Добре дошъл при малките си илюзии, човече — каза той. — Ще си промениш мнението, когато си потрошиш толкова кости, колкото аз. — Той намота подпръгите около седлото и с каска, бутната силно назад на главата му, продължи да говори с веселия си глас, който караше главите да се обръщат като към магнит, и продължи пътя си.

От съблекалнята виждах добре гърба на Дейн, обърнат напълно и съзнателно към мен. Докато беше говорил с някого, ни бе зърнал с Кейт, когато се връщахме от паркинга на конските фургони. Добре беше огледал блесналите ни лица, преди да разберем, че ни вижда, и нямаше нужда да му обясняваме. Поздрави Кейт с две къси изречения, но на мен не каза и дума.

Минах зад неподвижния му гръб и излязох на поляната пред конюшните. Той ме последва. Пит тренираше двата коня, които издехме, и двамата трябваше да идем при него.

Пит радостно подскочи:

— Алън, Кейт ми каза новината. Поздравления!

Дейн му отправи леден поглед и той забързано започна да коментира гонките. Заприказва за ездата на Дейн и аз се разсеях.

На десетина метра от нас стоеше непоклатим Клифърд Тюдор и местеше пура из устата си, обяснявайки нещо на своя жокей и треньор. Странно, помислих си, колко пъти съм се срещал с този човек. Наблюдавах го как прави отсечени жестове с мургавите си ръце, за да подчертае мисълта си, и мярнах младия жокей, наследникът на Джо, да мръщи чело силно разтревожен.

После погледът ми спря на сър Кресуел Стамп, който наблюдаваше как недружелюбният му син Дейвид се качва на седлото, преди да заеме съдийското си място в трибуната на комендантите. Около него имаше група от притежатели на коне и треньори, които обсъждаха планове, споделяха надежди, даваха указания на жокеите си (и контрауказания) и пресмятаха за последен път залозите.

Познавах толкова много хора. И толкова много харесвах. Кой от тях... не беше това, което изглеждаше?

Пит ми помогна да яхна Лъч и мигом се оказах на тесния му гръб. Магнах на Кейт, която стоеше до перилата на парадния ринг, и поех в лек тръс към стартовата позиция.

Наблизо бързо мина Дейн и обърна глава към мен.

— Да пукнеш — каза със студен поглед той, като дръпна юздите на коня си, за да ме отмине и да не мога да отвърна. Оставих го. Или беше пийнал повече, или съвсем не; и в двата случая не можех нищо да направя.

В гонката участваха единайсет бегачи. Обикаляхме в кръг, докато помощникът на мъжа, който обявяваше старта на състезанието,

проверяваше и затягаше подпръгите, докато най-сетне дадоха сигнал за готовност. Сенди поиска разрешение да слезе от коня, за да затегне седлото си, което бе мръднало малко встрани. Онзи му даде разрешение, като погледна часовника си и каза на Сенди да не се мае много. Този мъж най-много от всичко мразеше да забавя стартирането и се заяждаше и за най-малките подробности и закъснения.

Сенди разкопча подпръгите, нагласи седлото и ги стегна отново. Зяпах към него, вместо да се съсредоточа изцяло върху Лъч, така че това, което стана, беше изцяло по моя вина.

Един помощник плесна под носа на коня ми белия флаг, с който трябваше да сигнализира, че всички са готови за старт.

Моят скачач — новобранец очевидно — се стресна и се вдигна на задните си крака като циркаджийски кон, извъртя се и ме хвърли на земята. Паднах почти на гръб, размахвайки крака и ръце, и видях как Лъч вдига копита и се спуска напред по пистата.

Няколко секунди лежах, докато си поема дъх, а Сенди дойде да ми подаде ръка, като се смееше и правеше гадни намеци за внезапното ми срутване.

Внезапно ме обхвана изключително странна сънливост и сетивата ми започнаха да ми правят фантастични номера. Както лежах под пролетното слънце, усетих как дъжд шибва лицето ми. Натъртено, но не наранено, тялото ми бе обзето от пристъп на страшна болка. Изглежда, в съзнанието ми се смесиха минало и настояще и две съвсем различни събития някак ставаха по едно и също време.

Зяпнах лицето на Сенди. Това беше познатата беззъба усмивка, защото изкуствените предни зъби бяха махнати за по-сигурно; изражението му бе безгрижно весело. Слънцето обливаше лицето му в светлина. И същевременно видях същото това лице, наведено към мен в шибация дъжд с жестоки очи и мрачно стисната уста. Чух глас, който казваше: „Ти, досадно копеле, може би ще се научиш да си гледаш работата.“ Протегнах инстинктивно ръка към бузата си, за да се предпазя от стоварващия се ритник...

Погледът ми се проясни и концентрира. Сенди и аз се гледахме право в очите един друг, като че ли тук се водеше битка. Той отпусна ръката, протегнатата да ми помогне, и дружелюбната физиономия се смъкна от лицето му с ловкостта на актьор, който вече си е изиграл ролята.

Усетих, че още държа ръката си на бузата. Пуснах я надолу, но жестът беше достатъчно красноречив. Бях си спомнил какво се бе случило при препятствието в Бристол и Сенди го разбра.

Силата се върна в крайниците ми и скочих на крака. Отговорникът по старта погледна с едва скривана досада часовника си и попита дали всичко е наред. Отвърнах, че да, и се извиних, че забавям гонката. Някъде надолу по хиподрума някой бе хванал Лъч и сега го връщаха към стартовата вратичка.

Сенди, който очевидно не бързаше да яхне коня си отново, стоеше пред мен.

— Не можеш да докажеш нищо — каза той, като леко изфъфли заради свалените протези, — никой не може да ме свърже с Пен.

— Флетчър — казах веднага.

— Той ще си държи устата затворена — каза Сенди убедено. — Братовчед ми е.

Състезателната авантюра на чичо Джордж очевидно не е била вдъхновена само от възможността да се закупи един скапан букмейкърски бизнес. Дадох си ясна сметка, че съществуването на лесно завербуван съюзник от жокеите може би бе истинският фактор, който го е накарал да купи впоследствие и „Л. С. Пърт“.

Наум минах останалите членове на бандата.

— А Фидлър? — предположих след къса пауза.

— За него съм глас по телефона. Глас, наречен Смит. Той не ме познава — каза Сенди.

Временно се предадох. После го запитах:

— Защо все пак го направи?

— Пари. За какво друго? — каза злобно, очевидно смятайки въпроса ми за глупав.

— Защо тогава сам не „задържаше“ конете? Защо позволяваше на Джо да събира тлъстите хонорари?

— Веднъж-два пъти съм го правил. — Сенди очевидно беше готов да обяснява. — Комендантите ме хванаха при втория и получих един през зъбите. Видях червения сигнал, приятел. Вместо мен предложих на шефа да пробва малкото копеле Джо. Нека той си загуби разрешителното, а не аз, казах му. Но имай предвид, че всеки път, когато забавяше някой кон, получавах добър процент от залаганията.

— И ти се разгневи, когато той си позволи да спечели въпреки нарежданията гонката с Болинброк, така ли? — попитах.

— Разбира се.

— Тогава Джо не ти каза в съблекалнята, че смята да дръпне напред с Болинброк. Сигурен си бил в обратното, така ли?

— Истински малък Шерлок — подигра се Сенди.

— И ти го хвърли през перилата в Плъмтън, предполагам?

— Адски си го бе заслужил. Заради него загубих петдесет кинта на Лайка, а освен това и бонуса от шефа.

— И все пак, заслужаваше ли да умре? — попитах с горчивина.

Мъжът, водещ Лъч, беше на около стотина метра.

— Тъпият малък мръсник не можеше да си държи устата затворена — каза Сенди озверен. — Размахваше оная кафява хартийка в Ливърпул и ревеше за теб. Видях какво е написано на нея и съобщих на Фидлър, това е всичко. Не знаех какво означава, но очевидно на шефа хич не му бе харесало. Джо просто си го изпроси.

— И след като си го получи, ти позвъни на Фидлър и му каза, че работата се е продънила и Джо е живял достатъчно, за да говори с мен, така ли?

— Да — каза невъзмутимо Сенди, — чух, че разправяш наляво и надясно, на всеки тъпанар в стаята с кантара.

— Тогава лъжех — не можах да се стърпя. — Джо загина, без да каже и думица.

Когато разбра напълно значението на думите ми, челюстта му увисна и забелязах как се пречупва някъде вътре, сякаш някаква ос се прекърши в основата на огромното му самочувствие. Обърна се, отиде до мястото, където помощникът държеше коня му, и се метна рязко на седлото.

Отидох да посрещна Лъч, благодарих на човека, който го бе върнал, и яхнах отново коня си. Търпението на отговорника по старта се беше изчерпало.

— Наредете се, моля — каза той и обикалящите нервно коне застанаха зад стартовите вратички. Минах отзад и застанах до Сенди. Исках да го запитам още нещо.

— Кажи ми — защо, по дяволите, убеди Пей да се опита да подкупи майор Дейвидсън? Знаеш, че той не би се съгласил да забави Адмирал и да се откаже от победата за всички пари на света.

— Това беше идея на шефа, не моя — каза грубо Сенди. — Предупредих Фидлър да му рече, че само ще си загуби времето, но шефът си нямаше хабер от коне и освен това беше твърдоглав. Фидлър ми обясни, че онзи не искал и да чуе, защото една сигурна гонка би му донесла цяло богатство. Лично измисли стоманената жица. И ако бях затегнал по-добре телта, и теб щеше да убие — добави той с внезапна злоба.

Мъжът на старта даде сигнал, капаците се вдигнаха и след пет минути конете препускаха към първото препятствие.

Не знам точно кога Сенди реши да ме изхвърли зад перилата. Може би мисълта за многото пари, които бе изпуснал, го облада напълно, може би аз си го бях търсил, като му припомних какво бе сторил на Джо, когато покойният, както сам Сенди ми каза, го подразнил.

Във всеки случай, когато приближавахме второто препятствие, насочи коня си към мен. Бяхме в групата точно зад водачите и бях от вътрешната страна, а отляво се падаха перилата.

Погледнах лицето на Сенди. Присвитите му очи се съсредоточаваха за предстоящия скок, но с всяка крачка конят му се доближаваше до моя. Не ми оставаше голяма възможност, помислих си.

Разбрах, че иска да ме избуца напълно, точно навреме. Целта му беше да притисне коня ми така, че да се ударя във високото два метра крило, насочващо конете към препятствията. Явно беше, че трябваше да се действа бързо, ако не исках да изхвърча извън пистата.

Дръпнах докрай юздите. Лъч задържа бяга си по впечатляващ начин, докато хълбоците на коня на Сенди прелетяха край рамото му. Издърпах безцеремонно главата му вдясно. Тъкмо навреме. Препятствието беше под краката му, преди да има време да го види. Конят, който ни следваше, бягаше по-бързо и без малко не заби глава в задницата на моя, а жокеят кресна възмутено.

Лъч беше съвсем новак, за да се справя с подобни работи, и реших, че за да му запазя нервите, трябваше просто да го държа настрани от коня на Сенди до края на състезанието.

Но Сенди не се задоволи с това. По правата линия на хиподрума пред зрителските трибуни отново постепенно се приближи към мен. Беше по-добър жокей и конят му бе по-опитен. Когато се опитвах да се

изтегля напред, той също препускаше, когато забавях, правеше същото. Не можех да се освободя от него. Пред лицето на зрителите, извън това, че препускаше заедно с мен, той яздеше достатъчно добре; но пред нас се задаваше дългата извита част на пистата, минаваща през относително пусто място, и не ми се мислеше какво можеше да стане там.

Размислях, като ту отпусках, ту скъсявах юздите, че тази успоредна езда можеше да означава и нещо по-лошо от обикновеното изхвърляне през парапета.

Когато навлязохме в кривата на пистата, Сенди отново се опита. Приблужи коня си много близо до моя и леко отзад. Отляво бях притиснат от Дейн. Той погледна край мен и викна:

— Отклони се, Сенди. Дай път.

Сенди не отговори. Вместо това почувствах коляното му да се плъзга край хълбока ми, като натисна яростно сухожилието ми. После изведнъж направи рязко движение с целия си крак напред и нагоре.

Кракът ми отлетя от стремето и напълно загубих равновесие. Килнах се силно наляво, главата ми опря във врата на коня и пръстите ми трескаво се заловиха за гривата му. Погледнах надолу, видях препускащите копита, които трополяха силно по трамбованата повърхност, и започнах с все сили да се боря, за да не се свлека между тях. Но цялата ми тежест беше изнесена много напред и тласъците на галопирация кон ме придвижваха още по-напред. Знаех, че след няколко секунди ще бъда на земята. И тогава Дейн ме спаси. Той протегна ръка към мен и буквално ме тласна назад в седлото.

— Благодаря! — успях да извикам, докато намествах крак в люлеещото се стреме.

Недалеч след завоя бяха поставени следващите препятствия и аз се опитах да балансирам себе си и коня, преди да се отправим към тях. Когато излязохме от завоя, слънцето блесна право в очите ни, но щом извихме леко, то ни дойде откъм дясната страна. Като погледнах дали Сенди е още край мен, слънцето ме заслепи и за секунда не можех да видя нищо. Но той беше там. Видях го като черен силует в ярката слънчева светлина.

Помислих си, че в един такъв ясен слънчев ден както при тази гонка слънцето блестеше ярко и в лицата на зрителите и за тях беше доста трудно да забележат какво става в отдалечения край на

хиподрума. Каквото и да направеше Сенди, бе сигурен, че комендантите нямаше да го видят.

Спечелих един-два метра пред Сенди и Дейн при следващото препятствие, но през рамото си дочувах как Сенди цъка с език на коня си, за да го накара да забърза, и след няколко скока отново се озова край мен. Сянката му падна върху раменете на коня ми.

Внезапно замахна с ръка; в действителност не бях готов за това, което стори. Замахна с дясната си ръка и ме удари с камшика си за езда. Приведох се рефлексивно, макар че въобще не забелязах камшика. Силният удар попадна в каската ми малко над козирката и я свали от главата ми. Тя се изтъркаля някъде из треволяците край пистата.

По-скоро почувствах, отколкото видях, че Сенди се готви за втори удар. Взех с лявата си ръка юздите и моя камшик и когато замахна, вдигнах дясната. По-скоро с късмет, отколкото с ловкост пръстите ми хванаха дръжката и аз я дръпнах и извих с цялата сила на отчаянието.

Почти го повалих от седлото и вече ликувах, но в един ключов момент той остави дръжката в ръката ми и успя да си възвърне равновесието. Облекчен, конят му се отдалечи от мен, като освободи известно пространство, и аз погледнах с надежда през рамо, за да видя идват ли други състезатели между нас. Но повечето бяха минали напред и наблизко нямаше никого. Хвърлих камшика на Сенди встрани.

Пред нас се изпречи следващото препятствие. Опитах се да стоя далеч от парапета и да ускоря Лъч, но същевременно забелязах, че Сенди отново бе почнал да ме приближава със значително по-голяма бързина.

Конят ми прескочи прилично бариерата. Сенди вдигна коня си в чудовищен скок и когато стъпваше на земята, се оказа точно пред мен.

Лъч се удари в перилата.

По някакво чудо не падна. Отърси се, поколеба се и продължи в галоп. Кракът ми, който бе попаднал между него и перилата, беше напълно вцепенен. Погледнах надолу: все още беше наред, макар че вече не го чувствах като мой. Около коляното коприненият ми брич беше разкъсан и в новите ми, извънредно скъпи състезателни ботуши, правени по поръчка, зееше триъгълна дупка.

Най-нелогично това ме ядоса много.

Сенди беше няколко дължини напред и не беше успял все още да забави коня си. Дейн дойде откъм дясната ми страна и се зарадвах да го видя.

— Какво, по дяволите, става? — изрева той. — На какво си играе Сенди?

— Не си играе — извиках в отговор. — Иска да ме изхвърли.

— Защо? — викна Дейн.

— Работил е за Джордж Пен. Изкарвал е много пари. Сега не. Проклина ме — виках на пресекулки, а вятърът носеше думите от устата ми и ги размяташе зад гърба ми.

— Логично — викна Дейн.

— Аха — съгласих се. Погледнах към него, но сега той беше срещу слънцето и не можех да видя изражението му ясно. Ако ме мразеше много заради Кейт и продължеше започнатото от Сенди, който в момента не бе край мен, няхах никакъв шанс. Можеше да кръжи около мен и да ме атакува също както и Сенди.

Препускахме мълчаливо към следващото препятствие, последното на далечната страна. Сенди бавно намаляваше, за да ме изчака.

— Алън? — провикна се отново Дейн.

— Да? — викнах в отговор.

— Искаш ли да дадеш на Сенди от неговото лекарство?

— Аха — креснах внезапно без колебание. Това беше нещо ужасно и ако комендантите ме видеха, щях да загубя разрешителното си; но ми бе дошло до гуша от нахаканите здравеняци на чичо Джордж.

— Ще му мина отвън — викна ми Дейн. — Ти яздиш откъм мен. После се отдръпвам и го оставям между теб и перилата. О'кей?

Кимнах. Опитвах се да предвидя следващите ходове. Ако смъкнех от седлото Сенди, нямаше да посмее да се оплаче на комендантите; аз, както самият той твърдеше, няхах достатъчно доказателства за пред полицията. Щеше да бъде едно измъчено съглашение. А падане за падане изравняваше точките.

— Хайде тогава! — викна Дейн.

Срита коня си и започна да се насочва към дясната страна на Сенди. Аз се отделих от перилата и накарах Лъч да се отмести встрани. До финала имаше около два километра и все още никой не бе

започнал да спринтира, така че пред нас имаше цяла група ездаци. Зад нас не беше останал никой. След препятствието имаше дълъг завой, водещ към правата отсечка на пистата. Ако Сенди или аз паднем, това трябваше да стане, преди да е свършил завоят, защото, когато се окажем вече на правата, комендантите сигурно щяха да виждат много добре какво става.

Дейн прескочи препятствието покрай Сенди, а аз бях малко по-назад. Когато се изравних с двамата, Дейн пришпори коня си и избърза напред, като остави място, за да се приближа и притисна Сенди до перилата.

Дръпнах Лъч грубо към коня на Сенди и другото животно се удари в перилата. Сенди извика и замахна с юмрук. Силно ударих ръката му с моя камшик.

Исках да го сваля, без да нараня коня му. Бях достатъчно непочтен към собственика, защото се опитвах да го лиша от призово място в гонката, като съборя жокея му: все пак беше далеч по-добре да не наранявам животното.

Като стиснах юздите в дясната си ръка, хванах с лявата си ботуша на Сенди зад коляното и дръпнах. Бях все пак твърде далеч и нямах достатъчно сила. Той се заклати в седлото, но все пак запази равновесие. Започна да ме ругае.

Бяхме стигнали в средата на завоя. Трябваше да го направя — сега или никога. Отново блъснах силно коня на Сенди към перилата. Той извика отново. Знаех, че кракът му може би е премазан, натъртен, дори разкъсан от боядисаното в бяло дърво. С моя крак, изтръпнал след същата процедура, нямах жалост към него. После кракът му се удари в една от отвесните подпори доста шумно.

Той изпищя.

Стиснах зъби, замахнах с ръка и го блъснах с все сили. Знаех, че ако не паднеш, нямаше как да опитам отново. Но той започна да се смъква встрани бавно, както изглеждаше отначало, после тялото му бързо се свлече и бе увлечено от инерцията.

Погледнах за последен път лицето му — отворените широко очи, устата, извита в агония, докато падаше в избуялата трева от другата страна на перилата. После вече бях в края на завоя, галопиращ по правата отсечка — издраскан, останал без дъх, изпонасинен и без каска, но все още на линия.

Самотният кон на Сенди, свободен от тежестта си, препусна напред към останалите си събратя.

Дейн го видя, обърна се на седлото си и ухилен размаха палец надолу.

Издание:

Дик Франсис. Фаворит

Английска. Първо издание

ИК „Атика“, София, 2001

ISBN: 954-729-129-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.